

Giới thiệu Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ

Trong một cuộc hôn nhân được xem là hạnh phúc khi cả hai cùng yêu thương nhau, vậy mà anh bị vợ chính người con gái mình yêu phản bội. Trái tim của anh đau khổ tột cùng cũng trong lúc đó anh gặp được cô, không kiềm chế được cảm xúc nên cả hai người xảy ra quan hệ. Cảm giác tội lỗi bao bọc cô không cho cô một ngày được yên vui. Cô luôn bị dèm pha, dè bêu, bị ức hiếp bởi cô ta.

Mặc dù anh bảo vệ cô nhưng người ngoài vẫn nói cô là kẻ thứ ba đáng ghét phá hoại gia can người khác.

Anh vẫn chưa thể ly hôn với cô ta, cô vẫn chỉ là tình nhân bé nhỏ, là người hầu của vợ anh.

Sóng gió cứ nhiều như thế, anh chống rồi không có anh ai chống cho cô. Chỉ có cách tự mình né tránh nó.

Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ.

Trở thành vợ chính thức, danh chính ngôn thuận yêu anh, ở bên anh, sinh con cho anh mới được an vui.

Đây là tác phẩm cực H của Cẩm!

Ai nghĩ mình là thanh niên nghiêm túc or kính tởm H văn thì xin nhẹ nhàng bước ra, và đừng chê trách Cẩm tội Cẩm lắm.

Xin Cẩm on!

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Ừm... Đừng mà cậu chủ... ần... a... " _ cô mệt mỏi nhăn mặt nhìn anh cứ thỏa thích ra vào trong cô.

"Bảo bối à anh thật không uống tiền mua em về mà. Thoải mái quá! " _ anh nâng eo cô lên đi vào mạnh mẽ hơn.

Bầu ngực cô cứ nhảy nhẩy lên lắc lắc trước mặt anh. Anh bắt lấy nó bóp nắn. Bộ đồ người hầu cô mặc trên người đã bị anh xé nát, chỉ còn vài mảnh vải trên người cực quyến rũ.

Anh chạy nước rút rồi đẩy cô ra, cô giật giật tê tái, nằm trên nệm êm. Anh xoay người cô lại vênh mông cô lên rồi đưa cự long đi vào từ phía sau cô ngang tàn chiếm lấy.

"A! Cầu xin... x... ần... Cậu chủ đừng... Đừng... Dừng lại....dừng lại... Đi... "

Anh cố gấn vịn vịn lời cô: "Em nói gì đừng dừng lại sao? Được chúng ta làm tới tới nhé bảo bối bé nhỏ của anh? "

"Không... Ooooooooo... ần... ư... Đừng mà... "

"Bảo bối thả lỏng em chặt quá, đã thao em bao nhiêu lần rồi! Sao cứ khít mãi vậy hả?"

"Không... Không có... U... U... U... "

Nhấp vài cái nữa anh phóng thích trong cô, cô tũn hờn nằm quay lưng lại với anh.

Anh cung chiêu vỗ về bụng cô: "Thôi nào bảo bối của anh! Đừng giận mà không phải em cũng thích sao? "

"Ai thích? Anh nói bậy bạ! "

"Được được là anh sai được chưa hả? " _ anh xoay cô lại ôm cô vào lòng.

"Ngủ đi! " _ anh nhéo má cô nói.

"Nhưng cái đó... Cái đó vẫn còn. Anh rút ra đi... " _ cô ngại ngần đẩy đẩy anh.

"Không! Nó thích ở trong em, vừa ẩm ướt vừa ẩm rất thích. "

"Tôi về phòng lỗ phu nhân về thấy sẽ giết tôi. "

"Mặc kệ cô ta, tôi chỉ coi em là vợ thôi. "

"Đừng mà xin anh! " _ cô đẩy cái đầu hấn đang cúi trên ngực mình, gặm cắn bầu vú căng mọng của cô. Cô rất khó chịu, ươn éo nhưng càng làm vậy anh càng thích.

"A! Hai người làm gì vậy sao anh dám để con hầu lên giường em hả? " _ tiếng la thất thanh của vợ anh từ cửa vọng vào làm hai người bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

"Hai người làm gì vậy? Sao anh để con hầu lên giường em? " _ nàng đau đớn nhìn chồng mình ôm ấp đứa con gái khác trong ngực đáng vẻ cung chiều vô hạn.

Cô sợ hãi kéo chăn che thân mình núp sau lưng, ôm lấy tay anh:

"C... Cô chủ... Tôi..."

Anh ôm lấy eo cô vuốt vuốt lưng cô trấn an:"Thì sao? Chúng ta vốn là vợ chồng trên danh nghĩa thôi mà. Cô và tôi mạnh ai nấy sống. Còn giường hả? Phòng này của tôi... Kể cả cô ấy cũng là của tôi. "

"A! Tôi...tôi sẽ mách mẹ. " _ nàng chạy đi khỏi phòng đi tới phòng khách.

Cô ngồi trong lòng anh khóc thút thít:"Tôi thật đáng giận! Tôi có lỗi với cô ấy! "

"Bảo bối à em khóc gì chứ? Không phải lỗi của em mà. "

"Ư... Ư là tại anh đó! Tất cả là tại anh! "

Cô đưa tay dấm lên ngực anh, anh đau lòng cầm lấy xoa xoa:

"Được rồi là lỗi của anh em đừng đánh mà sẽ đau tay em đó. "

[...]

Sau khi tắm rửa thay quần áo cô và anh bước ra khỏi phòng. Anh ung dung đi lại ngồi trên ghế sofa, còn cô thì quỳ xuống bên cạnh anh.

Anh kéo cô lên ghế trước mặt mẹ anh và nàng:

"Ngồi đây đi! Em quỳ vậy sẽ đau chân đó!"

Cô ngại ngùng trượt ra khỏi vòng tay anh quỳ tiếp:

"Cô chủ tôi xin lỗi tôi sai rồi! Bà chủ con xin lỗi! " _ cô chắp tay cúi đầu trước mẹ anh và nàng.

Nàng tức giận:"Mẹ... Mẹ phải đòi lại công bằng cho con, chồng con-con trai mẹ anh ấy ngoại tình. Còn ngang nhiên đem vào phòng. Mẹ xem có tức chết không? "

Anh ngồi bắt chéo chân, chân trái để lên chân phải, tay đưa lên cời một hai cúc áo somi.

Mẹ anh thở dài:"Ngụy Tôn con vừa phải thôi chứ? Vợ con dù gì cũng còn sò sò đây. "

Cô bò tới ôm lấy chân của nàng:"Cô chủ... Cô tha cho tôi đi! Tôi xin lỗi! Cô muốn tôi làm gì cũng được... Ra khỏi đây cũng được. "

Anh vừa nghe cô nói thế đã không ứng:"Em ở đây với anh không phải đi đâu cả. "

Nàng nghe chồng mình bình nhàn tình trước mặt, lòng đau đớn vô cùng. Nàng chịu đựng đủ rồi:

"Ngụy Tôn anh từng rất yêu em không phải sao? Tại sao bây giờ anh lại như vậy?"

Anh nhìn nàng, đúng là anh và nàng từng là đôi thanh mai trúc mã, anh đã từng yêu nàng nhưng đó là trước kia.

"Chả lẽ từ khi cô ấy xuất hiện anh đã thay lòng?" _ nàng nuốt nước mắt cay đắng hỏi.

"Phải! "

Nàng vừa nhận được đáp án thẳng thừng từ anh như nhát dao đâm mạnh vào tim, nàng quay sang đánh cô:

"Tại mày... Tất cả là tại mày. Sao mày báo đáp tao như vậy? Nhà mày nghèo, tao cuu mang mua mày về sao lại dám quyến rũ chồng tao... "

Anh tức giận hất mạnh nàng ra, eo nàng trúng vào cạnh bàn rất đau. Anh ôm cô vào lòng vỗ về xem xét:

"Bảo bối em có sao không? "

Cô đẩy anh ra, quỳ xuống nước mắt rơi đầy mặt ôm lấy chân nàng:

"Cô chủ tôi biết ơn cô lắm... Tôi không có ý định quyến rũ cậu đâu, cô đừng nghĩ tôi như vậy. Xin cô đó! "

"Không nghĩ như vậy thì thế nào? Anh ấy là chồng tao từng rất yêu tao nhưng tại sao bây giờ tất cả điều cho mày, tình yêu anh... ngay cả tao lúc trước cũng không có được nhiều như vậy. "

Mẹ anh này giờ ngồi nghe chỉ biết tội cho nàng, trách ai bây giờ là do nàng tự mua cô vào, để cô gần chồng mình.

"Đủ rồi! Đừng trách mắng gì nữa. Uyên Đình con dọn đồ ra khỏi nhà này đi."

Cô ngược mắt nhìn mẹ anh:"Dạ! "

"Không được cô ấy phải ở đây với con! Còn nếu mẹ nhất quyết đuổi thì con sẽ dẫn con ấy đi nơi khác."

"Nguy Tôn con... "

"Nguy Tôn anh vì con nhỏ này mà không quan tâm đến tình nghĩa vợ chồng sao? "

"Vợ chồng cũng là tờ giấy thôi mà! Ly hôn đi! "_rồi anh ôm cô rời khỏi mẹ và nàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Anh ôm cô rời khỏi mặt mẹ anh và cô ta đi vào phòng cô ở dưới khu cho người hầu:

"Em ở đây nha! Anh đi giải quyết tí chuyện rồi đến đây với em. "

"Nhưng mà tôi... "

"Ngoan nghe lời anh! Ngoại trừ anh ra không được nghe ai hiểu chưa? "

Cô gật đầu cho có để anh yên tâm rời khỏi. Khi anh vừa đi thì cô vội vàng thu dọn hành lý chuẩn bị rời đi.

[...]

Rầm

Anh lôi cô ta vào phòng đóng cửa lại, cô ta bị đẩy mạnh lên giường bèn điềm đằm nhìn anh.

"Nguy Tôn em nói rồi em không ly hôn. "

"Đủ rồi! Đây không phải trước mặt mẹ tôi mà cô diễn trò nữa. "

Cô ta đứng dậy nhìn anh:"Anh à em thật nói rồi chuyện đó là em bị dụ em không phản bội anh mà... Sao ngần ấy năm anh vẫn không chịu tin em? "

Anh cười khinh quay lại nhìn cô ta:"Phải là cô bị dụ, bị dụ mà hết lần này đến lần khác đem tiền của tôi đi nuôi tên khốn đó. "

"Em.. " _ cô ta mặt tái mét nhìn anh. Cứ cho là anh còn tôn trọng cô ta đi. Không nói trước mặt mẹ anh, giữ chút sĩ diện cho cô ta. Nhưng bây giờ anh chất vấn cô ta lại không có ai bênh.

"Sao? Tôi già bộ bao nhiêu năm đó đủ cho cô và nhân tình của cô có tiền tiêu chưa hả? Cô có nhân tình thì tôi cũng có. Chúng ta như nhau thôi mà. Nhưng tôi yêu cô ấy, tôi rất yêu Uyển Đình. Bây giờ tôi và cô ly hôn tôi sẽ cho cô và hần ta tiền sinh sống, đảm bảo không thiếu thòi. Cô cũng không cần lấy tiền tôi lén lút cho hần ta. "

Cô ta đi lại ôm lấy cổ anh cố gắng làm ra vẻ đáng thương để lấy lòng anh:

"Nguy Tôn em biết em sai rồi! Em biết em làm thế là không đúng! Nhưng mà cũng vì em nhớ anh... Em coi hần là anh để vui đi nỗi lòng. Anh biết đó suốt thời gian làm vợ anh, anh cứ công việc công việc suốt ngày em rất tui, rất cô đơn..."

Anh kéo tay cô ta xuống, lý do cũng quá chính đáng, anh ra ngoài kiếm tiền muốn cô ta có cuộc sống tốt, cô ta lại nói vì vậy mà cô đơn, nên đem tiền cho người khác. Đem thân thể, danh dự một người vợ đi ngủ với kẻ khác.

"Haha... Cô thật biết ăn nói. Không quan tâm cô sao? Hằng ngày bữa sáng của cô là ai chuẩn bị? "

"Em.. " _ cô ta sợ hãi nhìn ánh mắt tra khảo của anh.

"Đồ cô mặc ai ủi? Thậm chí là vợ mà cô còn chưa giặt được cho tôi một cái caravat. " _ anh đau lòng nói với người vợ mà mình rất yêu thương.

"Hừ những cái đó không kể là gì đi, tiền cô tiêu xài là ai chu cấp, cô lại đem cho tên khốn kia, rồi quay về nói vì tôi không quan tâm cô."

"..."

"Nực cười! Không quan tâm mà kỉ niệm ngày quen nhau tôi nhớ, ngày cưới tôi nhớ, ngày sinh nhật cô tôi nhớ. Lúc tôi tổ chức cho cô, cô ở đâu... Bên cạnh hần tình chàng ý thiếp ôm ấp quấn lấy nhau. Phải không? "

"Em.. Nguy Tôn tha cho em lần này nữa thôi! Em hứa... Em hứa sẽ thay đổi, sẽ không qua lại với hần ta nữa, sẽ tập làm người vợ tốt được không anh? " _ cô ta ôm lấy hông anh, khóc lóc ní non nói.

Anh quay mặt với cô ta, từng giọt nước mắt thấm vào áo anh nóng rát, nếu trước kia anh sẽ không kiềm lòng được, âu yếm dỗ dành. Nhưng bây giờ anh không muốn chung chạ người đàn bà với thằng đàn ông khác.

Một người phụ nữ danh tiết cũng chả giữ được, anh hà cớ gì phải cố để tự mình mang nhục cho mình.

"Tôi không đủ lòng vị tha để tha thứ cho cô nữa. Tôi cần Uyển Đình bây giờ tôi chỉ muốn đem hạnh phúc cho cô ấy thôi. "

"Làm sao anh biết nó yêu anh chứ? Cô ta là dạng con gái lăng lợ quyến rũ chồng người khác. "

"Cô..." _ anh quay lại tức giận nhìn cô ta.

"Uyển Đình khác cô, cô ấy rất trong sáng, yếu đuối, rất mẫn cảm, mong manh. Cô ấy chính là bị tôi thu phục. Tôi không cần cô ấy yêu tôi, chỉ cần cho phép tôi yêu cô ấy, được làm một người đàn ông chu đáo thật sự thôi. Nhưng tôi muốn khiến cô ấy yêu tôi. Tôi không nghĩ mình sẽ yêu cô ấy, cô ấy quá đơn giản."

Anh hạnh phúc khi nói về cô, cô ta không vui nắm chặt tay thầm đem cô ra trách mắng.

"Nhưng tôi yêu Uyển Đình! Rất yêu cô ấy! Dù cô ấy ra sao, dù sau này tôi thế nào tôi biết cô ấy cũng sẽ không thay lòng. Cô ấy bé nhỏ như vậy, đáng thương như vậy tôi không muốn bỏ lỡ. "

"Chỉ vì đáng về ngây thơ mà anh cho rằng nó tốt đẹp sao? "

"Không... Bởi vì tâm hồn cô ấy rất đơn giản. "

Rồi anh bỏ đi để lại một mình cô ta cay cú ngồi gục trong phòng không thể làm gì được.

"Tao sẽ không để mày cướp đi vị trí của tao trong nhà này. Mày chỉ là con hầu thôi! Dù anh ấy không còn yêu tao thì tao cũng không để bản thân mình nghèo đói thấp hèn như mày. "

Anh đứng ngoài cửa, nhắm mắt lại suy nghĩ. Người con gái cầm kẹo, thất tóc hai bím suốt ngày chạy theo anh đã không còn. Từ khi làm vợ anh, cô ta đã để cho tiền tài, danh vọng và dục vọng làm mờ mắt. Tự hỏi tại sao một cô gái rất đơn thuần lại trở nên như vậy?

Liệu sau này cô có như vậy không. Không đâu, chắc chắn không.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Anh đi tới chỗ ở của cô, khu dành cho người hầu. Anh mở cửa phòng ra không thấy cô, thì nghĩ có chuyện không lành, đồ đạc dọn sạch sẽ, gối mền ngăn nắp thì không vui chạy đi ra phía cửa.

"Đóng cửa lại cho tôi! " _anh hét lớn lên.

Cô lúc này ôm hành lý trong tay quay lại nhìn anh, lẩn tránh anh.

"Cậu chủ... Cậu mở cửa cho em đi em xin cậu đó..." _cô đặt hành lý xuống nhìn anh, sụt sướt nói.

Anh đi lại ôm lấy cô:"Ai cho em dám bỏ trốn, tôi phải phạt em. "

"Đừng mà cậu em xin cậu! " _cô vùng vẫy khỏi anh.

"Mặc kệ! Không nhưng nhị gì cả! " _anh bế cô một mạch lên tận trên lầu, ở gian nhà chính.

Bịch

Liệng cô trên giường anh nói lỏng áo somi, anh đi lại giữ cô ở giữa, cời đồ cô:

"Em phải lĩnh hậu quả dám làm trái ý anh. "

"Đừng mà cậu! " _cô đẩy anh ra. Anh lại bá đạo cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô. Môi lưỡi quấn lấy nhau, hỗn hợp nước bọt hòa vào nhau, tư vị ngọt ngào. Cô chỉ biết đắm liên tục vào ngực anh. Cấn chặt môi không cho lưỡi anh vào.

Anh liền bóp ngực cô, xé nát bộ đồ cô đang mặc, cô giữ chặt áo ngực, anh thả môi cô, gặm cắn tai cô. Cô mẫn cảm run lên:

"Ừm.. "

Anh cười nhẹ ra lệnh:"Bỏ tay ra! "

Cô vẫn khăng khăng giữ lấy, anh đi một đường lưỡi xuống cổ cô để lại dấu hôn chi chít màu đỏ sẫm. Rồi xuống ngực cô mút mát xung quanh ngực cô, cô từ từ thả lỏng tay ôm lấy đầu anh cắn lại:

"Ừ... Đừng mà... " _cô xấu hổ không dám mở mắt.

Anh nhanh chóng cời bỏ áo ngực cô, bầu ngực được giải phóng liền nhảy lên, anh ngậm lấy bên ngực mút rất thích. Cảm giác mềm mại, nụ hoa cứng cứng bị kích thích trong miệng mà anh hải lòng vô cùng.

"A!... Ừ đừng... Đừng mút nữa... " _cô khó chịu khi bị anh trêu chọc như thế.

Anh xoa bóp bên ngực còn lại của cô, rồi dần dần mò tay xuống phía dưới kia. Cô kẹp hai chân lại, anh dùng gối ghì chân cô. Cô bị anh kéo chân ra, bàn tay anh vuốt ve vùng tam giác cách lớp quần lót cô.

"Ấn... Ừm.. " _cô cắn môi để mình đừng phát ra âm thanh dâm dăng.

Anh kéo quần lót ra luồn tay vào trong vuốt ve nhụy hoa nhỏ màu đỏ kia. Anh đút ngón tay vào bên trong gầy gầy để cô ra mật dịch.

"Bảo bối nhanh lên nào chuẩn bị cho em lâu như vậy lại không chịu ra sao? "

"Ừm.. " _cô bị kích tình làm cho điên loạn nhưng còn chút lý trí xót lại:"Đừng.. Ừ... Lại... "

"Em nghe gì không là nước chảy đó! Ở đâu vậy nhỉ? " _anh thấy mặt bắt đầu tiết ra anh liền cử động tay nhanh hơn. Anh đút Sau vào thêm hai ngón tay nữa chạm đến đỉnh G của cô.

Cô la lên:"A!... Oooooo... Ố ơ... Đừng mà... Ừm.. Đừng.. "

Khi cô đạt đến cao trào xụi lơ ngã ra sau, anh đưa tay ướt át của mình lại nơi miệng cô.

"Mút nó đi xem thử vị của bản thân ra sao? "

Cô lắc đầu, anh liền đẩy vào miệng cô:"Ừm.. "

"Ngọt không? "

"Ngọt! " _ cô khóc lóc nhìn anh nói.

Anh thay đổi vị trí dựa vào đầu giường sai bảo cô:"Lại đây cời quần cho anh! "

Cô bò tới run rẩy mở dây thắt lưng, rồi tuột quần dài ra, khi thấy vật nam tính đang núp trong quần nhỏ kia cộn lên cô sợ hãi.

Anh bắt tay cô cầm lấy nó, cô nhìn anh kháng cự. Anh giữ chặt tay cô:"Vuốt ve nó đi nó rất muốn em! "

Cô làm theo anh, nâng niu vật thô cứng nóng ran trong tay vuốt ve. Anh ôm cổ cô, hôn môi cô, lần này cô bị khuấy phục, anh thừa sức chơi đùa cô, ngậm lấy lưỡi cô mát thỏa thích.

Đặt vật nam tính chà sát vùng mẫn cảm của cô, cô quả nhiên chịu không được đầu hàng:

"Ừm... Muốn em... " _ cô không biết mình nói gì bị dục vọng điều khiển.

Anh cười tà ác cắn môi cô:"Sao? Em nói gì anh không nghe? Không phải em không muốn sao? "

Cô chủ động ôm lấy cổ anh:"Anh... Xin anh muốn em... Xin cậu đó cậu chủ... "

"Haha... Như thế mới ngoan! Gọi tên anh! "

"Ngụy Tôn đi vào... Đi vào đi! "

Anh nâng chân cô lên để nó kẹp hông anh, anh nâng eo mình lên rồi đâm mạnh vào trong cô, mật dịch tiết ra ở âm đạo mẫn cảm bao lấy anh làm anh hưng phấn vô cùng. Hai người đồng la lên:

"A! "

"Oooo...ơ... Ơ ơ...ơ... " _ lúc này cảm giác hơi đau truyền tới anh quá to làm cô khó chịu. Cô kéo ý thức về kinh hải vì bản thân mình vừa rồi quá đắm đuối.

"A... Đừng mà... Đau quá... "

"Bảo bối em hẹp quá! Chặt quá anh thích chết mất! " _ anh hôn lên ngực cô, dùng ngón tay khảy khảy làm nó đứng thẳng.

"ơ...ơ... Trướng quá ơ ơ... Cậu ơi em... Không chịu được... "

"Ng Sloan thả lỏng... Thả lỏng... Để anh dễ đi vào nào!" _ anh an ủi cô.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

"Cô... Cô chủ... Tôi... " _ cô sợ hãi làm rơi muỗng xuống đất, đứng dậy khỏi đùi anh.

Cô ta đứng ngoài cửa nhìn chồng mình ân ái thân mật với người đàn bà khác trong nhà mình ở, tim đau thắt quặn. Cô ta làm sao có thể như mù mà nghĩ không có gì chứ? Chồng cô ta dù là cô ta phản bội trước, nhưng anh làm sao lại không nghĩ tới cảm nhận của cô ta. Ngay cả khi trước anh yêu cô ta cũng chưa từng quan tâm như vậy.

"Cô về phòng đi! Tôi có chuyện muốn nói với chồng tôi. "

Cô vội vã gạt đầu rồi rời đi. Anh cũng không giữ cô lại vì anh và cô ta có chuyện cần nói.

Cô ta đi lại kéo ghế ngồi, nhìn anh, anh ngay cả liếc cô ta một cái cũng không có.

"Anh muốn ly hôn phải không? "

Anh cười khinh bỉ:"Ra điều kiện đi! "

Cô ta ngạc nhiên nhìn anh, hơi khó chịu bởi ánh mắt xem thường của anh.

"Anh chuyển 30% cổ phần công ty qua cho tôi, chúng ta sẽ ly hôn! "

"Haha... Tịch Văn ơi là Tịch Văn. Hôm qua còn ôm tôi nài xin đủ kiểu, hôm nay đi ôm ấp nhân tình về lại bộc lộ bản chất của mình. Lấy 30% cổ phần công ty tôi, sau đó nhường vị trí giám đốc cho nhân tình, ung dung hưởng lợi nhuận của công ty mà không ngại dùng tiền của tôi nữa phải chứ? "

Cô ta xanh mặt nhìn anh vừa ăn bữa tối lúc này cô nẫu vừa nói, cô ta lắp bắp:"Lam... Làm sao... Làm sao anh biết? "

"Có gì khó đâu! Cô ngoại tình mà cũng quá công khai đi! Đi tắm để điện thoại ở ngoài, vô tình tôi đi làm về đọc được. " _anh nhìn sắc mặt tái nhợt của cô ta mà hài lòng. Một người đàn bà mà anh từng ôm ấp yêu thương, mang tất cả cho cô ta. Giờ cô ta lại trở mặt muốn cướp tài sản cùng anh tranh đấu.

Anh đứng dậy:"Cô nghĩ là tôi ngu lắm sao? Tiền tôi có thể cho nhưng công ty, sự nghiệp thì tôi không thể. Cho cô tôi cũng không mất mát gì. Tôi cũng có thể lường trước điều mà cô cùng hấn ta khiêu chiến. Nhưng tôi đâu rảnh nuôi nhân tình của cô. Cũng không thể nuôi ông tay áo. Ly hôn hay không cũng không cần cô quyết định, tôi vẫn cho Uyển Đình của tôi danh phận đẳng hoàng. "

Anh bỏ đi để lại cô ta ngồi như chết sống tại đó, mọi gì lâu nay cô ta suy tính đã bị anh nắm thóp tất cả.

Anh thậm chí còn lường trước tất cả, cô chỉ muốn cùng nhân tình của mình có cuộc sống đầy đủ hơn thôi. Dù trước cô ta yêu anh thì sao? Cô ta cần người đàn ông lúc nào cũng quan tâm và ở bên cô ta.

Vì thế cô ta sẽ không tiếp tục dây dưa như vậy mãi:

"Uyển Đình vì cô mà công sức của tôi bị hoang phí. Tôi sẽ không để cô yên đâu! Nhất định hạnh phúc tôi không có, thì cô cũng đừng hòng có được."

[...]

Cô nằm thấp thòm lo lắng, bây giờ bị anh giữ lấy như vậy làm sao có thể thoát được. Mà cô càng không có khả năng trốn thoát.

Kết...

"A! Cậu chủ! " _cô giật mình nhìn bóng đen lướt qua trong phòng.

Chỉ cần nhìn dáng vẻ, người thấy mùi hương là cô đã biết anh rồi, quen thuộc đến mức làm cô sợ hãi.

Anh đi lại dè lên cô:"Bảo bối! Lúc này ai cho em tự ý rồi đi! Đồ ăn ngon! Nhưng không có em anh không thấy ngon nữa. "

Cô khó chịu đẩy anh ra:"Tôi... Cô chủ bảo tôi đi... A! Đừng mà! "

Cô cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh mò vào giữa hai chân cô, vật đó còn có móng vuốt, đó là tay anh. Tay anh tuột quần lột cô ra, cô run rẩy.

"Cậu sáng đã làm rồi!

"Làm rồi thì sao? Uyển Đình yêu dấu! Anh muốn làm làm em không ngừng. Uyển Đình cũng thích mà phải không? "

Cô lắc đầu từ chối anh, anh lại càng giữ chặt cô không tha, đưa tay vào trong u cốc chật hẹp kia của cô mò nắn, nghịch ngợm nụ hoa còn xưng đỏ của cô. Vì kích thích hôm nay chưa voi, cô nhanh chóng tiết ra mật dịch:

"Ừm... Cậu em không muốn... Ừ... Ừ..."

Anh cúi đầu ngậm lấy miệng nhỏ của cô không cho cô từ chối mình. Cô biết mình không thể kháng cự anh bèn mặc anh dờ dờ.

"Ừ... Em... " _cô nẩy lên co lại theo chuyển động của tay anh, cô rất khó chịu. Nơi đó bị anh đút hai ba ngón tay vào trâu đùa, nước chảy ra mỗi lúc một nhiều hơn.

"Bảo bối cái miệng dưới này của em nghe lời hơn miệng nhỏ của em đó. " _anh đưa tay cời bỏ áo ngủ cô quăng sang bên, xoa nắn cặp nhũ hoa bồng bồng no đủ của cô.

Ngực cô rất to, rất mềm mỗi lần tay anh chạm vào xoa nắn đủ dạng nó rất thích. Như ôm gối bông, còn tuyệt vời hơn thế.

Mà anh còn muốn ném nỡ vị trần gian, anh đặt cô nằm xuống dưới, hôn lên ngực cô, cô ôm lấy đầu anh, chỉ biết dâng mình cho sói.

Tay anh nẩy giờ ve vãn âm đạo cô nay đã đưa lên vào miệng cô, cô như say rượu chẳng biết gì mắt nhắm lìm đim lại, miệng theo lý trí mà hở ra mút lấy.

Anh hôn xuống vùng bụng cô, cô hóp bụng lại, anh hôn gần vùng mẫn cảm kia, cô run rẩy.

"Ừ... Ân ân oooooooooo.... " _tay cô bầu víu vào vai anh, móng tay đâm vào da thịt anh càng làm anh hưng phấn.

"Uyển Đình em thật mê người! Anh chỉ muốn chơi chết em! Hưởng thụ em mãi mãi! "

Anh dừng lại ngắm nhìn u cốc xung đồ mộng nước kia hài lòng cười, sát lại gần thở hơi nóng từ mũi vào. Cô ngửa ngáy mở mắt ra kinh ngạc:

"Cậu... Cậu định... Làm gì vậy?... U... "

"Anh muốn ăn nó! " _anh ấn tay vào nơi ấy.

Cô nhăn mặt:"Đừng mà cậu rất dơ... A! "

Cô vừa dứt lời anh đã vùi đầu vào bên trong, cô run rẩy ngóc đầu dậy sợ hãi:

"Ooooo... Cậu ơi đừng mà... Oooooo ơ ơ... Em chết mất... "

Lưỡi anh liếm hai bên cánh hoa ở ngoài, hương thơm của mật dịch rất ngọt ngào, anh chịu không được đẩy lưỡi vào trong tận hưởng. Một bước đưa cô lên đỉnh.

"U... U... Cậu ơi... Em ra mất... " _cô hết sức ưỡn ra sau nằm ngã xuống nệm. Anh yêu thương với tay lên nắm lấy bầu ngực cô bóp mạnh.

Chặt chặt.

Âm thanh thật dâm mỹ, cô bị tình dục làm mê đắm theo bản năng dùng hai chân kẹp chặt đầu anh lại.

Anh cười gian ác cắn một cái làm cô vừa đau vừa sướng, cô vật vờ bị anh làm cho mê luyến. Mút liếm thỏa thích anh nhả ra ngược nhìn cô:

"Bảo bối em thật ngọt! Ăn thật ngon! "

"Cậu ơi tha cho em.. "

"Gọi tên anh! Nói em yêu anh!"

Cô làm sao có thể làm như vậy được,cô lắc đầu:"Không mà cậu! "

"Uyển Đình thật hư! " _anh lấy ra cự long trên chộc, chà sát u cốc cô.

Cô chịu không nổi nữa:"U... Cậu ơi... Em muốn... Em.. U.... U... "

"Hửm? Nghe lời! Van cầu anh đi! " _anh gặm cắn cổ cô để lại những viên hoa đỏ.

"Ấn... oooo cậu... Muốn em đi! Thao em đi! "

Anh vừa nghe xong cự long to tướng như muốn nổ tung đâm vào u cốc đầy nước của cô. Cô sợ bị hất ra bèn ôm lấy eo anh:

"A! "

"Uyển Đình nói ai thao em? "

"Cậu... Là cậu đang làm em!... " _cô bị tình dục điều khiển.

"Nói em yêu anh nhanh lên! " _anh đột nhiên dừng lại làm cô đang kịch liệt thoải mái lại bị thắng giữa chừng bèn khóc thảm thương.

"Cậu đừng mà.... Em chịu không được! "

"Gọi tên anh! Nói yêu anh! Anh sẽ làm em thoải mái! " _anh hôn lên những giọt nước long lanh trên mặt cô.

"Em.. Em yêu cậu... Ngụy Tôn! "

Anh vui vẻ, hài lòng đâm vào sau tử cung cô thật mạnh. Cả hai cùng nhanh hưởng thụ tư vị nguyên thủy của loài người.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sáng hôm cô dậy, trên người không có lấy mảnh vải che thân, cô đau nhức ngồi dậy, nhìn gối bên cạnh vẫn còn lũng một hõm nhỏ hằn là anh mới dậy đi chưa lâu.

Cô nhìn áo somi anh để quên lòng đột nhiên xao động, không tự chủ cầm lấy đưa vào lòng ngửi.

"Thơm quá! " _ cô bất giác mỉm cười. Đây có phải là yêu rồi không. Không thể, đây là tội lỗi. Cô không thể để mình yêu anh được.

Cô bắt đầu một ngày mới của mình. Đi vào gang nhà chính của chủ làm việc.

Mọi người dường như né tránh cô, số đông thì kính miệt, dè bii.

"Nhìn xem, xinh xắn đáng yêu thế mà lại đi làm ra loại chuyện đáng cười. " _ một cô hầu gái lên tiếng.

Cô khác lại tiếp thêm"Hơi Trời cho ai nấy hưởng, xinh đẹp như thế, ngực to mông bự làm sao mà cậu chủ không mê cho được. "

"Hạn gái lỏng lơ đi quyến rũ chồng người khác. Không phải cô chủ đối tốt với cô lắm sao?"

Những lời công kích đến cùng một lúc, một mình cô làm sao chống lại cơ chứ.

Cô nắm chặt tay, chỉ biết cúi đầu mà khóc thút thít. Một người bạn lên tiếng cho cô:

"Nè mấy người thôi đi! A hùa à? Muốn lấy điểm với cô chủ sao? "

Cô ngăn cô ấy lại:"Kim Linh thôi đi họ... Họ nói đúng mà! "

Cô không thể phản bác lại, dù phản bác cũng vô dụng. Sẽ bị cho có tật giật mình. Hay là im cũng sẽ bị cho là đúng quá nói gì được nữa.

Dù cô bị anh cưỡng ép thì sao cơ chứ? Có ai hiểu cho cô không? Kể thử ba lúc nào cũng bị cho là đồ xấu xa, đáng trách nhất đời.

"A hèm! Lo đi làm việc đi! " _quản gia thấy tội cô, nên đã đi vào bênh vực.

"Dạ! "

"Tiểu Đình con có sao không?"

"Dạ không!"

Cô lúi thủi đi làm việc, cô đi ra ngoài dọn dẹp gặp phải cô ta đi xuống.

Kim Linh:"Hay cậu để mình phục vụ cho! "

Cô sợ hãi không dám nhìn cô ta, định rời đi thì bị gọi lại:

"Tiểu Đình mau mang đồ ăn cho tôi! "

Cô yếu ớt:"Dạ! "

Cô bung đồ ăn ra, cô ta kiểm chuyện với cô hát đồ tồ súp lên người cô:"Nóng thế này ai mà ăn! Mang món khác lên! "

Cô mang ốp la lên lại bị đồ lên đầu:"Cái gì vậy hả? Trứng gì mà chín quá vậy?"

Lúc này thấy cô giấu cái gì trong tay cô ta giật lấy, cô không buông:"Cô chủ tôi xin lỗi cô mà. Cô đừng giận! "

"Đưa đây! " _ cô ta đá cô làm cô ngã xuống đất, cô ta vừa nhìn là biết áo của anh bèn cầm lên điên cuồng xé:"Đường mật này...ân ái này... Đồ khốn... Các người là đồ khốn. "

"Cô chủ cô đừng như vậy mà... Cô chủ... " _ cô chỉ định mang áo đưa lại cho anh không ngờ là lại bị cô ta phát hiện.

"Tránh ra! " _ cô ta hất cô một cái rồi bỏ đi.

[...]

"Ừm.. Ừ... Mạnh lên đi Hạo... ân.. " _ hai cổ thân thể đang quện vào nhau ướt át kia không ai khác là cô ta vợ anh và nhân tình của cô.

"Em yêu anh chờ hơi lâu rồi đó! A... " _ hấn vừa đâm vào đáng vẻ rất tức giận vừa nói chuyện với cô:

"Em bảo là chồng em sẽ ly hôn với em. Nhưng giờ thì sao không ly hôn tài sản cũng không lấy được. Anh đâm chết em! " _ hấn ta nắm lấy eo cô, đưa tay long ra vào mạnh mẽ ở âm đạo ướt ướt của cô ta.

"A... Nhẹ thôi Hạo... ooooo... Ồ Ồ Ồ... Em hứa e... Em... Hứa sẽ nhanh chóng ly hôn... " _ cô ta được thoải mái mê luyến bởi người đàn ông khác, quyến rũ chết người bày ra bộ dáng đằm đằm trước mắt hần. Khao khát được hần đi vào sâu hơn.

"Em hứa... U... U ơ ơ oooo... Sẽ nhanh chóng mang nó về cho anh... Rồi chúng.. Uim... Chúng ta sẽ ra nước ngoài sống... Ân... U... " _ cô ta ngồi dậy ôm lấy cổ hần cùng hần trao lưỡi.

Hần và cô ta là lưỡi ra, nước bọt chảy ra nối vào nhau, lưỡi môi chạm khề. Cả hai đều mút lấy nhau.

"Uim.. Uim.. Uim.. Ồ ơ... "

"Em nói đấy nhé! Được hôm nay anh sẽ làm em thật thoải mái. "

"Vâng anh đằm mạnh vào đi. Vào sâu hơn nhé em rất muốn. Rất thích. " _ cô ta nằm xuống đưa hai chân dang ra, hần cười gian ác rút cự long ra rồi đi vào thật sâu chạm vào tử cung làm cô ta thoải mái.

"U... Anh oi... Hạo... "

"Thích đúng không em yêu? " _ hần cúi đầu hôn lên cổ cô ta rồi trượt xuống một tay bóp ngực một tay lại đưa ngực vào miệng mút.

"Uim... " _ cô ta nâng thân mình lên hòa cùng hần. Hần chuyển động thân dưới, mông nhấp nhô lên xuống.

Trong phòng đầy am thanh dâm mỹ làm trắng thẹn, mây kinh. Hần chạy nước rút rồi nhanh chóng phóng mằm móng vào bên trong cơ thể cô ta. Cô ta lên đỉnh cùng hần, chạm tới cảm giác nguyên thủy. Rồi ôm lấy lưng hần bầu vú vào, mắt nhắm nghiền bị dục vọng thao túng, mê mang.

Hần hôn lên môi cô ta rồi nằm sang bên rút ra, tinh dịch nơi âm đạo cô ta chảy ra. Hần xoay lưng cô ta lại đi vào phía sau mông.

Bóp bóp

Hần đánh lên mông cô ta:"Dâm dăng! Sinh cho anh một đứa con nha? "

"Dạ! " _ cô ta đưa tay ra sau ôm cổ hần.

Hần ôm lấy ngực cô ta cùng tiếp tục cuộc vui trần gian.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Buổi chiều anh đi làm về, cô đi ra đón anh. Cúi người vuông góc với mặt đất, tay đặt lên bụng nhỏ giọng:

"Chào cậu chủ! "

Anh hạnh phúc đi lại chỗ cô, cô không biết anh đứng ấy bèn đứng thẳng dậy đụng trúng đầu anh.

"A! " _ cô té ra sau, đôi chân duỗi thẳng rất quyến rũ, vì đồng phục là váy ngắn nên hơi tốc lên.

Anh đau lòng cúi người bế cô lên:"Có sao không Uyên Đình? Anh xin lỗi! "

"Không sao không sao! Em không trách cậu! " _ cô đưa tay xoa xoa đầu mình.

"Ngu ngốc đã sưng đỏ lên rồi còn bảo không sao! Em có biết đầu anh cứng lắm không hả? "

"Thật sự không sao mà! "

Mẹ anh ngồi ghế sofa chứng kiến tất cả lòng hơi khó chịu. Bà tỏ ra đáng vẻ quý phái cầm cốc trà lên nhấp một ngụm.

"Ngụy Tôn giữ chút quy tắc của cái nhà này xem nào? Mẹ đây còn sống, chưa chết. Thả Uyên Đình ra mau. "

Cô hồ thẹn đánh lên ngực anh:"Thả em ra! "

"Uyên Đình con qua đây ta nói chuyện. "

"Không... cô ấy phải giúp con tắm! " _anh nắm chặt tay cô nói.

"Tắm hay làm chuyện khác? " _mẹ anh đặt mạnh tách trà xuống tức giận nói.

Cô thấy không ổn bèn năn nỉ anh:"Xin cậu đó! Em đã chuẩn bị nước tắm rồi cậu đi tắm đi há? "

"Vẫn là Uyên Đình tốt nhất! " _vừa dứt lời anh đã cúi đầu gục nơi hõm cổ cô cắn một cái. Cô cắn răng chịu đựng ngại ngùng với mọi người, mặt đỏ như cà chua.

Khi anh đi rồi cô đi lại quỳ dưới chân mẹ anh:"Bà chủ xin bà khiển trách. "

Mẹ anh xoa đầu cô thờ phào, bà không có kỳ thị khinh miệt gì cô cả. Cô rất đáng thương, rất tội nghiệp:

"Con là cô bé tội nghiệp, ta biết chuyện con và Ngụy Tôn là nó ép con. Ta biết con không có ý phá hoại hạnh phúc của Tịch Văn, con biết ơn nó còn không hết mà phải không? "

Cô cúi đầu một lạy trên gối mẹ anh:"Cảm ơn phu nhân đã tin con. Cả đời này con rất biết ơn cô chủ. Cô đã mua con về để con thoát khỏi bọn đòi nợ của cha con, được sống đến hôm nay là phước của con rồi ạ. "

"Ừ! Nhưng con với Ngụy Tôn nên tiết chế nhé!" _bà vuốt ve nơi lúc nãy anh cắn.

Cô vội che lại xấu hổ:"Con xin lỗi! "

Mẹ anh cười hiền hậu:"Khổ cho con rồi, thằng bé này cũng quá mạnh mẽ đi. Từ khi gặp con ta thấy nó thay đổi biết quan tâm một người hơn, biết nghĩ tới cảm nhận của con. Còn với Tịch Văn nó cũng yêu thương, cho con bé tất cả nhưng lại quá thờ ơ. Con rất may mắn đó. "

"Dạ! "

Lúc cô ta đi về, đi lại thấy cô thì không thích nhưng lại làm ra vẻ thù mị với mẹ anh:

"Mẹ! "

"Ừ con lên phòng thay đồ đi! "

Cô ta vô ý vén tóc lên để lộ những dấu hôn ái muội khi kích tình với nhân tình, vì mặc đồ hở ngực nên trên ngực cũng có.

Mẹ anh hơi khó hiểu nhíu mày:"Sao cổ và ngực con lại có vết bầm vậy? "

"Uyên Đình bị sao là cô ta bị dị đấy! " _anh từ trên lầu đi xuống, mặc áo somi trắng và quần kaki màu đất kiểu Italy rất sang trọng, anh để hở ba cúc trên tay còn chưa xoắn lên.

"Là sao? " _mẹ anh thắc mắc.

Anh đi lại ôm lấy cô dậy:"Xoắn tay áo cho anh!"

Cô đưa tay xoắn tay áo cho anh, ánh mắt anh nhìn cô ta khinh miệt.

Cô ta hơi chột dạ và lúng túng không biết nói sao:"Anh... Anh nói gì vậy? "

"Cô tự biết chứ?"

"Hai đứa này rốt cuộc là sự tình gì? "

Anh không thèm trả lời, kéo cô đi:"Anh đói bụng rồi đi ăn thôi. "

Ai cũng nói cô ta đáng thương bị chồng phản bội, vậy có ai hiểu cho anh không? Là thằng đàn ông ngoài xã hội trên vạn người, ai ai cũng nể, kiếm tiền cực giỏi ấy, chăm lo cho vợ. Vậy mà lại bị cấm sừng, vợ lại đi chung chạ ăn nằm với người khác. Thử hỏi cái tôi thằng đàn ông dù nhỏ, dù tha thứ thì chịu được không?

Anh ngoại tình, anh tìm một tình yêu mới là sai hay sao?

Người đàn bà dễ tiện,tệ bạc lấy tiền chồng mình nuôi nhân tình cùng ý định nham hiểm cướp tài sản thì có đáng được yêu thương trân trọng không? Dù cô ta nói thiếu tình cảm thì anh cũng cố bù đắp nhưng cô ta có hiểu cho anh không? Vẫn ngoại tình. Ai hiểu cho ai?

#Chap sau H+

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Kéo tay cô vào bếp, anh đuổi hết người hầu ra ngoài:

"Ra ngoài hết đi! Để Uyên Đình nấu ăn cho tôi! "

"Dạ! " _ tất cả lùi thui bước ra. Cô ngại ngần đi vào bắt tay vào nấu ăn.

Anh cười gian ác đóng khóa cửa lại, tách. Cô giật mình quay lại tay vẫn còn cầm dao để phòng nhìn anh:

"Câu... Cậu chủ... Cậu định làm gì em vậy? "

"Bảo bối à em định giết anh sao? Em nghĩ gì vậy? " _ anh đi lại đứng sát cô, ôm lấy cặp mông căng tròn của cô, luồn tay vào trong xoa bóp.

Cô sợ hãi nhìn anh, anh kéo tay cô để hai con dao xuống thớt.

"Hôm nay đi làm anh rất nhớ em! Và nhất là tiểu muội muội của em cứ làm anh điên cuồng muốn về nhà. "

Anh kéo quần lót của cô ra một khoảng nhất định rồi thả ra, nó bắn ngược lại âm đạo của cô làm cô khó chịu.

"Ư... Cậu... "

Anh cúi đầu nuốt lấy cái môi đỏ mọng đang hé mở của cô mút lấy.

"Ừm... Ư... Ừm... " _ cô đánh tay liên tục lên người anh, cô không muốn cứ bị anh kiểm hãm nhưng không thể đủ sức chống lại.

Anh dứt tay anh vào âm đạo chật hẹp của cô vuốt ve, cô kẹp chặt hai chân lại.

Lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, nước bọt chảy ra rớt xuống ngực cô. Anh nhìn dáng vẻ mê người của cô mà yêu thích. Đưa tay cời tập dề của cô, rồi vạch áo cô ra, cả áo ngực. Nắm lấy ngực cô xoa nắn, nụ hôn trượt xuống cổ, rồi anh nhìn cô:

"Em có muốn anh ăn em không? "

Cô nhìn anh lắc đầu:"Cậu đừng mà thả em ra. Em nấu ăn cho cậu... A! Đừng mà! "

Anh không thích cô từ chối đã há miệng cắn lấy ngực cô bú mút.

Cô nghe âm thanh chụt chụt từ miệng anh thót ra mà hổ thẹn. Anh cười kéo quần lót cô xuống tận gối đánh lên mông cô bốp bốp rồi đi vào u cốc tiếp tục khiêu khích cô.

"Ư... Cậu... Ăn... Nấu ăn... "

"Sao hả ăn em sao? " _ anh cười tà mị tốc độ tay nhanh hơn.

Nước từ cơ thể cô chảy xuống sàn nhà, ra quá nhiều cô đưa tay che mặt lại, vì sao chỉ mới nhiều đó mà đã nhiều nước như thế? Sao mình dâm quá vậy?

"Ư... Ân... ooooooooo.... Không... Không... Ư... ân ưm không phải như thế... "

"Anh muốn ăn em thôi tiểu dâm đăng của anh!" _ anh cắn gần như muốn nuốt luôn ngực cô, nơi đó mới thoáng chút đã đầy dấu hôn đỏ sẫm.

"Em.. Van cậu... Ư.... Ố ơ ơ oooooo dừng lại mà... "

Anh đứng dậy cời thắt lưng của mình ra, xoay người cô lại để cô nấu ăn còn mình đi vào từ sau:

"Được em nấu ăn đi! Anh vẫn tiếp tục làm! " _ anh đứng nhấp nhấp từng cái làm bụng cô bành trướng khó chịu. Nơi đó cứ ẩm ướt cô không thể tập trung.

"Cậu ơi... Ư.... Ư ư ư ư ư ư tha cho em... Huhu cậu đừng... A.... " _ cô vịn lấy cái nôi cổ mở nước ra để nấu ăn nhưng tay không có sức.

"Bé con! Uyên Đình em bao anh chặt như thế này, ẩm ướt nữa sao anh nỡ đi ra! Em sẽ khó chịu đó! "

Anh gian ác nắm chặt ngực cô, cắn lên tai cô làm cô ngửa mặt lên. Cô đang rộng chân ra để anh đi vào dễ dàng. Mặc dù không muốn nhưng cô biết mình không thể chống chế được đành hợp tác.

"Ừ... Cậu... Ừ... "

"Ngoan em tiếp tục nấu, còn làm em thoải mái cứ để anh. Em nấu đi anh không phiền em!"

Như vậy mà không phiền hay sao chứ? Cô cắn răng nấu đồ ăn cho anh. Ngay cả cầm dao cắt hành cũng không thể.

Trong phòng nào là tiếng đồ đạc leng beng, lạch cạch rồi tiếng bạch bạch, phạch phạch đủ loại âm thanh làm người ta xấu hổ. Anh đưa đủ cả rớt vào miệng cô:

"Anh sẽ cho hai tiểu muội của em ăn bảo bối à! "

Cô lắc đầu khó chịu."O o o... Ừ.... Ó... "

Anh chạy nước rút sau một tiếng làm tình, cô cũng nấu xong một lá, anh bắn tinh vào trong cô. Hai chất lỏng của anh và cô hòa vào nhau chảy xuống sàn nhà. Anh ôm eo cô gục mặt trên vai cô, cô vịn lấy cơ bắp anh để đứng cho vững, cơ thể vẫn cứ giật giật tê tái. Cô khóc cố nén nước mắt mặn chát rơi xuống vì chính mình cứ khuất phục anh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Sau khi đạt kích tình dữ dội trong bếp, cô vẫn được anh ôm trong ngực. Cơ thể mềm nhũn ra không đứng vững.

Anh cắn lên vai cô thăm thì."Bảo bối! Anh đã sớm nghĩ ở trong bếp muốn em rồi. Không nghĩ kích thích như vậy. Hay ta làm thêm lần nữa nha. "

Cô giật bắn mình vịn lấy tay anh."Cậu ơi đừng mà... "

Cạch.

Tiếng mở khóa từ bên ngoài, cô sợ tới tái mặt. Chỉ có anh là trang phục còn được gọi là chỉnh tề còn cô thì, nửa có nửa không, gần như lỏa thể.

Cô cắn chặt môi mình lại, xấu hổ chỉ muốn tìm cái hố chui vào. Anh đưa tay lên để cô cắn tay mình, không cho cô tổn thương chính mình.

"Em đừng cắn! Nơi này là của anh. Cả thân thể em là của anh. "

Lúc này cửa từ từ mở ra, cô ta bước vào la lên:"A! Hai người... Hai người thật hỗn đản mà. "

Anh cũng chả bù nhìn cô ta, tranh thủ sửa lại quần áo cho cô. Cô ta nhìn anh rút dương vật ra khỏi cơ thể cô, tinh dịch cùng mật dịch lại chảy ra như được giải thoát, cô ta tròn mắt. Ngay cả cô ta làm với người tình của mình cũng chẳng được đẹp như vậy, dù đam mê nhưng có gì đó kích thích.

"Cô vào đây làm gì? "

"Anh có thể làm ra loại chuyện này sao hả? Anh không thấy mất mặt sao? "

"Hừ! Mất mặt nhất của tôi là có người vợ như cô đó!"_anh chỉnh xong trang phục cho cô thì xoay người cô lại, cung chiều vuốt tóc cho cô.

Cô đưa cặp mắt tội lỗi, ngây dại nhìn cô ta càng làm cô ta tức điên lên, nhanh chóng đi lại giựt lấy tóc cô kéo ra, anh không kịp ôm lấy cô lại.

Cô ta tát vào mặt cô:"Khốn nạn! Sao mày cứ quyến rũ chồng tao mãi không tha hả? Con hồ ly tinh! "

Anh tức giận đi qua vịn lấy hai cánh tay cô ta kéo lên:

"Thà cô ấy ra nhanh lên! "

"Bỏ ra! "_cô ta giữ chắc cô không buông.

Cô chỉ biết nằm đó, để cô ta cười lên người mình mà cam chịu trận đòn. Cô ta thấy chiếc kéo đang kia trên kệ bếp, mắt bèn dâng lên tia lửa hận độc ác cầm lấy.

"A! Cô chủ... Cô chủ đừng mà... Cô chủ đừng..." _ cô lúc này mới có phản ứng cản cô ta lại, nhưng không được, cô ta dùng kéo điện cường cán tóc cô.

Cô giữ lại không cho cô ta cắt, tay vô tình bị thương chảy máu ra rất nhiều:

"Huhu... Cô chủ đừng mà... Cô chủ đừng... Huhu..."

"Hữu Văn thả ra nhanh lên! " _ anh hất cô ta ra đau lòng ôm lấy cô.

"Con khốn tao phải giết mày! Tao phải giết mày! " _ cô ta cố làm ra vẻ như một người vợ bất quả tang chồng ngoại tình rất đáng thương, đánh ghen toi bời dựng lên hiện trường giả trong mắt đám người hầu để họ thấy cô ta tội nghiệp ra sao, và anh mới ra kẻ có lỗi.

"Khôn kiếp bỏ ra ngay!" _ lần này anh hất mạnh cô ta ra không cho đụng vào cô một chút nào nữa.

Nhìn cô nhót nhát đầy thương tích tóc bị cắt rất nhiều thì thương xót vô cùng, anh tự trách bản thân không bảo vệ được cho cô, lúc nào cũng để cô bị thương.

"Xin lỗi Uyên Đình! Xin lỗi! Em có sao không?"

Cô gục mặt vào ngực anh chỉ biết yếu đuối khóc lóc thảm thương, chứ cũng chẳng biết oán trách ai:

"Ô! Huhu... Híc....híc.... Huhu..."

Cô ta bị đẩy đầu trúng cạnh bàn xung to, mẹ anh đi vào thấy đám hỗn chiến thì tức giận:

"Cái gì vậy hả? "

Cô ta giả bộ tới ôm lấy chân mẹ anh: "Mẹ ơi... Chồng con anh ấy vì bảo vệ con hồ ly này mà đánh con. Con làm gì sai chứ? Chồng mình ngoại tình con không được ghen sao? Huhu... Mẹ ơi... "

"Ngụy Tôn, Uyên Đình rốt cuộc hai con đã làm gì? "

Anh không trả lời lo quan tâm cô, cô nhìn ánh mắt bức tức của mẹ anh bèn chấp tay lên xin lỗi:

"Bà chủ con xin lỗi đã làm cô chủ bị thương. Con... Híc... Con xin lỗi!" _ cô nhận tất cả lỗi về mình, không dám đổ lỗi cho ai.

"Sao em phải làm vậy chứ? " _ anh ôm chặt cô càng thêm đau lòng bởi sự chịu đựng của cô.

Mẹ anh ôm lấy cô ta, nhìn cô ta bị thương thì xót lại nhìn tới cô cánh tay chảy máu, vô lực nằm trong lòng anh thì chỉ biết thờ dài.

Cũng hiểu lý do anh bệnh vực cô rồi. Đàn ông một khi ngoại tình và yêu sống chết người tình rồi thì làm sao có việc để vợ mình ăn hiếp bỏ được.

"Được rồi Hữu Văn đi! Mẹ dắt con đi băng bó trước đã! Rồi mẹ sẽ đòi lại công bằng cho con nha!"

"Dạ! "

Cô ta được mẹ anh dắt đi, nở nụ cười đắc ý trên mặt làm anh chán ghét.

Anh vội vã cầm máu cho cô rồi gọi bác sĩ gia đình tới: "Uyên Đình em ráng chịu đau một chút nha, anh gọi bác sĩ rồi, họ nhanh tới khám cho em."

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Anh mang cô đến phòng chính, đặt cô nằm trên giường anh lo lắng nắm tay cô:

"Em còn đau không hả? "

"Dạ có! Rất đau! " _ cô nhìn tay mình chảy máu được anh bịt lại thì đau đốn nhãn mặt.

Cốc cốc.

"Bác sĩ tới rồi cậu chủ!"

"Cho vào đi! " _anh nhìn bác sĩ nữ đi vào đặt giỏ thuốc xuống nhìn cô, anh bảo cô ta."Băng bó vết thương cho cô ấy đi! "

"Vâng! Xin phép ngài! " _cô bác sĩ cung kính chào anh, rồi bắt đầu làm việc của mình.

"A! " _cô nhăn mặt cố gắng chịu đau. Anh sốt ruột vuốt ve tóc cô.

Nhìn cô vì anh chịu biết bao cực khổ cả thể xác lẫn tinh thần lòng anh đau đớn vô cùng. Thà người chịu là anh còn được, đằng này là cô, cô mỏng manh như thể sao chống chịu được.

"Ngoan gần xong rồi! "

Sau khi khám xong, nữ bác sĩ đưa thuốc cho người hầu:"Thuốc này uống ba ngày, chia ra uống. Còn cái này bôi xeo cho cô ấy. "

"Cảm ơn bác sĩ! " _nữ hầu gái khác nói.

Cô mệt mỏi mắt lim dim, anh hôn lên trán cô một cái:"Em ngủ đi! Hôm nay không cần làm gì cả! "

"Nhưng.. " _cô cố gắng ngồi dậy nhưng anh lại cản lại, đắp mền cho cô.

"Ngủ đi! Nghe anh! "

Anh đợi cô ngủ xong thì đứng dậy rời đi. Bước ra khỏi phòng chính điểm đến tiếp theo là phòng cô ta.

Mở cửa bước vào anh chưa kịp mở miệng đã nghe cô ta nói chuyện điện thoại với người tình:

"Em đã làm theo lời anh rồi đó. Đã đánh cho cô ta sống dở chết dở rồi. Mẹ hấn rất tin em, em làm gì mà chẳng được. Anh cho em thêm thời gian đi, bứt dây động rừng đó. "

Anh nhủ mày nắm chặt nắm đấm, không thể tin được cô ta không chỉ đề tiện muốn cướp tài sản của anh mà còn muốn hại cô, lợi dụng lòng thương của mẹ anh nữa. Không thể tha thứ.

"Tịch Văn! "

Cô ta giật mình làm rơi cả điện thoại xuống đất, quay lại nhìn anh, anh như con hổ dữ lao vào cô ta.

"Tôi quá dung túng cô rồi phải không hả? Cô dám hại Uyển Đình? "

Anh dùng sức bóp cổ cô ta xiết thật chặt. Cô ta trợn mắt nhìn anh không thể thở được:

"T... Ô... L... T... Ô... L... Không có...Coooo... "

"Cô có thể tự tung tự tác trong nhà tôi là do tôi quá nhân từ với cô. Tôi cho cô cơ hội trở về như xưa, trở thành Tịch Văn mà tôi thương. Không phải cô muốn quay lại sao? Tôi cho cô cơ hội rất nhiều mà? Việc cô ngoại tình tôi đã dung túng không nói với mẹ rồi, tôi yêu Uyển Đình rất nhiều nhưng tôi vẫn xem cô là người con gái tốt, vẫn chờ cô thay đổi. Tôi có thể để Uyển Đình làm nhân tình coi như là bù đắp việc cô phản bội tôi.. "

Anh tuyệt vọng nhìn người con gái mà anh từng xem là ngoan hiền, từng xem như cả thế giới. Giờ đây chẳng khác gì loại đàn bà hạ lưu.

"Vậy mà cô không thay đổi. Càng ngày càng sai trái. Tôi có thể chịu người ta nói tôi phản bội cô cũng được vì tôi cho cô con đường lui nhưng càng ngày cô càng khiến tôi kinh tởm cô, càng làm tôi yêu Uyển Đình đến chết đi sống lại. Tôi không thể chịu đựng được nữa rồi. Đừng trách tôi bạc tình khi chính cô không xứng có được tình yêu của tôi. "

Đến phút này, nghe anh nói những lời ấy, lòng cô ta mềm yếu ra, cảm giác tội lỗi như muốn vây bọc cô ta. Nhưng nhớ tới hấn ta-người tình của mình cô ta lại cứng cỏi trừng mắt với anh:

"Vậy anh định làm gì tôi? " _cô ta thấy tay anh đã nói lòng thì thở đều nói.

"Làm gì? Tôi sẽ không để cô tự tung tự tác quá lâu nữa đâu. "

"Haha... Anh định nói với mẹ sao? " _cô ta đắc ý nói.

Anh nhìn bộ dáng cô ta, càng thêm căm ghét. Chẳng còn chút gì để mà nuôi tiếc yêu thương.

"Nói đi! Tôi thách anh đó! "

"Tịch Văn ơi là Tịch Văn cô bây giờ cũng không có khả năng thay đổi. Mẹ tôi tội nghiệp cô, người khác tội nghiệp cô nhưng tôi vĩnh viễn không. "

Anh đau lắm chứ, là một thằng đàn ông cố gắng vun đắp hạnh phúc gia đình nhưng người phụ nữ này cứ làm nó rạn nứt.

Anh qua lại với Uyển Đình cũng vì muốn cô ta ghen tức mà thay đổi nhưng cô ta lại lấy nó làm cái cớ rời xa anh.

Càng ngày anh càng yêu Uyển Đình hơn. Anh hối hận vì đã lợi dụng cô để níu kéo cô ta nhưng giờ thì không còn nữa rồi.

"Sao? Không dám? Vậy để tôi làm cho nha. "

Cô ta để tay anh bóp cổ mình chặt hơn, cổ la lớn lên:

"A! Mẹ ơi cứu con! "

Vì bị đuổi ra khỏi phòng chính từ khi vợ chồng ly thân tới nay, nên cô ta ở gần phòng mẹ anh không ở trong phòng chính nữa. Vì theo quy tắc nhà họ Ngụy thì người đàn ông nắm quyền lực mới được ở trong phòng đó. Vợ chính mới được ở, nếu ly thân hay chiến tranh lạnh cũng ra ở phòng khác. Nên mẹ anh đã không cấm chuyện hai vợ chồng này ngủ riêng. Chỉ có điều anh to gan hơn mang nhân tình ngủ ở đó.

Mẹ anh đang đọc sách thì nghe tiếng la vội chạy qua, thấy anh bóp cổ cô ta bèn ngăn cản.

Chát

Bà tát anh ôm lấy cô ta: "Con điên à? Muốn hại chết Tịch Văn sao? "

"Phải con điên rồi đây! " _ anh tức giận hét.

"Con để cho con bé yên đi! Nó cũng đã chịu đựng lắm rồi, con mang nhân tình chộc tức nó thì hỏi với vị trí người vợ có ai chịu được không? Con cũng bớt gây sự để mẹ còn yên. " _ bà mệt mỏi với đủ chuyện trong nhà rồi.

"Mẹ... Anh ấy muốn giết con... Huhu..." _ cô ta núp trong ngực bà cười đắc ý.

"Được rồi! Con đi qua phòng mẹ đi!" _ bà dắt cô ta rồi đi.

Anh tức giận đâm vào tường: "Tại sao không nói chứ? Ngụy Tôn rốt cuộc mày bị gì? Sao lại còn nhân nhượng với cô ta? "

"Chết tiệt! "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Khi anh đi làm về đã là chiều tối, anh đi thẳng lên phòng chính để gặp cô.

Nhìn cô yếu ớt nằm trong chăn ngủ mà lòng anh xao xuyến, ảm áp. Anh cởi bỏ áo vest ra, đi lại ngồi lên giường vuốt tóc cô.

Mái tóc lúc sáng bị cắt cũng không hư tổn nhiều lắm. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đột nhiên nhắn lại nói mới:

"Đừng... Đừng đánh tôi... Đừng giết tôi... Không... A! Cậu chủ..."

"Cậu chủ... Đừng... Cứu em với..."

Anh lo lắng giữ lấy cô đang mất bình tĩnh: "Uyển Đình! Uyển Đình tỉnh dậy đi! "

"Cậu chủ! " _ cô mơ màng mở mắt ra nhìn anh, ôm lấy anh:

"Huhu... Cậu chủ Uyển Đình sợ! "

Anh cứng đờ người chỉ biết ôm lấy cô vuốt ve lưng cô trấn an. Lần đầu tiên mà cô ôm anh như vậy, anh rất ngạc nhiên.

"Ngaoan có anh ở đây đừng sợ! "

"Huhu... Em mơ thấy cậu chủ... Cậu ấy giết em... Huhu..."

"Được rồi được rồi không sao rồi đừng khóc nữa. "

Cô ngược gương mặt nhìn anh, nước mắt ngắn nước mắt dài:

"Dạ! Cậu sẽ bảo vệ em chứ? "

"Sẽ! Bây giờ đi tắm thôi! "

Anh bế cô vào nhà tắm, cô mặc anh cởi quần áo mình ra. Xả nước nóng, ngâm mình cho cô, nhìn cô chẳng có gì thoả thân trước mặt mình anh cười nham hiểm:

"Em.. "

Cô thấy ánh mắt anh nhìn mình đầy lửa dục thì vội vàng ôm lấy thân mình:

"Ư... Cậu chủ? "

"Chúng ta tắm uyên ương nha! "

Anh cởi hết quần áo mình ra, bước vào bồn tắm ôm lấy cô ngồi lên dương vật của mình.

Vật nam tính ấy cạ cạ vào âm đạo của cô, cô cố đưa tay cản anh lại:

"Ưm... Dừng... "

Anh bỏ qua lời nói của cô để cô chống tay lên tường, anh hôn lên từng tác thịt mát rượi của cô. Đầu lưỡi anh di chuyển từ trên vùng cổ xuống vùng lưng, liếm láp, hôn cắn. Bàn tay thì đưa lên trước xoa nắn cặp nhũ mềm mại của cô, ngón trỏ và ngón cái gầy nhẹ hai nhị đảo màu đỏ làm cô run rẩy, hơi cong mông âm đạo cạ sát vào tay anh.

"Ư... Ư... Cậu đừng mà... "

"Chụt... Em có yêu anh không bảo bối?" _anh hôn nhẹ lên mông cô hỏi.

Cô há mồm cắn ngón tay mình không dám rên rỉ, anh đánh vào mông cô bóp bóp:

"Yêu không hử? "

"Yêu! Yêu! Ư... Cậu chủ... "

Anh đưa cự long cương cứng đâm vào âm đạo cô còn ẩm ướt, vì chưa được chạm qua, tự cô tiết dịch bất ngờ bị đâm vào cô đau đớn:

"A! "

Hai người ngã lại vào nước. Tùm... Cô vịn lấy thành bồn nháp nhô mông mình theo sự điều khiển của anh. Anh đưa tay lấy xà bông đổ vào bồn, khuấy tự do tạo bọt trong bồn. Tạo thành cảnh xuân sắc kích thích giác quan người xem, thị giác, khứu giác, vị giác, thính giác tất cả... Tất cả đều tuyệt vời.

"Ưm... Cậu ơi sướng... Ưm thoải mái quá... "

"Bảo bối dám đăng em yêu mị như thế sao hả? "

Anh nâng eo cô để cô chuyển động lên xuống vài cm trượt trên cự long to dài của mình đùa giỡn.

Anh xoay mặt cô lại, cô phong tình vạn chủng nhìn anh, anh hôn lên môi cô tráo lưỡi với nhau, nước bọt ướt át chảy ra khỏi miệng hai người rơi xuống cổ xuống vai.

"Ưm... Ưm... Ooooooooo thoải mái quá... Cậu chủ... "

"Thích lắm sao bảo bối! "_nhìn bảo bối do một tay mình dạy dỗ lâu nay cũng bị tình dục của anh điều khiển anh hài lòng cười tươi cắn lên ngực cô.

"Ư... "

Anh đưa cô lên đỉnh lần một cô ngã người lên người anh, anh ôm lấy cô vỗ về. Chưa cho cô thờ anh đã xoay cô lại ngồi đối diện với anh hôn lên ngực cô bóp nắn:

"Ưm... "

Anh đứng dậy đỡ lấy cô, nâng một chân cô lên kẹp lấy hông mình đi vào. Để cô dựa vào tường nước từ trên chảy xuống như mưa phong tình cực đẹp. Anh ra vào trong cô, âm đạo ướt át bao lấy cự long của anh, lúc bóp vào lúc nhả ra.

Âm đạo chật hẹp ấy làm anh mê luyến anh đi vào sâu trong cô, chạm tới tử cung làm cô thích thú, nhụy hoa bị trâu đùa đến sưng đỏ lên:

"Ư... Trưởng quá... Ư... Oooo ân cậu chủ... Đừng mà... "

"Bảo bối em chặt quá! Yêu chết được! "_anh cắn vào tai cô làm cô run rẩy, cô đưa tay ôm lấy cổ anh, tự dâng lên đôi môi đỏ mọng cho anh gặm cắn.

"Ừm. Ư... Aaaaaaaa..."

Anh nhấc vài cái vào tử cung cô rồi ra sức chạy nước rút phóng nầm mống vào trong cô. Cả hai cùng lên đỉnh, anh ôm lấy cô vui vẻ cười, cô mệt mỏi nằm trong lòng anh.

Nước tắm bị tinh dịch và mật dịch chảy ra dơ cả rồi, hai người phải tắm lại nước mới. Rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Vẫn là một ngày mới bắt đầu, cô từ phòng chính bước ra với thân phận người hầu như bao người khác.

Anh đã đi làm, đồng nghĩa với việc cô sẽ bị ức hiếp và sẽ chẳng có ai bênh vực cô.

Cô đi xuống chịu đựng con mắt khinh bỉ của mọi người, cô cúi đầu đi qua họ. Có người gạt chân cô làm cô té ngã.

"Ay! "_cô quỳ rạp trên đất, chỉ biết nhắm nhin.

Kim Linh đi lại đỡ cô lên tức giận mắng họ:"Các người vừa phải thôi chứ? Không có cậu chủ ở đây thì ăn hiếp cậu ấy sao?"

"Hừ... Có cậu chủ thì làm ra vẻ yếu đuối, chó đối với bọn tôi cô không cần làm vậy đâu. Mặt nạ nó mòn á nha. "

"Ay da! Sao nói người ta như vậy, tội nghiệp cô ấy lắm. Cô đáng ra nên hống hách mới phải. Được cậu chủ coi trọng như thế không cần hầu việc như bọn tôi đâu. "

Cô đứng dậy quay lại nhìn bọn họ cố kiềm nén để nói:"Tôi... Tôi biết mọi người ghét tôi! Giờ có nói gì cũng vô ích thôi. Tôi biết là tôi dơ bẩn, là tôi hèn hạ bị như vậy cũng đáng. Nhưng mà tôi... "

"Nhưng mà tôi sao... Tôi sao hả???"

"A! Đừng mà! "

Cô chưa kịp nói hết họ đã bủa vây cô, xô đẩy cô từ bên này đến bên kia. Hết nắm tóc cô lôi kéo, giật bứt.

Cô như là trái bóng nhỏ bị người ta đá qua đá lại chẳng tới được tay người bắt. Dù bắt được họ vẫn ném ra.

"Dừng lại! "

Tất cả mọi người cả kinh nhìn mẹ anh uy nghiêm lên tiếng. Mẹ anh nhăn mặt nhìn cô rồi nhìn đám người hầu.

"Các người làm trò gì vậy hả? "

Ai cũng im lặng cúi đầu không ai dám lên tiếng trả lời.

"Dù gì Uyển Đình vẫn là người bên gối của con trai ta, thế nào đi nữa các người cũng nên tôn trọng. Vắng mặt thiếu gia các người lại lôi con bé ra ức hiếp. Muốn bị đuổi việc sao hả? "

"Bà chủ! Bọn con xin lỗi! "

"Lần sau còn để ta bắt gặp nữa là coi chừng! Uyển Đình lên phòng ta dọn phòng đi! "

"Dạ! "

[...]

"Ừm... Hạo đừng cần nữa mà đau em... "_cô ta ngồi trong lòng hắn, quần áo bị xé rách phân nửa rồi, kiều mị vô hạn.

Bàn tay hắn ta đặt trên ngực cô ta xoa nắn."Bảo bối em làm việc thật lâu quá đó nha! Anh chờ không được! "

Cô ta đưa tay cời thất lưng hắn, thò vào trong xoa nắn cự long của hắn làm cho nó cương lên:

"Ừ... Người ta cũng phải cẩn thận chứ! Em xem bị anh ta bóp cổ đến chết đấy! "

"Em yên tâm chỉ cần lấy được tài sản rồi anh sẽ xử nó cho em. Cho nó sống không bằng chết. "

"Ừ anh ác quá đó! " _ cô ta bị hắn đẩy nằm đè lên người, hắn cúi đầu hôn lên ngực cô ta. Cô ta ôm lấy đầu hắn ườn người lên.

"Ừm... Hạo... Ừ... "

"Bé con em đã ướt rồi! " _hắn đưa tay vuốt ve nơi mẫn cảm của cô ta làm cô ta run rẩy rên rỉ.

"Ooooooooo... Ố ơ ơ... Em chỉ... Ooo... Ướt với mỗi anh thôi... Hạo... "

Hắn ta cười gian xảo, lấy cự long từ trong quần cương cứng ra đâm vào sâu trong cơ thể xinh đẹp của cô ta.

"Chơi đàn bà của kẻ khác cảm giác thật tuyệt! "

Cô ta bị hắn khuấy động bên trong cảm giác mê mê vô cùng. Chòm dậy hôn lên môi hắn:

"Em là đàn bà của anh mà... Ừ.... Ừ... Anh nhẹ thôi... "

"Haha... Chồng em mà biết thì sao nhỉ? Em nằm dưới thân anh thoải mái như thế cơ mà... Haha...." _hắn nắm lấy eo nhỏ của cô ta ra sức đi vào, mỗi lần ấn vào đều chạm tới tử cung của cô ta.

"Ừ... Oooo. Kệ anh ta... Ừm... Em chỉ yêu anh thôi... Ừ.... "

"Bảo bối ngoan lắm! Em phải nhanh dẫn dụ nó lấy thứ anh cần nghe chưa? "

"A!... Đau... Em biết rồi... Ừ.... "

"Anh ơi... Hạo... Trướng quá! Nhẹ... Nhẹ thôi... "

Hắn ta dường như chẳng nghe lời nói của cô ta, thân dưới vận động mạnh mẽ dữ dội, cô ta nắm chặt vào chấn gối. Giường run chuyển mạnh bởi sự kích thích của cả hai.

Mật dịch tràn ra ngày một nhiều ướt hết cả chấn. Cô ta bây giờ mê mê trong tình dục chắc sẽ chẳng nghĩ tới chồng mình nữa đâu. Còn hắn ta lại phần khích ra vào trong cô ta như một công cụ tình dục. Hai người họ quấn lấy nhau cảnh tượng dâm loạn, hoan lạc mê người.

[...]

Cốc cốc.

"Vào đi! "

"Dạ giám đốc tài liệu mật bị đánh tráo rồi! "

"Ra tay cũng nhanh thật! Tôi biết rồi! Cậu ra ngoài đi! " _anh bình tĩnh tới mức làm cậu thư ký phát sợ. Ai đòi thông tin mật bị tráo liên quan tới vận mệnh công ty lại vui như thế.

Nam thư ký sợ hãi bỏ đi, anh ngược nhìn về phía trước, cầm lấy khung hình.

Trong hình là người con gái đang ngồi trong lòng anh dưới tán cây cười rất hạnh phúc. Anh đập mạnh nó vào bàn.

Anh cười nhẹ vuốt ve tấm hình ấy, miếng thủy tinh đâm vào tay anh chảy máu:

"Tịch Văn em ác với tôi thì đừng trách tôi tàn nhẫn với em! Tôi cho em cơ hội em không muốn! Thì đừng quay lại bên tôi khi tôi hủy hoại tất cả của em. "

Anh ném tấm ảnh đó, tấm ảnh mà anh vẫn còn giữ trong phòng làm việc suốt mấy tháng qua dù đã ly thân. Vì anh muốn an ủi mình rằng cô ta sẽ thay đổi nhưng tất cả quá xa vời rồi.

Ném vào sọt rác, anh châm lửa, lửa cháy bùng lên dữ dội thui hủy tất cả kỷ niệm đẹp.

Anh mở tủ ra, lấy ra tấm hình mới mỉm cười:"Nguyễn Đình từ giờ anh sẽ không để em thiệt thòi nữa! Anh yêu em! "

Chương 13

Tối hôm ấy, anh về nhà sớm tự chuẩn bị một bữa tiệc rất thịnh soạn ở ngoài bể bơi. Ban đầu cô cũng hơi bất ngờ không biết anh giờ trò gì. Nhưng đi thấy anh treo hình của cô ta và anh lên thì lòng có chút mất mát rồi đi.

Lui về phòng, cô tắm rửa rồi ngồi co ro ôm lấy đầu gối:

"Mày bị sao vậy Uyên Đình? Mày chẳng qua là một con hầu thôi, còn mơ mộng tình yêu gì chứ? "

"Người anh ấy yêu là cô chủ, chẳng phải mày cũng muốn họ tái hôn lại với nhau sao? "

"Không được phép nghĩ vậy! Không nghĩ vậy! "

Cô tự nhiên thấy tủi thân, nước mắt yếu đuối chảy tuàn giọt, từng giọt. Cô lau nước mắt đi qua cửa sổ nhìn thấy cô ta đã về, anh cầm bó hoa đến hôn lên má cô ta và tặng hoa trước sự chúc mừng của mọi người.

Cô cười nhạt đi lại nằm xuống đắp mền lại ngủ đi cho hết muộn phiền.

Lúc này anh hôn lên má cô ta và đưa bó hoa ra:

"Tặng em! "

Cô ta hơi bất ngờ nhưng cũng đón lấy:"Anh có ý gì vậy hả? "

Anh cười nắm lấy tay cô ta dắt qua ghế ngồi:"Anh biết thời gian qua chúng ta có chút xích mích, anh đã làm em buồn rất nhiều. Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới anh muốn chúng ta có thể... "

"Dừng! " _ cô ta đưa tay lên cản lời anh nói, ánh mắt nghi hoặc nhìn anh.

Anh kéo tay cô ta xuống:"Anh không giận!"

"Tôi mặc kệ anh làm gì, tôi không bận tâm mạnh ai nấy sống rồi. Hôm nay ngày gì? Kỷ niệm ngày cưới hả? Tôi không nhớ! "

Cô ta đứng lên rồi đi, lúc này hất bỏ hoa xuống nước, đúng lúc nhân tình gọi nên cô ta nghe máy không quan tâm anh.

Anh ngồi chấp hai tay lên bàn buồn rầu suy nghĩ, mẹ anh đứng trên lầu nhìn xuống, từ chiều giờ bà rất vui, bà nghĩ anh thay đổi và con dâu bà cũng sẽ hài lòng. Không ngờ cô ta cư xử như vậy.

Bà tức giận đi xuống mắng cô ta:"Tịch Văn? "

Cô ta giật mình tắt điện thoại nhìn bà:"Mẹ? "

"Con thái độ đó là gì hả? Ngụy Tôn không thương con, con lại đến mẹ khóc lóc kể tội nó, giờ nó muốn quay lại với con, con lại như thế này. Con làm ta thật thất vọng. "

Cô ta biết mình đã làm quá rồi, không ngờ mẹ anh chứng kiến như thế này, đi lại yếu đuối nắm tay bà:"Mẹ à... Con... Không phải... Con không phải như vậy! Con bất ngờ thôi ạ! "

"Im mồm! Đây không phải thái độ bất ngờ mà là không cần đến. Hất bỏ bông nó tặng, đi nghe điện thoại thiếu tôn trọng chồng mình. Không thể tha thứ. "

"Mẹ... Mẹ nghe con nói đi... "

"Từ giờ con đừng bao mẹ giúp con chuyện của hai đứa và Uyên Đình nữa, ngay cả mẹ còn thấy Uyên Đình tốt hơn con đó. "

Cô ta tưởng anh là có ý quay lại nên tranh thủ lúc này giả vờ nhưng không ngờ:

"Anh em xin lỗi! Em thật ra là vì em bị tổn thương nên em mới làm vậy thôi chứ em... "

Anh hất tay cô ta ra:"Tôi đã cố gắng bù đắp cô không cần thì thôi. "

Cô ta trợn mắt nhìn anh, mẹ anh khoanh tay nói:"Bị như vậy là đúng! Ngụy Tôn con không cần nhẫn nhịn. Còn con Tịch Văn tự suy nghĩ về việc làm của mình hôm nay. Nếu thật không muốn cuộc hôn nhân này thì ly hôn luôn đi. "

Bà bỏ đi, anh đi lại ghé vào tai cô ta:"Con dâu vẫn không thể hơn con ruột! "

"Anh hèn hạ! " _ cô ta quay sang nhìn anh.

"Haha cô chơi chiêu gì với tôi thì tôi chơi lại chiêu đó. Để xem cô làm gì được nữa! Còn nhiều màn kịch vui lắm đó! "

Rồi anh để lại cô ta tức tối ở đó, hướng thẳng phòng cô đi đến.

Cô đang ngủ cảm giác ai đó vuốt ve mình từ chân đi lên luôn vào váy, kèm theo hơi thở nóng rực thì giật mình:

"Ủm... "

Anh nâng chân cô lên hôn từng đợt từng đợt lên chân cô theo quỹ đạo thẳng.

Cô mở mắt nhìn anh kinh ngạc:"Cậu chủ? Sao cậu lại ở đây? "

Nhìn người tình bé nhỏ đã tỉnh dậy thì anh cười vuốt ve mặt cô:"Sao lại khóc vậy? Là em đang nghĩ anh muốn cùng cô ta quay lại sao? "

Cô lắc đầu:"Không có! Em không có khóc!"

"Đừng chối! Lúc này anh đã thấy em buồn bã rồi đi! Là em ghen sao? "

"Không có! "

"Ngu ngốc anh chỉ làm cho mẹ anh hết cảm mến cô ta thôi! "

Cô đột nhiên ôm lấy anh:"Ồ... Huhu em còn tưởng là cậu không cần em nữa, cậu vứt bỏ em.. Huhu... Em rất sợ... "

Anh kéo cô ra, nâng mặt cô đối diện mình:"Em yêu anh sao? "

"Em không biết! Không biết đó là gì! Em cần cậu, em không hiểu sao xa cậu em lại nhớ. Em biết như vậy là sai nhưng nhìn cậu qua tâm cô chủ em lại đau lòng. Em sợ cậu không thương em nữa! "

Anh cười cuối cùng anh cũng làm bé con này yêu mình ngay đại như thế, vỗ về cô dỗ dành:

"Khờ quá! Làm sao anh bỏ em được! Anh thương em còn không hết. Đó là yêu đó! Em yêu anh rồi hiểu không? Và anh cũng yêu em!"

Anh nâng mặt cô lên, cô ôm lấy cổ anh chờ đợi hai người cùng trao nhau nụ hôn nồng cháy khát khao đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Anh ngồi trên giường, cô đột nhiên đứng dậy, hướng mắt anh nhìn theo cô. Cô đưa tay tuột dây váy mình xuống, bộ ngực nhảy ra trước mắt anh áo dừng tới eo, cô đưa tay tuột nhẹ, thân thể gần như lửa lò trước anh, chỉ còn chiếc quần lót màu đen huyền bí quyến rũ thị giác anh. Yết hầu anh khó khăn chịu.

"Uyển Đình em? "

Cô dùng môi mình chạm nhẹ lên môi anh:"Ủm... Cậu đừng nói gì cả hãy để em phục vụ cậu được không? "

Cô quỳ xuống đất, giữa háng của anh, anh trợn mắt nhìn, cô đưa tay cởi khoá quần tây của anh ra, rồi cởi bỏ những gì vương bận. Cự long đã cương lên trong quần nhỏ, cô nuốt nước bọt. Sao lại to như thế? Đây là thứ mà mỗi ngày ra vào trong cô hay sao? Sao có thể?

"Ừ... "

Anh buồn cười nhìn cô:"Sợ rồi sao? Em yên tâm nó chỉ làm em yêu thích thôi. "

"Không.. Em không có sợ..."_ cô đưa tay lỏm cựa long hùng dũng kia ra. Vuốt ve lên xuống làm anh muốn bùng nổ:

"Uyển Đình... U'... Em thật là làm anh điên cuồng... U'... "

"Cậu có thích không ạ? "_ cô vụng về vuốt ve lên xuống chẳng có chút kỹ thuật gì cả nhưng sự lúng túng ấy lại làm anh muốn điên lên.

"U'... Thích... rất thích! Em ngoan như vậy anh yêu chết mất. "

Cô ngược khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn anh, anh cúi đầu hôn lên môi cô, cô vẫn vận động tay mình liên tục mỗi lúc một nhanh. Đôi môi bị anh ngấu nghiến, hôn hít, hai đầu lưỡi quấn chặt nhau mát mát như là hai đứa trẻ nghịch ngợm. Phong tình hơn cả phim Hàn Quốc hay chiếu.

Anh rời bỏ môi cô cơ thể không thể chịu được nữa rồi, cô chân chừng một chút há miệng ngậm lấy vật nam tính kia.

"U'... Uyển Đình em sao có thể... "

Anh vô cùng kinh ngạc trước sự dạn dĩ của cô anh chính là bị cô bức điên rồi.

"Uyển Đình..."_ anh gọi nhẹ tên cô. Cô vẫn cầm lấy vật ấy mát lên xuống trong miệng mình, của anh quá to cô không thể nuốt hết, có khi lại chạm tới cổ họng cô.

"Úm..."

Cố nuốt cho tới khi anh xuất tinh vào miệng cô, cô nuốt hết, cô mệt mỏi được anh ôm lấy bế lên giường:

"Uyển Đình của anh! Em làm anh yêu thích không ngừng! "

Cô ôm lấy cổ anh:"Em... Em chẳng giỏi gì cả... Ngay cả việc cậu thích nhất cũng không làm được... Hic..."

Nhìn cô muốn khóc làm anh đau lòng:"Em không cần so sánh mình với ai cả. Em chỉ cần là chính mình là được. Không cần biết nhiều, chỉ cần phục vụ mình anh thôi. Nghe không? "

"Dạ! "

"Giờ để anh thưởng thức em nha? "_ anh bế cô chuẩn bị đặt lên vật nam tính của mình, nhưng trước hết là anh dùng ở ngực cô nuốt lấy bầu sữa to tròn đầy đặn vào miệng mát mát như đứa trẻ thèm sữa mẹ.

"Úm... Dạ... Cậu yêu em đi! Em muốn cậu! "

"Em vừa nói gì? "

"U'... Em..."_ cô sợ hãi rụt rè.

"Lặp lại lần nữa anh nghe! "_ anh đưa tay xoa nắn ngực cô rồi lần xuống vùng hoa hồng kia vuốt ve tách hai cánh hoa dính vào nhau ra để mật dịch tiết ra.

"Úm... Em muốn cậu! "

"Uyển Đình ngoan! Anh sẽ thỏa mãn em! Anh yêu em! "_ anh hôn nhẹ lên môi cô rồi bế cô ngồi lên vật nam tính của mình để nó đi vào.

"A! "_ cô run rẩy ôm chặt lấy anh rên rỉ, hông vênh cao được anh nâng lên hạ xuống theo từng nhịp.

Phạch... Phạch...

Âm thanh ái muội vang ra khắp phòng cô người hầu trẻ trong đêm khuya làm trắng thẹn mây hồng đỏ mặt tránh đi.

"A... Trúng quá cậu... Ooooooooo..."

"Em chịu k... Không được.... U'.... U'... Cậu chủ..."

"Gọi tên anh! Nói em yêu anh đi! "

"Cậu chủ... Ngụy Tôn... Úm... ân ân em yêu cậu!... U'... Nhanh quá chậm... Chậm thôi... U'..."

"Anh cũng yêu em bảo bối của anh! "

*Hí hí cô yêu anh rồi nha, bị anh thuần phục rồi. Chờ lên làm bà chủ nữa thôi! *

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Mặt trời ló dạng, ánh bình minh chiếu qua khe cửa hở, cô đưa tay che mắt thức dậy.

Cứ tưởng anh đã đi rồi không ngờ lần này cô thức dậy trong vòng ngực rắn chắc của anh. Cô đưa chân che miệng cười hạnh phúc.

Đột nhiên một nụ hôn ban mai rơi vào trán cô, cô ngước mặt lên môi chạm môi. Không cho cô có đường thoát, anh cạy khoang miệng cô ra đút lưỡi vào cùng cô quấn quýt.

"Úm... "

Cô đưa tay ôm lấy hông anh, chợt một cái vô tình phát hiện phần thân của anh vẫn ở trong người mình và dường như nó đang cương lên.

Anh lật người đè lên cô rồi khỏi môi cô: "Người ta bảo đàn ông sáng sớm tinh lực dồi dào lắm. Và tất nhiên anh cũng không ngoại lệ. "

Đút lưỡi, anh nhấn một cái làm cô rướn người lên trên bầu vú vào chấn rên rĩ:

"A! Cậu chủ... "

"Bảo bối em hạnh phúc lắm phải không hả? "

Anh nắm lấy ngực cô vận động, mỗi cú nhấp đều làm cô vui sướng cùng đau đớn. Mồ hôi tiết ra trên mặt phía dưới âm đạo lại tiết ra mật dịch làm ướt cả nệm

"U... Cậu chậm thôi... Dừng đau em... "

Anh đưa tay vuốt ve lưng cô sau đó ôm lấy cô đỡ dậy, cô đầu tóc bù xù mắt mơ màng tỉnh dục, anh cử động chân lên xuống làm cự long ở trong đi vào rất sâu. Cô khó chịu khi bị đột ngột đổi tư thế như vậy, tay nhanh chóng vịn lấy vai anh đầu ngẩng lên cao:

"U... Ooooooooo cậu chủ... E... U.... S... U....Ồ... N... G... Cậu ơi... "

"Anh đây bé con! Em rên to lên nào! " _anh cúi đầu cắn vào cằm cổ của cô cho tới khi bầm tím mới nhả ra cắn nơi khác.

Tay ôm hông cô nâng lên xoa nắn vuốt ve, hai bộ phận giao hợp hài hòa, cự long cứ ra vào theo nhịp.

"A... Ân... U.... Ooooo... "

"...ân... Úm... Úm.. U.... U.... "

"Cậu... Cậu ơi... Em không chịu được... Em ra.... Úm.. U...ra mắt... "

"Ngaoan anh cũng sắp ra rồi! " _vì là buổi sáng quá phấn khích nên anh cũng không giữ được lâu. Đặt cô nằm xuống anh đè lên cô nhấp vài cái thật mạnh.

Phạch... Phạch... Rồi bản tính trùng của mình vào trong tử cung của cô, cô run rẩy giật giật. Anh yêu thương vén tóc hôn lên trán cô đầy ngọt ngào.

[...]

Vì đã mạnh dạn dám thổ lộ tình cảm với anh tới hôm qua nên giờ cô rất thoải mái đối diện với anh.

Anh ngồi trên bàn ăn sáng có cô ta và mẹ anh. Cô đứng bên cạnh rót sữa cho anh, tay anh vuốt ve đùi cô đi lên tới hông. Cô ngại ngùng nhìn hên là không ai để ý nhỏ giọng:

"Dừng mà cậu! "

"Anh rất muốn thử tiếp cảm giác trong bếp! Rất kích thích! "

Cô đỏ mặt đưa tay ra sau ngăn cản anh lại, nhưng anh cứ ăn dầm nằm dề nơi ấy thỉnh thoảng lại qua lại âm đạo cô cọ xát. Hoặc là thoải mái bóp hông cô, sao cô lại yêu tên chủ nhân biến thái này được hả chời?

"Nguy Tồn ăn nhanh đi, còn đi làm! " _mẹ anh nhún nhò, cô tiếp tục rót sữa cho cô ta và mẹ anh.

"Chiều nay 6 giờ 30 phút con sẽ bay sang Nhật Bản công tác một tuần, sáng nay có thể đến trễ một chút vì công ty không có gì làm. " _anh cúi đầu lạnh

lùng ăn sáng.

Cô ta nhìn anh nói:"Ngụy Tôn chuyện tối qua là em không tốt em xin lỗi! Anh đừng trách em nha! Tại em không kịp phản ứng, quá bất ngờ. Chuyến công tác này em đi cùng anh nha? "

Mẹ anh đang ăn nghe cô ta nói vậy cho là biết hối cải cũng gật đầu hài lòng nhưng không ngờ anh lạnh lùng mặt chẳng chút thương cảm cô ta hay cảm kích mà ngang nhiên nắm tay cô:

"Không cần! Uyển Đình sẽ đi với tôi, cô không cần áy náy hay xin lỗi đâu. Tôi có lòng nhưng cô không nhận thì xem như hôm qua không có gì đi. "

Anh đứng dậy, cô vẫn còn ngạc nhiên anh xoa đầu cô:"Ngốc nghếch thần thờ làm gì chứ? Anh nói sẽ dắt em đi Nhật Bản với anh. "

Cô nhìn mẹ anh, bà hiền hậu gật đầu lại nhìn qua cô ta đang căm ghét thì hít một hơi:"Dạ! "

Cô lấy cặp cho anh, thất caravat lại cho anh, rồi tiễn anh ra cửa, anh ôm mặt cô hôn lên trán cô trước bao nhiêu người hầu rồi rời đi.

Cô đứng nhìn theo anh, chờ xe khuất khỏi cửa rồi, cô quay vào trong, chạm phải cô ta thì run sợ.

"Cô... Cô chứ? "

"Sao? Sợ à? Thế ngủ với chồng tôi có sợ không hả?"

"Tôi... Tôi... " _cô ấp úng không thể trả lời rụt rè cứ lùi lại phía sau.

Cô ta được nước lán tới công kích cô:"Loại con gái rẻ mạt không phân biệt đúng sai địa vị như cô thì chẳng đáng để tôi ngó tới. Chẳng lẽ cô không đếm được mình là kẻ thứ ba hay sao hả? "

"Cô chủ... Tôi... "

"Sao không trả lời? Xấu hổ sao? Hả? " _cô ta tức giận đẩy vai cô một cái. Cô lùi ra sau mất thăng bằng ngã xuống bậc thang..

"A! Cô chủ! " _cô cố nín lấy cái gì đó, nín phải tay cô ta lại bị cô ta vô tình hất ra.

Nhưng khi phát hiện phía sau là bậc thang thì cô ta xanh mặt:

"Uyển Đình? "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

"Uyển Đình? " _cô ta sợ hãi nhìn cô ngã xuống. Nhưng không, thân thể cô lơ lửng rồi bị kéo ngược lại vào trong, vô tình hay cố ý không biết đụng trúng vai cô ta làm cô ta ngã xuống đất.

Cô ta ngạc nhiên nhìn mẹ chồng mình đã có mặt kịp thời để cứu cô. Cô được bà vuron tay ra nắm lấy kéo vào.

Mẹ anh nhìn cô ta tràn đầy thất vọng, dường như hình ảnh cô ta trong mắt mẹ anh càng ngày càng xấu đi.

"Mẹ... " _cô ta ấp úng nhìn bà.

Bà lạnh lùng liếc cô ta rồi nói:"Con đang để sự ghen tuông làm cho mù quáng đó. Một người đàn bà khôn ngoan là người không nên ghen cách mù quáng mà phải biết làm cho sự ghen tuông đó trở thành tình yêu mới giữa mình và chồng. Hãy ghen một cách thông minh, cạnh tranh cách công bằng với nhân tình của chồng con đi."

Rồi bà dắt tay cô bước vào trong nhà để mặc cô ta nằm ngòai đó. Người hầu trong nhà lắc đầu, đến cả bà phu nhân cũng bênh vực cô thì coi như những ngày sau của cô ta tàn tạ rồi. Thật đáng thương.

"Uyển Đình vào phòng chính với ta! " _bà cùng cô đi đến trước cửa phòng lại chợt nhớ mình quên chìa khóa.

Cô hơi lo ngại, chần chừ rồi đưa tay vào túi lấy chìa khóa mở cửa. Bà cười:

"Ngay cả chìa khóa nó cũng đưa cho con à? Nó thương con quá nhỉ? "

"Dạ không đâu ạ! Cậu chủ sẽ không thương con bằng phu nhân đâu ạ! "

"Hay! Khéo ăn nói quá! Vào thôi! "

Đi vào bên trong căn phòng, là một vách ngăn phía trước là sofa để ngồi, bên trái là nơi làm việc có kính che nhưng cũng có cửa khoá lại là nơi làm việc của anh. Phía bên phải là nơi thay quần áo và nhà tắm có hơn cả chục tủ đồ lớn nhỏ. Còn bên trong tất nhiên là nơi ngủ rồi. Bà nhìn tất cả gọn gàng gặt đầu:

"Con hằng ngày đều dọn dẹp à? Rất tốt! Từ trước đến giờ không người hầu nào được vào đây dọn dẹp trừ quản gia, nếu không phải quản gia là đi của nó chắc đích thân ta phải dọn rồi. Tịch Văn nó chả biết làm đâu. Nhưng nay nó lại cho con vào đây dọn dẹp không chỉ thế mà còn cùng con ngủ ở đây. "

Cô lo sợ nhìn bà ngồi trên ghế sofa, cô quý bên chân bà rót trà cho bà:

"Phu nhân là Uyển Đình không tốt phải không ạ?"

Bà xoa đầu cô:"Ngu ngốc quá! Con không có tội đâu. Một người chồng đi ngoại tình có rất nhiều lý do, tình yêu tình dục? Nhưng Ngụy Tôn nó cùng con không chỉ có tình dục mà còn có tình yêu nữa. Đàn ông chỉ đi ngoại tình khi vợ họ không đáp ứng được những gì họ mong muốn. Đừng cho rằng làm vợ đảm đang chăm sóc chồng con thì sẽ giữ được chồng, sai lầm. "

Bà dừng một chút rồi nói tiếp:"Nếu một cuộc hôn nhân mà người vợ lơ là tình dục với chồng mình thì vẫn chẳng được gì. Mà tình dục không quan tâm chồng con cũng chẳng được gì. Mà có tất cả không có nhan sắc cũng chẳng được gì, hay là cộc cằn không dịu dàng với chồng cũng bị chê trách. Phụ nữ đúng là khổ thật. "

Cô ngồi nghe bà nói mà chẳng hiểu gì cả, bà là đang ám chỉ ai?

Bà nhìn cô hoang mang thì nói:"Uyển Đình con là người tình tuyệt vời đó! "

"Dạ? " _ cô kinh ngạc nói.

"Con không thấy trong các điều ta kể con đều có hết sao? Trong khi Tịch Văn chẳng có lấy được cái gì ngoài nhan sắc, nhưng nhan sắc cũng chỉ có hạn. Cũng chẳng biết quan tâm Ngụy Tôn. "

"Không đâu ạ! Cô chủ hơn con rất nhiều, cô ấy xinh đẹp tài năng có địa vị và học thức. "

"Con sai rồi! Đàn ông đúng họ thích đàn bà giỏi nhưng Ngụy Tôn nó lại thích người phụ nữ nó chẳng biết gì chỉ cần biết nó. "

Cô vẫn chẳng hiểu được tại sao bà lại nói như vậy với mình. Bà cười phúc hậu nhìn cô rồi từ từ đứng dậy.

"Nào cùng ta soạn đồ cho chuyến công tác của con với nó đi. "

Vừa mở tủ quần áo ra bà kinh ngạc nhìn đồng quần áo nữ cực sexy quyến rũ trong suốt cũng có mà tình thú càng nhiều hơn.

"Con... " _ bà ngạc nhiên nhìn cô.

"Là... Là cậu chủ mua con con... " _ cô chỉ biết nhìn bà xấu hổ đến muốn khóc.

Bà mở tủ khác ra toàn là đồ nữ hàng hiệu nhưng dường như chưa bao giờ mặc:"Là của con hay của Tịch Văn? "

"Dạ... Là của con! "

"Ngụy Tôn mua cho con? "

"Dạ! "

"Khi nào? "

"Vài tuần trước ạ! "

Bà cười:"Nó cũng biết quan tâm đến người khác sao? Con thật may mắn!"

[...]

Chiều tối anh về chuẩn bị đi công tác. Anh vào nhà cũng không tìm cô vội mà đi thay đồ sau đó thấy vali chuẩn bị sẵn thì cho là cô soạn nên đã nhờ người hầu kéo xuống nhà.

Anh tìm cô đi đến gặp quản gia:"Di ơi cô ấy đâu rồi? "

Quản gia nhìn anh mỉm cười: "Ta không biết! "

Anh nhú mày nhìn ra sau, trợn mắt ngạc nhiên nhìn cô mặc bộ đầm màu hồng nhạt tinh tế mà mình mua, tóc còn được làm rất đẹp cắt mái uốn gọn rất đáng yêu. Anh lại nắm lấy vai cô:

"Uyển Đình em đẹp quá! "

"Em.. Em không quen! " _ cô nín lấy áo anh khó chịu nói.

"Không sao! Không sao! Em sẽ quen dần thôi! "

"E hèm! "

"Mẹ? "

Bà đi lại cầm hộp trang sức gồm vòng tay, bông tai, dây chuyền làm bằng kim cương cùng cầm thạch quý giá đeo lên cô. Anh hạnh phúc nhìn bà:

"Cảm ơn mẹ! "

"Con mà cũng biết cảm ơn sao? Ta chỉ làm vì danh dự họ Nguyễn thôi, người bên cạnh con đâu thể bình thường được. "

Cô vui mừng cúi đầu cảm ơn bà: "Con cảm ơn phu nhân! "

"Ừ! Chăm sóc Nguyễn Tôn cho tốt! "

Hai người rời đi, lúc bước vào xe cô nhìn thấy cô ta đứng trên lầu nhìn xuống ánh mắt đầy căm ghét làm cô run sợ nép vào ngực anh.

Tại sao cô có thể chiếm được tình cảm của mọi người đơn giản như vậy chứ? Trong khi cô ta lại khó khăn mới có được? Ông Trời có quá bất công không?

[...]

"Cậu chủ sao cậu lại mang em đi công tác em không biết gì cả? Sao cậu không dắt cô chủ đi? Cô ấy sẽ giúp được cậu."

"Em khờ quá! Công tác gì chứ! Anh chỉ qua ký hợp đồng. Chỉ vậy thôi, thời gian còn lại cùng em hẹn hò! Thích không? "

Cô hạnh phúc ôm lấy hông anh nép vào lòng anh vui vẻ: "Dạ thích! "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Cậu chủ chúng ta đi phi cơ riêng sao? " _ cô ngờ ngạc nhìn chiếc phi cơ đang từ từ hạ xuống. Gió càng ngày càng mạnh, cô đứng rất xa nhưng tóc bay phấp phới, cô vịn chặt anh để khỏi bị lay ngã.

"Ừ! Để tiện bề cho anh làm việc! " _ chờ máy bay hạ xuống, anh nắm tay cô qua đi lên phi cơ.

Cô cố suy nghĩ lời anh nói, nhưng không có ý nghĩ sâu xa chỉ ngây ngô cho rằng anh phải làm công việc gì đó.

"Vâng em sẽ ngoan cho cậu làm việc!"

Cô không biết mình ngốc nghếch bao nhiêu đâu. Sao lại trả lời như vậy chứ. Anh cười nham hiểm nhìn cô, đúng là đại ngốc mà. Là giả vờ hay ngốc thật đây? Anh đưa tay bóp máng cô nói:

"Ừ em nhớ phải ngoan cho anh "làm việc" đó! "

"Dạ! "

Bước lên phi cơ chỉ có 1 phi công lái, anh ta ngã mũ chào cô và anh. Anh dắt cô vào buồng trong. Cô trợn mắt chữ A mồm chữ O nhìn căn phòng xa hoa như khách sạn năm sao vậy.

"Thích quá! " _ cô buông tay anh ra đi tham quan nhìn ngắm.

"A! "

Phi cơ cất cánh cô bất ngờ chưa giữ thăng bằng ngã lên người anh, anh đỡ lấy cô cùng ngã ra giường, dây váy tuột xuống lộ ra áo ngực màu hồng.

"A! Cậu em xin lỗi! " _ cô vội ngồi dậy kéo áo lại.

Chờ cô thích nghi với môi trường xa lạ lần đầu lên không trung thì anh mới nói chuyện.

Anh cười căn nhẹ lên má cô: "Qua tủ lấy rượu cho anh nhanh! "

Cô gạt đầu, đi qua bên tủ rượu có rất nhiều loại rượu đắt đỏ nổi tiếng, sở dĩ cô biết là vì tất cả đều còn mới và đều còn để giá.

"Cậu uống rượu nào? "

"Em thích cái nào thì rót cái đó! "

Cô lấy một chai màu đỏ dáng tròn cầm lấy, và lấy một ly thủy tinh. Anh ôm lấy eo cô để cô ngồi lên đùi mình, cô ngại ngần một chút rồi mở nắp chai, rót rượu đưa cho anh.

"Đóng chai lại! " _ anh đón lấy ly rượu và uống, cô đóng nắp chai lại. Anh đánh lạc hướng cô bỏ thuốc vào ly.

"Em uống đi! "

"Em không biết uống! "

"Ngoan có anh không sao cả! "

Cô nghe lời đỡ lấy tay anh và uống. Nhưng không ngờ anh chơi đùa bỏ thuốc vào. Thuốc ngấm vào cơ thể cô. Cô cảm thấy nóng bức khó chịu trong tích tắc.

Nhìn máy điều hoà vẫn bật lại nhìn anh thản nhiên ôm cô, tay xem tài liệu như không có gì.

Anh đang nghĩ thầm lần này phải cho cô hậu bé nhỏ chủ động mới được lần nào cũng anh chủ động chán chết.

Không ngoài dự đoán của anh, cô cởi bỏ váy ra vì quá nóng bức chỉ còn áo ngực và quần lót. Cô thở gấp vào tai anh, anh cố kiềm nén. Cô vòng tay ôm cổ anh, vuốt ve ngực anh, cởi bỏ áo somi của anh.

Hất mạnh tài liệu xuống sàn, anh cười gian xảo nhìn cô:

"Bé cưng? Sao thế? "

Cô đẩy anh lên giường, trèo lên ngồi lên vật nam tính của anh cạ cạ: "Em... Ồ ơ... Em ngứa... Ồ ơ nóng nữa."

Cô chồm tới hôn lên môi anh, anh đè đầu cô ghì chặt hôn ngẫu nhiên. Bàn tay cô mò xuống vuốt ve vật nam tính của anh qua lớp quần làm anh chịu không được.

Chết tiệt là muốn cô chủ động lại tự mình hại mình. Anh nhìn cô vụng về cởi bỏ quần tây của mình vứt sang bên, cô dùng răng cởi bỏ cúc áo somi. Nhìn hình ảnh mê người quyến rũ như vậy anh găm nhẹ chửi thề một cái:

"Mẹ kiếp! "

Cô nắm tay anh xoa ngực mình nũng nịu dụ hoặc: "Cậu chủ làm em đi! Muốn em đi! Em ngứa quá... Em muốn sướng... Ồ ơ... Ummmm... "

Anh làm theo cô xoa nắn cặp nhũ của cô tận lực dùng hai tay xoa nắn. Cô cạ cạ cự long của anh, âm đạo cũng đã ra nước rất nhiều, cô không cởi bỏ quần lót mà vén qua một bên chà xát nơi vùng nhạy cảm của mình.

"Ư... Ân ơ ơ... Cậu chủ muốn... Muốn Uyên Đình đi... Ồ ơ... Oooooooooooooooooooooommmmmmm"

"Muốn gì hả bé cưng? " _ anh ôm eo cô bóp chặt kéo cô xuống hôn lên ngực cô cắn mút.

Cô rên rí không ngừng mỗi lúc một khác tình nhưng chú ý thức kéo cô về. Trên máy bay còn có người. Cô cắn lấy tay anh không rên nữa anh an ủi:

"Ngoan rên đi! Phi cơ của anh cách âm tốt em không cần lo. Anh cũng không muốn ai nghe em rên đâu. Nào! "

"Ummmm... Đi vào em... Em đi cậu... Oooo ô ô em chịu hết nổi rồi... Ư... Ư..."

Anh nâng mông lên đâm cự long vào cô, cô ngứa người ra sau, anh vội ôm lấy cô lại kéo cô ngã. Cô bấu víu vào giường rên rí:

"Ư... Đau... Ư... Ư.... Ư... Ư... Ư.... Ư... "

"Bảo bối sao chơi em nhiều lần rồi vậy mà em vẫn khít như lần đầu vậy hả? "

Anh vận động liên tục, phạch phạch âm đạo cô co bóp lấy cự vật của anh làm anh mê luyến, tay anh mân mê vú cô. Cô ngã lên người anh, anh bóp hông cô lật người cô lại nằm lên trên vận động.

"Cậu đừng.. Ư đừng dừng lại.. Van cầu cậu em khó chịu quá... Ư... Oooooooooo.... Mmmmmmm"

"Bảo bối em mê người thật! "_anh hôn lên môi cô, cô nhẹ nhàng đáp lại anh thở con dăng mình cho sói.

Anh đâm vào cô thoải mái, cô cứ rên rỉ dưới thân anh nghênh đón anh đi vào. Anh cũng không màn là mình có bị hao tổn sinh lực mà chết trên người cô không nữa, anh chỉ muốn được ở trong cô thôi.

"Ô ô ô... Cậu chủ... "

Anh nắm lấy eo cô luân phiên vận động không ngưng làm âm thanh mỗi lúc một to trong căn phòng, tất cả trở thành một mớ hỗn độn của riêng hai người.

Một lúc sau anh phóng thích vào trong cô, tinh dịch ồ ạt trào ra, cô ôm lấy anh không buông.

"Bảo bối em làm anh yêu quá! Hết nóng chưa? "

"Cậu... Cậu chơi xấu... Cậu bỏ thuốc em, bắt đền cậu... Ô huhu... "

Nhìn mèo con những nhẹo trong ngực anh hài lòng cười lại thay đổi tư thế đâm cô từ phía sau, không có sự chuẩn bị, không có sự báo trước như một cơn gió lớn làm cô bất ngờ muốn hét vang ra.

"A... Cậu... "

"Chúng ta tiếp tục nào! "_anh xé rách quần lót độc nhất còn lại trên người cô quăng đi tiếp tục vận động.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Đến sân bay Yaka_Nhật Bản, được sự hướng dẫn của nhân viên anh và cô ra xe chuẩn bị sẵn đi đến khách sạn lớn nhất thành phố Tokyo.

Vào phòng cô mềm nhũn hai chân ngã lên giường, anh đi lại cởi bỏ áo khoác ra nhìn cô:"Em còn mệt sao? "

Cô ngóc đầu dậy nhìn anh:"Dạ một chút thôi ạ! Giờ hết rồi cậu muốn tắm không? Em pha nước cho cậu nha? "

"Không cần chúng ta đi tắm suối nước nóng nào!"_anh kéo tay cô đi ra khỏi phòng theo lối đi vào khu nước nóng cao cấp.

Một nữ nhân viên cúi chào hai người bằng tiếng Nhật, anh cùng cô đi thay đồ tắm rồi vào khu Vip dành cho cặp đôi.

"Cậu chủ? "

"Hửm? "

"Chúng ta... Chúng ta lại tắm chung sao? "

Từ lại trong lời nói của cô nghe thật là mờ ám, "Lại" họ đã ăn nằm cùng nhau lâu như vậy nhưng tắm cũng chả có bao nhiêu mà.

"Chờ em muốn sao? "_anh cởi áo choàng tắm cô ra, ôm cô xuống nước.

"A! "_cô vùng vẫy nhô lên khỏi mặt nước:"Cậu chủ!"

Tùm

Anh nhảy xuống ôm lấy cô, cô gục đầu lên vai anh thở hổn hển:"Huhu cậu ác quá! "

"Được rồi đừng khóc đừng khóc! Anh thương! "

Cô xoay mặt ra nhìn anh, tay anh đã cởi bỏ quần lót cô, cô đỏ mặt nhìn nó lênh đênh trên mặt nước:"Cậu..."

"Bảo bối thử cảm giác ở Nhật Bản nào! Ở đây là thiên đường tình ái đó em biết không? Nơi này... Rất là... Thoáng! "

Anh cúi đầu nhắm ngay cổ cô mà cắn một phát thật mạnh và đau. Cô ôm lấy cổ anh, dưới nước chân cô đã quẩn lấy hông anh:

"Ừ... "

Anh bế cô đi qua vách đá được chất chồng lên nhau đặt cô lên đó:

"Mở chân ra! "

Cô lắc đầu kẹp chặt chân mình lại lấy tay che vùng kín tránh khỏi con mắt sẫm soi của anh:

"Không... Cậu chẳng bảo đi ký hợp đồng còn gì? "

"Nhưng anh đâu nói đi bague gì! "_anh mạnh bạo kéo chân cô ra đặt lên vai mình rồi dúi đầu vào nơi ấy.

"Cậu... Ừ... Ừ... Đừng mà cậu... Ừ... "_cô kẹp chặt đầu anh phản xạ có điều kiện trái ngược hoàn toàn với lời nói của mình.

Anh ở nơi kín đáo của cô, thom tho ngửi lấy mùi hương từ cơ thể cô. Cô không có cái gì để bầu vịu thật bức người.

Anh dùng mũi thở hơi nóng ấm áp vào làn cơ thể cô phản ứng nhẹ. Lại dùng lưỡi tách hai cánh hoa của cô ra, hai cánh hoa đỏ sẫm của cô thật mềm mại và ngọt ngào. Chào đón cái lưỡi tinh nghịch của anh là nụ hoa tam giác kích thích phân thân đàn ông.

Anh há miệng ngậm lấy nó, cô rùng mình một cái đẩy đầu anh ra:

"Cậu...um... Ừm... Đừng mà... Đừng như vậy... "

Anh như một sự trừng phạt cho cô cắn nhẹ, cắn lên nó một cái mật dịch theo đó bên trong ồ ạt trào ra thật nhiều, dính lên mặt anh, chảy vào miệng anh. Anh mút lấy không chừa sót giọt nào.

Phân thân đã cương cứng không được vỗ về anh bèn tạm tha cho muối muối hồng hào cô một chút đứng dậy nhìn cô phong tình. Cô thờ gáp nhìn anh, anh đưa tay vớt bỏ luôn áo ngực của cô xuống nước, cô then thùng nhìn anh. Anh cởi bỏ đồ mình ra ôm lấy cô tay cầm cự vật đưa cho cô:

"Đút nó vào nhanh! "

Cô run rẩy đón lấy nó từ trong vòng nước ấm thật là nóng, cô vuốt ve vài cái sục sục làm anh phấn khích. Cô dường như nhận ra anh đang bị tra tấn, cố gắng làm như vậy hình phạt anh.

Anh nhìn cô nhú mào làm cô sợ hãi, anh nắm lấy ngực cô bóp mạnh:

"E...m... Ừ... "

"Ừm Đình em hư quá! Tra tấn anh sao? Nhanh anh thua rồi! Cho anh vào đi bé con! "

Mỗi câu đều là câu khiến cô, cô cắn môi một cái kiếng gót hôn lên môi mỏng của anh. Anh bất ngờ nhìn cô. Chưa kịp phản ứng cô đã bóp mạnh một cái làm anh suýt nữa ra rồi. Cô bỏ chạy trong vòng nước.

Anh hơi hụt hẫng:"Ừm Đình hay lắm dám đùa với anh sao? Chết chắc rồi! "

"A! Cậu tha cho em đi mà! "

Anh nhanh hơn cô ôm lấy cô từ phía sau không cho cô chạy thoát đâm vào cô:

"A! Cậu chủ! "

"Dám hư! Phải trừng phạt em mới được! "_anh vòng tay ra trước nâng cằm cô xoay lại hôn lấy anh. Cô lẻ lười ra chờ anh mút lấy nhưng anh lại đùa nghịch không ngậm vào. Cô hôn đôi anh, anh cắn lên tai cô:

"Em đáng yêu thật đó! "

"Ô ô ô... A.... Ừ... Cậu... Nhẹ thôi... Trúng quá... "_bụng cô phình lên hạ xuống do sự luân chuyển của anh.

Anh nắm ngực cô nhấp nhô vận động từng đợt từng đợt công kích cô, cả hai đều cảm nhận niềm vui nguyên thủy từ đối phương mang đến.

Chương 19

Sau khi kích tỉnh dưới nước đi qua, anh ôm cô ngâm mình trong nước nóng vài phút nữa rồi ôm cô đứng dậy.

Chân cô mềm nhũn ra chẳng đứng nổi, xém xúi nữa là cô lại ngã xuống hồ, anh vội đỡ lấy cô. Tay vô tình hay cố ý mà ôm hông cô đánh bốp bốp hai cái:

"Em thật không có tiền đồ mới nhiều đồ đã thành ra thế này. "

Cô hồ thẹn lấy quần áo mặc vào:"Còn không phải tại cậu sao chứ? Cậu mạnh mẽ quá còn gì? "

Anh vừa nghe lời khen khích lệ từ cô thì tâm tình sáng khoái vô cùng:"Em nói gì? Lập lại xem nào? "

"Em nói cậu quá mạnh mẽ làm em mệt muốn chết. "

"Em ngốc nghếch có biết lời em nói có bao nhiêu ái muội không hả? "

"Không ạ! Em không biết! "

Anh cười nắm tay cô dắt ra khỏi phòng tắm, ai cũng nhìn hai người quá đỗi ngọt ngào đẹp đôi. Cô thẹn thường đỏ mặt núp sau cánh tay anh.

Anh và cô vào phòng tắm lại nước mới, cô ra trước sấy tóc,đang ngồi sấy tóc thì có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô liếc mắt nhìn qua là số máy của cô ta, anh cài là Tịch Văn. Cô run rẩy không biết làm sao cả. Định kêu anh thì điều gì đó khiến cô sợ hãi bấm tắt điện thoại. Cô lo lắng nhìn nó đổ chuông lần hai cô lại nhấn nút nguồn. Tâm trạng lo lắng bất an.

Cạch.

"A! " _ cô sợ hãi kêu một tiếng.

Anh nghi ngờ nhìn cô kinh hãi nhìn mình, anh đi lại xoa má cô:"Sao vậy? Ai làm em sợ? "

"Dạ không! Không có gì ạ!"

"Có ai gọi anh không? " _ anh cầm điện thoại lên xem.

Tìm cô đập mạnh, vội đưa tay cản anh lại:"Không... Không ai gọi cậu hết! "

"Em làm sao vậy? " _ anh nhú mồm mở điện thoại lên thấy hai cuộc gọi đến từ cô ta. Anh liếc mắt nhìn cô, cô quỳ rạp xuống chân anh cầu xin:

"Cậu ơi... Em xin lỗi... Em xin lỗi... Huhu... Em thật sự... Thật sự không có ý gì cả... Em... Huhu... Em... "

Anh đau lòng ôm cô đứng dậy xoa đầu cô:"Không sao anh không trách em. Lần sau cô ta gọi cứ tắt máy, anh dù gì cũng chẳng muốn nghe. "

Cô nhìn anh dịu dàng, ôn nhu lau nước mắt cho mình thì an tâm hơn nhưng vẫn sợ hãi. Anh hôn lên trán cô:

"Anh biết em sợ điều gì, không cần sợ, anh cô ta còn không chế thì đừng nói gì là cô gái yếu đuối như em. Yên tâm có anh chở che cho em thì cô ta không làm gì được đâu. "

"Dạ! "

"Đói chưa? Đi ăn nha! " _ anh chỉnh lại trang phục cho mình rồi cùng cô rời đi khỏi khách sạn.

Chương 20

Anh dắt cô đi ký hợp đồng với đối tác người Nhật Bản, cô mặc kimono rất đẹp anh nhìn cô cười:

"Em đẹp quá! "

Cô ngại ngùng cúi đầu nhìn dưới đất, anh lại kéo tay cô đặt lên vật nam tính của mình.

"Cậu chủ... "

"Chết tiệt! Hay anh hủy buổi ký hợp đồng hôm nay để ăn em nha? "

"Không nên đâu ạ! " _ cô rút tay mình lại, quan sát có ai nhìn không. Hên là họ ở trong phòng VIP dù có cửa kín nhưng bên ngoài không nhìn vào được.

"Xoa dịu nó giúp anh đi! " _ anh sát lại gần cô, thở hơi nóng vào mặt cô làm cô khó chịu.

Cô đưa tay lại cách lớp quần tây xoa xoa cự long cho anh. Anh tay ôm lấy eo cô, tay mò vào trong kimono đẩy áo ngực cô ra bóp cặp ngực to tròn của cô.

"Nó to hơn nhĩ? Là nhờ anh bóp sao? "

"Cậu nói bậy làm gì có chứ? "

"Không có sao? Anh nhớ trên giường nó lắc lăm mà? " _ anh hôn nhẹ lên môi cô nhìn gương mặt đỏ như cà chua của cô chọc ghẹo.

Cô đánh lên ngực anh vài ba cái nũng nịu:"Không phải em! Ngực em không lắc là cậu mới lắc đó. Hừm! "

"Vậy sao? Vậy mỗi lần là anh ra vào trong em ai cứ bảo thích lắm, nữa đi? " _ anh nhéo mạnh đầu hoa nhỏ màu đỏ trước ngực cô.

Cô rên lên một tiếng nhìn anh:"Là cậu ép em mà! "

Bàn tay anh mò lần xuống cặp mông căng tròn của cô xoa nắn đủ hình dạng coi như không có ai. Cặp mông vừa săn chắc vừa đầy đặn cặp ngực hồi làm sao đàn ông không mê cho được chứ?

Anh nghĩ thầm nếu thả cô ra chắc sẽ có thằng khác cướp mất:

"Bảo bối em chỉ được phép yêu mình anh thôi đấy? Ai dám lại gần em anh sẽ cho hắn ta không thấy mặt trời được nữa. "

Cô chu môi ra tay tinh nghịch bóp cự long của anh một cái:"Hừ... Thế sao không giết cậu luôn đi! "

"Anh chết rồi ai thoả mãn em? "

"A! Cậu ơi có người kia! "

Anh nhìn ra cửa thấy có người tiến tới nhủu mây chính lại áo cho cô. Cô cũng đã làm cho vật nam tính anh ngủ rồi. Run rẩy nép trong ngực anh, anh hôn nhẹ tóc cô.

Người kia bước vào nhìn cảnh ái muội thì cũng hơi xấu hổ:

"Chào ngài Ngụy tổng! " _ ông ta nói bằng tiếng Nhật đôi mắt dán lên người cô thèm thuồng, thật là mỹ nhân.

Anh khó chịu nhìn ông ta, ôm chặt cô tuyên bố chủ quyền, bắt tay với ông ta bóp mạnh:

"Hôm nay bàn việc hợp tác, người phụ nữ của tôi ngồi đây không phiền chứ? "

"À... À không phiền! Không phiền! " _ ông ta biết anh nhấn mạnh năm chữ đó có nghĩa nhắc nhở ông ta, thật là uổng mà ông ta chậm một bước chiếm được mỹ nhân rồi. Nhìn cô được anh ôm trong tay mà tiếc nuối.

Cô rót rượu cho anh nhưng không rót cho ông ta mà để phục vụ rót. Hai người bàn chuyện cô cũng chẳng hiểu gì cả.

"Về ý tưởng thiết kế casino ở trong khách sạn cũng quá là táo bạo đi, tôi không ngại nhưng cũng nên xem xét. Còn về vấn đề đầu tư cho trung tâm thương mại thì có thể được đấy chứ? " _ anh đưa tài liệu cho ông ta rồi ông ta lại đưa tài liệu cho anh xem xét.

"Vâng ngài cứ xem đi ạ, chúng ta làm việc lâu dài đôi bên cùng lợi. Tôi bảo đảm hai ta không thiệt đâu. Nào tôi kính ngài. " _ ông ta nâng ly rượu mời anh.

Cô chán nản chờ tới tận một tiếng rưỡi mới xong lúc này cũng tới cô ngủ gục trên vai anh. Anh ký hợp đồng thành công rồi bế cô rời đi.

"Lão già đó, giết đi! " _ anh nói với vệ sĩ đứng trước cửa.

Vệ sĩ gật đầu đã hiểu lý do đó là ông ta đã phạm vào tội kỵ của anh. Dám đưa mắt nhìn người phụ nữ của anh. Tất cả đều phải chết nếu dám nghĩ thôi chứ đừng nói là nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hôm nay cô và anh trở về lại Việt Nam, đưa cô về nhà anh phải đến công ty làm.

Cô giúp anh chuẩn bị quần áo, thắt caravat cho anh, anh hạnh phúc nhìn cô:

"Anh rất thích cảm giác ở bên em đó bảo bối! "

Cô nhìn anh một cái rồi quay sang lấy vest mặc cho anh:"Cậu đừng nói như thế! "

Anh ôm lấy eo cô kéo cô sát lại gần mình, cô giật mình đặt tay lên ngực anh:"Cậu chủ? "

"Giá như chúng ta cứ ở mãi bên Nhật Bản không ai làm phiền chỉ hai chúng ta thôi."

Cô nghe anh nói lại nhớ đến những gì mà họ làm ở Nhật Bản, thật bình yên và vui vẻ. Cô thích cảm giác ấy cảm giác cùng anh hẹn hò, cùng anh đi dạo mọi nẻo đường, cùng đi ăn, đi mua sắm, tối tối sáng sáng lại cùng nhau ân ái lẫn lộn trên giường.

Cô e thẹn:"Em cũng thích cảm giác ấy!"

Anh hôn lên môi cô, cô nhón chân lên ôm lấy cổ anh dang cái lưỡi thơm tho của mình quấn lấy cái lưỡi đình hương của anh nhảy múa.

"Ừm... " _ nước bọt của hai người chảy ra, nhiều xuống ngực cô tạo nên sự ái muội kích thích.

Anh đưa vò nặn cặp mông căng tròn của cô làm đủ hình dáng mình thích, vật nam tính của anh cương lên nóng ran chia vào âm đạo cô làm cô sợ hãi.

Cô hơi đẩy anh ra, sắp mất oxi đến nơi rồi:

"Cậu ơi... Ừm... Ừ... Trễ giờ làm..."

"Bye bảo bối! Anh đi làm đây! "

"Vâng ạ! "

Sau khi anh lái xe rời đi, cô quay vào trong làm việc. Không biết ả ta đi đâu bây giờ về vào nhà thấy cô thì không ưa:

"Đi ngủ với chồng người ta về cảm giác thế nào? "

Lời nói mỉa mai châm chọc của ả ta làm lòng cô tê liệt:

"Cô chủ... Tôi... "

Bốp

Ả ta không biết liêm sỉ tiến lên tát vào mặt cô một bạt tai thật mạnh:

"Cô làm tôi thấy kinh tởm biết không hả? Vì cô mà những gì lâu nay tôi mong chờ đều tan thành mây khói. Cô là con hầu mà tôi mua về tại sao lại dám cướp chồng tôi hả? "

Cô rơi nước mắt cảm giác tội lỗi bao trùm cô, cô quỳ xuống ôm lấy chân của ả ta:

"Cô chủ cô đánh tôi đi, xin cô đừng như vậy. Tôi biết tôi khốn nạn, tôi biết tôi sai nhưng xin cô đừng làm khổ mình. "

"Cô còn biết nói những lời này sao hả? Cô đủ tư cách sao? "

Ả ta ngồi xuống nắm lấy tóc cô giật ngược ra sau tát tiếp tục vào mặt cô ba cái:

Chát chát chát.

"Nếu biết sai đáng lẽ nên tự thức mà rời xa chồng tôi đi chứ? Anh ấy là của tôi, anh ấy từng rất yêu tôi nhưng mà tại cô đã chen vào làm phá hỏng kế hoạch của tôi. "

Ả ta không thấy ngượng khi chính mình là kẻ đẩy cuộc hôn nhân mình đến bờ vực không thể cứu vãn được. Là ả tự đi tìm hạnh phúc mới, là vì nhân tình của ả, ả muốn chiếm tài sản của anh. Vậy mà còn ngang nhiên về đánh cô, nói cô cướp chồng mình thật khiến người ta khinh ghét.

"A... Cô chủ tôi... Tôi đau...đau...quá!..."_ cô nắm lấy tay ả ta mong ả sẽ buông mình ra.

Nhưng không ả còn nắm giết ngược ra sau nữa:

"Đau hả? Thế này mới đau này!"_ ả đứng dậy dùng chân mang giày cao gót của mình đá mạnh vào bụng cô.

"A! "_ cô như muốn ngất đi, cảm giác đau đớn từng té bào, cô ôm bụng mệt mỏi nằm bò trên sàn.

Ả ta kinh hãi khi nhìn thấy máu ta từ chân cô:

"Uyển... Uyển Đình? Cô... Cô có thai sao? "

Cô tái mặt nhìn máu chảy ra từ chân mình, cổ bò tới xin ả cứu giúp, ả sợ hãi lùi ra sau.

"Ư... Ó... Ó cô chủ... Xin cô... Ó ơ... Xin cứu tôi... Cứu...con ...Ó... "

Mặc cô nằm vật ra đất cầu xin ả chỉ đỡ mắt run rẩy đứng nhìn cô kiệt sức. Lúc này người hầu đi vào kinh hãi nhìn cô và ả, bao nhiêu hình tượng tốt đẹp mà ả gây dựng trong mắt mọi người bấy giờ đổ vỡ cả, ả lại đi ức hiếp cô.

"A! Uyển Đình cháu sao vậy? "_quản gia chạy lại ôm cô, rồi nhìn ả.

Ả tím mặt mắt thẳng bằng ngã quỵ xuống đất:"Cô... Cô à... Cháu không cố ý... "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Ả ta tím tái mặt mày ngã về phía sau nhìn quản gia lắc đầu:

"Cô ơi... Cháu cháu không... Cháu không cố ý... "

Quản gia không quan tâm ả ta ôm lấy cô gọi mấy tên làm vườn vào bế hộ cô ra xe nhờ tài xế chở đến bệnh viện. Mẹ anh từ trên lầu đi xuống không biết chuyện gì cả thấy máu trên nền nhà thì hỏi người làm:

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy? "

Ả ta bò lại ôm chân mẹ anh:"Mẹ... Mẹ ơi... Uyển Đình cô ta có thai với chồng con rồi... Con không biết... Con lỡ... Lỡ làm cô ta bị... "

Mẹ anh nghe xong lên con đau tim mạnh ôm lấy ngực:

"Con nói cái gì? Uyển Đình có mang? Con... Con đã làm gì với cháu ta vậy hả? Trời ơi!"

"Con... Con không cố ý mẹ à! "

"Tránh ra! Người đâu? Mau đưa ta tới bệnh viện nhanh lên, gọi... Gọi cho Ngụy Tôn đi! "

[...]

Anh đang ngồi làm việc thì có điện thoại từ số máy lạ gọi tới, là bệnh viện:

"Alo anh có phải là Ngụy tổng không ạ? "

"Phải là tôi! "

"Dạ vâng chúng tôi là y tá của bệnh viện Trung ương, có một bệnh nhân tên là Uyển Đình vừa đi vào cấp cứu anh là người thân của cô ấy phải không ạ? Mời anh đến bệnh viện ngay bây giờ để làm thủ tục nhập viện cho cô ấy ạ! "

Tim anh như thắt lại khi nghe được tin này, cô đang ở bệnh viện đang cấp cứu?

Làm sao có thể chứ, anh vừa gặp cô sáng nay cơ mà. Anh vừa hôn cô mà làm sao có thể?

Anh vội lấy chìa khóa xe lái một mạch đến bệnh viện sự hồi hải của anh làm nhân viên kinh ngạc điều gì làm anh sợ như vậy? Trên đường đi không biết vượt bao nhiêu đèn đỏ bị bắn tốc độ bao nhiêu lần nữa.

Vào tới bệnh viện anh chẳng biết tìm chỗ nào, người như anh cao cao tại thượng trên thương trường mà cũng có lúc như vậy. Anh đi tới phòng mổ túm áo y tá:

"Uyển Đình đâu?"

Y tá xanh mặt sợ hãi:"Tôi không biết ạ? Ngài đến quầy lễ tân hỏi xem sao? "

"Ngụy Tôn! " _mẹ anh và cô anh gọi.

Anh quay mặt lại nhìn họ lo lắng:"Mẹ... Cô... Uyển Đình đâu rồi? Cô ấy sao rồi? "

Họ dắt anh đến phòng mổ trên tầng hai, anh đứng nhìn cô nằm trên giường bệnh, nơi ấy toàn máu lòng đau đớn vô cùng. Tay đâm vào vách tường:

"Chết tiết! Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao? "

Anh cứ đi qua đi lại không biết phải làm như thế nào. Mẹ anh khóc lên khóc xuống:

"Cháu của tôi... Huhu... Cháu của tôi... "

Cạch.

Hon một tiếng rưỡi đèn phòng phẫu thuật tắt đi, bác sĩ mệt mỏi đi ra và y tá đẩy cô ra sau. Anh vội vàng lại xem cô:

"Uyển Đình em sao rồi? "

Cô ôm lấy eo anh sợ hãi mệt mỏi không còn sức nói:"Ngụy Tôn em sợ!"

Anh ôm lấy cô an ủi:"Em có biết anh sợ như nào khi nghe em bị như thế này không hả? Anh không thiết sống làm gì cả? Nếu em có mệnh hệ gì chắc anh chết quá! "

Bác sĩ nhẹ nhàng nói:"Cô ấy bị động thai khá mạnh, nhưng vì thai nhi phát triển tốt nên lần này giữ được. Thai nhi đã hơn 5 tuần tuổi rồi mọi người nên chú ý chăm sóc cô ấy cẩn thận. "

Mẹ anh mừng vô cùng:"Cảm ơn Chúa! Cảm ơn bác sĩ! "

Cô được đưa tới phòng hồi sức để nghỉ ngơi. Anh ở lại chăm sóc cô.

"Uyển Đình anh mừng quá cuối cùng chúng ta cũng có con rồi! Em đã mang thai con của anh rồi! "

"Ngụy Tôn nhưng em sợ lắm... Cô chủ cô ấy sẽ không tha cho em... "

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô:"Em yên tâm anh sẽ xử lý cô ta. Anh sẽ không để em chịu thiệt nữa đâu. "

Anh ôm cô vào lòng, cô nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình:

"Mẹ có ích kỷ không con yêu? Mẹ làm tất cả là vì tương lai của con. Mẹ không thể để sau này con sinh ra mang tiếng là con hoang, càng không thể để ai hãm hại con nữa cả. Ngụy Tôn tha lỗi cho sự ích kỷ của em, em chỉ bảo vệ hạnh phúc của mình thôi anh à! " _cô suy nghĩ.

[...]

Mẹ anh về nhà đúng lúc thấy ả hót hải rồi đi đụng phải mẹ anh túi xách rớt xuống đất hồ sơ gì không biết rơi ra ngoài.

"Mẹ... "

"Đi đâu vậy Tịch Văn? " _mẹ anh nghi ngờ hỏi.

"Mẹ... Con... Con chỉ... "

Quản gia vội lấy xấp giấy tờ lên xem, à ta giật lại nhưng không được:

"Chị xem này chị... Đây là thông tin về sản phẩm mới của Ngụy Thị, còn có cả rất nhiều tài liệu mật, gì đây? Là con dấu, con dấu của Ngụy gia!"

Mẹ anh tức giận không thể tin được những gì mình thấy nhìn à ta:

"Tịch Văn con đàn bà đê tiện này? Người định chiếm đoạt tài sản của Ngụy gia hay sao? Bắt nó lại cho ta... Người đâu? "

À ta sợ hãi chấp tay lạy mẹ anh:"Mẹ ơi... Mẹ ơi con sai rồi... Mẹ ơi mẹ tha cho con đi mẹ... Mẹ ơi... Đừng mà mẹ... "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"Mẹ ơi... Mẹ tha cho con con... Con không cố ý... Mẹ ơi... Mẹ... " _à bò tới ôm lấy chân mẹ anh than khóc.

Mẹ anh đứng nhìn à ta không chút thương xót lạnh lùng bảo người hầu:

"Bắt cô ta giam vào nhà kho chờ Ngụy Tôn về xử lý. "

"Không mẹ ơi... Mẹ tha cho con đi... " _à ta bị hai tên bảo vệ lôi đi tiếng la mỗi lúc một nhỏ dần.

Mẹ anh thờ dãi mặt mỗi bước vào nhà trong, bà đi đến sofa ngã người ngồi. Quản gia đi lại rót nước cho bà:

"Chị! Uống đi!"

"Ta không ngờ là con bé lại là người như vậy, bấy lâu nay ta thương nó vì cho rằng nó bị hắt hủi nên sinh hư nhưng không ngờ lại ra hư hỏng thế này. "

"Chị à còn nhiều chuyện rất khinh khủng nữa đó! " _quản gia nhìn mẹ anh dùng ánh mắt nói.

Mẹ anh quay mặt nhìn quản gia nghi hoặc, quản gia đi lại cúi đầu nói nhỏ bên tai. Ly trà trên tay bà rơi xuống vỡ thành từng mảnh:

"Ngụy... Ngụy Tôn biết không? "

"Dạ biết rồi! Nhưng vẫn cố dung túng cho cô ta! "

"Đê tiện còn dám đi ngoại tình làm xấu mặt Ngụy gia ta, ta thật không thể tha thứ mà. "

Quản gia thấy mẹ anh mặt lên cơn đau tìm đi lại hộp thuốc lấy thuốc cho bà.

"Chị thuốc nè! "

"Tức chết... Tức chết mà... Đưa ta đến kho ta sẽ tự xử vụ này. "

[...]

Anh ở bệnh viện làm thủ tục xuất viện cho cô. Cô ngồi trên giường xoa bụng nhìn anh:

"Anh này em vui quá! Em có con rồi! Em không nghĩ là em đã có con với anh đó! "

Anh quay lại nhìn cô, dạo này ở bệnh viện cô đã thay đổi cách xưng hô với anh. Anh đi lại ôm lấy cô:

"Anh cũng vậy! Lần này về anh sẽ ly hôn với cô ta. Anh sẽ không để em và con chịu thiệt đâu. "

Cô tựa vào vai anh hạnh phúc:"Dạ! "

Làm xong tất cả thủ tục thì anh lái xe đưa mẹ con cô về nhà. Vừa về nhà thấy nhà vắng tanh thì anh hỏi người hầu:

"Mẹ tôi đâu rồi? "

"Dạ phu nhân xuống nhà kho rồi ạ! "

Anh nhủ mày, nhà kho là nơi để hành hình và chỉ có anh mới xuống đó, nay mẹ anh sao lại đích thân xuống chứ?

Anh sợ cô lo lắng nên nói với người hầu: "Đưa cô ấy lên lầu nghỉ ngơi đi! Chăm sóc cô ấy cho tốt vào rõ chưa?"

"Anh... Anh đi đâu vậy? " _ cô không buông tay anh hỏi.

Anh xoa đầu cô, quỳ gối hôn lên bụng cô nói:

"Anh đi có việc tí rồi trở lại với em! Cục cưng ngoan không được hành mẹ đó nghe không? Anh đi đây! "

[...]

Chát... Chát... Chát...

Vừa bước tới cửa nhà kho đã nghe tiếng hành hình, tiếng khóc thảm thiết.

Vút vút...

"Mẹ... A! Mẹ... Oi... Mẹ... A! Đừng đánh... Đừng đánh... U.... "

Anh đẩy cửa bước vào, ả ta bị trối trên ghế hết người này đến người kia đánh.

"Mẹ! " _ anh khẽ gọi

"Con về rồi à? Mẹ biết hết rồi con không cần ngạc nhiên đây là việc nên làm, xem tí nữa là Ngụy gia tan tành rồi. Bấy lâu nay để con và Uyển Đình khổ rồi. Lần này mẹ đích thân ra tay. Đáng ra nên làm từ sớm. " _ mẹ anh đưa lưng về phía anh nói.

Anh chăm chú xì gà thượng hạng đưa vào miệng hút một hơi rồi nhả ra, từ miệng anh và mũi thờ ra làn khói trắng:

"Ha... Biết rồi thì đã vậy rồi! Chúng ta cũng không mất gì cả, thả cô ta đi đi. "

Mẹ anh kinh ngạc quay lại nhìn anh, anh đi lại chỗ ả ta:

"Sợ không? "

Ả ta cố mở to mắt nhìn anh, không còn ánh mắt thù hận nữa mà là ánh mắt cầu xin:

"Sợ... Tôi rất sợ! Ngụy Tôn anh thả tôi đi đi! Tha cho tôi với! "

"Mở trói! " _ lệnh anh vừa dứt người hầu không dám chần chừ đi lại cởi trói cho ả ta.

"Tôi chỉ bảo vệ cô lần này thôi những lần sau tự mà bảo vệ mình. Sẽ không ai bảo vệ cô tốt như tôi đâu."

Ả ta nhìn anh bằng sự hối hận cùng tiếc nuối:

"Tôi xứng đáng để anh làm vậy sao? "

"Không phải cô mà là Uyển Đình! Ký giấy đi! Chúng ta ly hôn! "

Ả ta cười nhạt, thì ra cuối cùng vẫn là Uyển Đình, thì ra là ả ảo tưởng vị trí trong lòng anh sao?

"Được! Tôi ký! " _ ả nuốt nước mắt đặt bút mà người làm mang tới ký lên tờ giấy chuẩn bị sẵn.

Từ nay ả sẽ thoát khỏi sự giàu sang trong lầu đài này, thoát khỏi danh xưng Ngụy phu nhân. ả sẽ có cuộc sống mới, cuộc sống của ả sẽ tốt đẹp hơn chuỗi ngày này không?

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Đuổi ả ta ra khỏi nhà thế là từ giờ sẽ không ai làm anh phải bận tâm nữa, anh đi lên phòng xem cô thế nào. Cô vừa thấy anh đã ôm lấy anh:

"Anh ơi... Chị ấy đi rồi sao? "

Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô:"Ừ! Đã đi rồi em à! Từ giờ sẽ không ai làm phiền cuộc sống của anh và em nữa."

Anh bế thốc cô lên, ôm cô đi đến giường đặt nhẹ cô xuống:

"Đã ăn gì chưa hả vợ yêu? "

Cô đỏ mặt như trái cà chua chui vào chăn thẹn thùng:"Anh này... Ai là vợ anh? "

"Thế em không muốn làm vợ anh à?"

"Muốn chứ! "

"Vậy đã ăn chưa? "

"Rồi ạ! Anh nè... Đi tắm đi rồi lên ngủ lạnh lắm đó, em pha nước nóng cho anh rồi. " _ cô ôm tay anh lắc lắc nũng nịu nói.

Anh cười hạnh phúc hôn nhẹ lên trán cô:"Thế vợ có muốn đi tắm với anh không? "

"Không ạ! "

"Có con rồi thì quên anh phải không hả? " _anh ghẹo cô một chút rồi đi lấy quần áo bước vào nhà tắm.

Cô nằm trên giường xoa xoa bụng mình. Từ giờ cô sẽ được ở cùng anh sẽ chẳng ai ngăn cản hai người nữa. Cô và anh sẽ được sống hạnh phúc với nhau. Có cả con của hai người nữa sẽ được chào đời trong thế giới tốt đẹp.

[...]

Mẹ anh đã thương cô nay lại càng thương hơn nữa, hằng ngày bà cứ quanh quẩn bên cô, chăm sóc cô:

"Uyên Đình con ăn gì không, bác bảo người làm cho con? "

Cô nhìn mẹ anh hiền hậu chăm sóc mình thì cười lễ phép nói:

"Dạ phu nhân không cần đâu ạ! "

"Ây đừng khách khí mà... Con gọi ta là bác đi hay là mẹ cũng được dù sao cũng hết tháng này là hai đứa kết hôn rồi. Hừm? " _ bà cầm tay cô xoa xoa nói.

"Dạ vâng! "

"Lát bác dắt cháu đi xem áo cưới nhé? "

"Dạ! "

Cô được anh yêu thương, được mẹ anh quý mến không chỉ thế mà người hầu trong nhà cũng rất là yêu mến cô. Họ đã chăm sóc cô kỹ hơn. Những người trước kia ghét cô nay đều phải cúi đầu. Cô tự nhiên trở thành người hạnh phúc nhất.

Nhưng trong khi đó có người lại không được như vậy...

Ả ta bị đuổi khỏi nhà liền đi tìm hấn ta nhân tình của mình. Nhưng khi đến biệt thự của hấn, thì thấy hấn ôm ấp hai ba nữ nhân rất nóng bỏng. Ả bước tới hét lên:

"Hào sao anh lại đối xử với em như vậy hả? Tên khốn này? "

Hấn ta mặc kệ ôm hôn nữ nhân kia nhìn ả ta khinh thường nói:"Cô cho là tôi yêu cô sao? Tôi chỉ yêu những thông tin mà cô có thôi, giờ cô hết giá trị lợi dụng rồi thì vứt. Haha... Đúng là ngu ngốc, chỉ có chồng cô đó. Ả là chồng cũ á mới yêu cô. Anh ta luôn quan tâm cô nhưng hình như do cô quá ngu nên không nhận ra. Thôi tôi cũng chán rồi cô mau cút khỏi đây đi. "

Ả ta như điên khi nghe hấn nói vậy, hấn chỉ coi ả là quân cờ thôi sao?

"Tên khốn tao giết mày... " _ ả lao tới bóp cổ hấn.

Hấn buông những nữ nhân kia ra hất mạnh ả té xuống hồ bơi.

Tùm..

"Úm... Úm... " _à cố vùng vẫy.

"Bảo vệ mạng con diên này ra khỏi đây nhanh lên. " _hắn quay sang ôm hai nữ nhân kia thảm thiết:"Ta vào trong thôi bé cưng! "

À bị tổng cổ ra khỏi biệt thự hắn, lang thang trên con đường dài mình mảy ướt nhẹp. À đi qua một cửa hàng chè nóng nơi mà à và anh từng ăn. Ký ức ngày xưa ùa về à nhớ lại hình ảnh anh chở à đi ăn vào mỗi ngày đông lạnh. Những món quà đắt tiền, những chuyến du lịch xa hoa, những ngày kỉ niệm của hai người, những gì anh làm cho à đều rất tốt đẹp. Vậy mà à lại phản bội anh. Gục mặt xuống đất à tê tái tim gan khóc lớn:

"Ngụy Tôn em xin lỗi! Ngụy Tôn em xin lỗi! "

[...]

Ngày cưới đã cận kề mới đó đã 2 tuần trôi qua, ai cũng nô nức chuẩn bị lễ cưới cho cô và anh. Trên các mặt thông tin đại chúng đều có hình cả hai người.

Anh hôm nay nghỉ ở nhà ôm cô ngồi xem tivi:

"Anh ơi em hạnh phúc quá! "

"Sao lại hạnh phúc quá?"

Cô chọc khuỷu tay vào eo anh: "Hừm... Thì em sắp làm vợ anh nên em hạnh phúc. Anh thì sao? Có vui không?"

"Vui! Rất vui! "

"Nhưng anh vừa ly hôn chúng ta như vậy có ổn không anh? "

Anh hôn nhẹ trán cô:"Ngốc quá có gì đâu chứ! Có anh đây rồi! "

Mẹ anh hót hải chạy vào nồn nóng:"Hai đứa xem này, ảnh cưới và váy cưới được gửi tới rồi xem đi... Nhanh lên nhanh lên..."

Không khí đang rất vui thì có một người không mời mà tới:

"Ngụy Tôn! "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

"Ngụy Tôn! "

Giọng nói ngọt ngào hơn xưa làm không khí ngọt ngào trở lại, một bầu không khí u ám làm mọi thứ trở nên khó thở vô cùng.

Anh, cô và mẹ anh cả ba nhìn ra cửa. À ta gương mặt tươi cười đứng đó, không còn phong cách sexy nữa mà là một cô gái đáng yêu ăn mặc kín đáo đầm dài qua gối rất lịch sự.

À bước vào cúi chào mẹ anh:"Cháu chào bác ạ! Bác khỏe không cháu có mua ít quà cho bác này. "

À ta nhẹ nhàng đặt quà trên bàn rồi đi qua đứng bên cạnh anh. Anh ngồi sát lại gần cô nắm chặt tay cô để cô bình tĩnh.

"Cô tới đây làm gì? "

"Anh không mời em ngồi sao? "

"Mời ngồi! " _anh nhìn cô chứ chẳng nhìn à nói.

À cười nhạt nhìn cách anh chăm sóc cô mà à đau lòng vô cùng, giá như ngày đó à biết quý trọng anh thì giờ người hạnh phúc sẽ là à rồi.

À đang định ngồi thì mẹ anh lên tiếng:

"Lấy ghế khác cho cô ta ngồi, đừng ngồi gần Ngụy Tôn. "

À ta đơ người khi nghe mẹ anh nói như vậy nhưng rồi cố gắng làm ra vẻ bình thường, người hầu mang ghế ra cho à, à ngồi xuống:

"Đây là hình cưới của hai người sao? Em xem một chút được chứ? "

"Cô xem đi Tịch Văn! " _ cô nhẹ nhàng lên tiếng gọi thẳng thừng tên à ta làm à bất ngờ. Cô bây giờ không còn là con hầu nữa rồi giờ cô và à ngang hàng cô không thể lép vế được.

"À... Cảm ơn cô! Tôi xem nhá! " _ à cầm đặt album lên đùi xem. Khi xem những tấm ảnh cưới ngọt ngào hạnh phúc của hai người làm à không vui. Không biết là vô tình hay cố ý à ta xẹt ngang móng tay nhọn hoắt qua mặt cô làm rách tấm ảnh dù bọc bìa khá cẩn thận.

"Ồi... Xin lỗi... Xin lỗi tôi không cố ý!"

Cô nhìn à bằng ánh mắt khó chịu, con người này là đang định làm gì đây chứ?

Mẹ anh tức giận giật lấy album lại nhìn à:"Cô cố ý phải không hả? Cô muốn gì nữa đây? "

À ta chấp tay làm ra vẻ thành khẩn xin lỗi:"Bác ơi cháu không cố ý mà... Ngụy Tôn anh tin em đi em không cố ý đâu, Uyển Đình cô đừng giận tôi nhá. Dù gì ảnh của hai người cũng nhiều mà? Hừm? "

Cô chẳng biết phải nói gì với à nữa cả, chỉ biết đứng lặng nhìn à rồi nhìn tấm ảnh kia bị cào rách nát.

Anh lo lắng nhìn cô vuốt ve sống lưng cô sắc mặt cô tái nhợt khiến anh không yên:"Đình nhi em có sao không hả? Nói anh nghe đi em không khỏe ở đâu? "

"Em không sao!" _ cô xoa bụng mình điều hòa lại khí thở, cô đứng thẳng lên bước tới trước mặt à ta:

"Tịch Văn dạo này cô lưu lạc bên ngoài có khổ lắm không hả? Nhìn cô ốm yếu quá! " _ cô đưa tay xoa mặt à ta thương hại nói.

Bị cô nói lời khinh thường đã kích như vậy à thật muốn đánh chết cô. Phải, lúc bị đuổi đi à không một xu dính túi vắt và vô cùng phải bán đồ hiệu ngày xưa mua mới có mà ăn. À cười với cô nhẹ nhàng:

"Cảm ơn tôi khỏe! "

"A! " _ cô té xuống đất khi bị à hất cái đụng tay của cô trên mặt.

Anh vội đỡ lấy cô sốt ruột hỏi:"Em có sao không hả? "

Cô nép vào lòng anh:"Dạ không sao! Do em bất cẩn thôi ạ! "

Mẹ anh đi lại tát à... Chát...:"Cô còn dám đến đây làm những hành động này sao hả? Dám đến gây rối, tôi rõ thấy cô cố tình đẩy con bé. Sao cô không biết hối lỗi vậy hả? "

"Bác à... Con... Con không có mà..." _ chính à cũng không ngờ là mới đây nhẹ cô đã ngã.

"Uyển Đình cô có sao không? " _ chính vì chưa mang thai nên à không biết phụ nữ mang thai giai đoạn đầu rất yếu.

Anh hất tay à ra bế cô lên khó chịu nói:"Đủ rồi! Cút đi! "

Rồi anh ôm cô quay bước lên lầu hướng thẳng tới phòng chính, à đứng ngơ ngác nhìn bóng lưng anh. Chỉ muốn quay về cùng anh hàn gắn chuyện cũ, muốn tìm lại chút yêu thương của anh. À cho rằng anh còn yêu à. Nhưng không ngờ lại gây ra những chuyện không hay như thế này.

"Cô không nghe nó nói sao? Mau đi đi! Tiễn khách, mang đồ của cô về luôn đi! " _ mẹ anh hất đóng quàng xuống đất rồi bỏ đi để mặc à vừa què vừa nhục lủi thủi đi về.

Định cho end nhưng thôi sẽ cố ra nhiều nhiều. Hết chap này rồi Cầm off vài bữa thi xong ra tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Anh bế cô lên phòng đặt cô nằm trên giường nhìn cô lo lắng hỏi:

"Em ồ chứ?"

Cô đưa tay ôm lấy cổ anh: "Em ồ!"

"Anh không nghĩ cô ấy sẽ tới làm loạn. "

"Anh đừng trách chị ấy, sẽ khó cho chị ấy trong thời gian này. Người đàn ông mà chị ấy tin tưởng thì ra lại là kẻ lợi dụng chị ấy. Cái chị ấy cần là một tình yêu nhưng chẳng ai cho chị ấy cả. Thật đáng thương! "

Cô tựa đầu vào vai anh nghĩ lại những ngày đã qua. Dù cho ả ta đối xử với cô như thế nào thì ả cũng là người tốt, từng giúp cô thoát khỏi cảnh tù túng ngày xưa.

Nếu không phải ả sai lầm thì cô sẽ không được anh chú ý, được anh yêu thương sủng ái như ngày hôm nay. Cùng là phụ nữ nhưng cô may mắn hơn ả rất nhiều. Thay vì ghét ả cô lại thấy thương cảm nhiều hơn. ả đáng được yêu thương được hạnh phúc, làm gì có người phụ nữ nào không cần điều ấy chứ.

ả không phải là con người quá ham vật chất, ngày ấy là anh không thể cho ả sự quan tâm yêu thương cần có ả mới tìm một vòng tay mới. Nhưng nào ngờ vòng tay ấy quá lớn, quá ấm. Đã ôm được ả rồi con ôm thêm người khác.

Cô buột miệng nói ra: "Đàn ông sao lại vô tình như vậy chứ? Làm khổ phụ nữ chúng tôi thật nhiều. "

Anh rừng mình nhìn thiên hạ trong lòng đang nói nhảm, anh biết mấy người bầu bì thường suy nghĩ lung tung, anh không muốn cô lo lắng bèn an ủi:

"Định nhi em nói gì vậy? Chẳng lẽ anh không đủ cho em tin tưởng? "

"Không... Không có... Em chỉ là... "

"Nghe nè! Bà bầu của anh, anh chỉ yêu mình em thôi. Không mơ tưởng ai khác nữa."

Cô nhìn anh bằng ánh mắt đượm buồn: "Anh có còn yêu chị ấy không?"

Phụ nữ đúng là rất mâu thuẫn tuy khi này cô còn nghĩ thương cảm cho ả ta nhưng cô rất cần sự yêu thương thật từ anh, cô không đủ mạnh mẽ đầy dũng khí để mà nhường anh lại cho ả. Cô nhìn anh mong chờ câu trả lời từ anh, cô rất muốn biết anh đối với cô là gì, thật lòng không.

Anh hôn nhẹ lên môi cô, đôi môi cô khẽ run: "Anh hết yêu cô ấy từ lâu rồi! Người anh yêu bây giờ và sau này chỉ có em thôi. "

Cô mừng rỡ khi nghe câu trả lời từ anh nâng gương mặt xinh đẹp của mình lên hôn lấy môi anh. Anh khẽ bất ngờ nhưng lại chủ động ôm lấy eo cô hôn môi với cô, hai cái lưỡi quấn lấy nhau:

"Ừm... "

Nước bọt lẫn vào nhau, miệng cô thật ngọt anh đưa tay xoa nắn cặp mông căng tròn của cô cách lớp váy, anh đã sắp bị bức điên rồi. Anh buông cô ra:

"Em à... Anh sẽ không chịu được mà muốn em mất. "

"Vậy ăn em đi! Ăn như lúc trước cậu hay ăn đó! Cậu chủ!"

Hai từ "cậu chủ" mềm mại phát ra từ miệng cô làm anh mê muội:

"Nhưng sẽ làm ảnh hưởng em bé! "

"Em nằm ở trên cậu chỉ cần làm nhẹ thôi là được. Làm đi cậu! "

Vừa nghe câu trả lời đầy ý mời gọi của cô làm anh không chịu được nữa cởi bỏ quần áo trên người hai người:

"Được!"

Anh cúi đầu cảm bầu ngực cô lên nâng niu rồi ngậm một bên vào miệng, lâu rồi không được làm tình, hôm nay bị kích thích làm cô vui vẻ ưỡn ngực ra đút hết vào miệng anh.

"Chụt... Chụt... "

"Ư... ư... Ư...ư... "

"Ấn... A.....aaaa... Cậu chủ.... Ngụy Tôn... "

Anh đưa bàn tay mình thâm dò u cổc của cô, ngón tay đút vào bên trong hoa huyệt khô khan làm cô hơi đau, anh nhẹ nhàng khuấy động chạm vào nụ hoa ở giữa của cô day day:

"A... Đau e... U... "

Anh ngược mặt lên hôn xuống cái miệng đang thèm khát của cô, nước bọt chảy ra bên mép, anh khẽ cười đút ngón tay vào bên trong cho cô mát.

"Em.. Uím.. Uím.. Chụt... "

"Thích không hả? "

"Uím. Uím.. "

Anh xoay người đặt cô nằm xuống tách hai chân cô ra, cô mãi mê mát tay anh mà không biết anh đang làm gì, anh nhìn ngắm huyết mặt cô co bóp kích thích đẩy sức hút, cự long anh sớm cương lên:

"Đẹp quá! "

Anh chòm tới hôn lên hai bên vùng kín của cô làm cô ngứa ngáy co người uốn éo:

"U... Dừng mà... "

Anh không thèm để ý tới lời cô liền hôn vào nơi mê luyến đàn ông, đầu lưỡi anh vươn ra liếm liếm:

"U... Uím.. Tôn... Ngụy Tôn... "

"U... Em chết mất... U... Dừng mà anh... Sướng... E... U.... "

Anh đưa tay lên trên bóp nắn bầu ngực no đủ của cô, ngón tay ngắt nhẹ nụ hoa, mật dịch cô tiết ra rất nhiều anh nuốt hết vào miệng.

"Chụt Chụt... "

Âm thanh vang vọng làm cô xấu hổ cô uốn éo uyển chuyển không thể chịu được:

"Cho... U... Cho em đi...em muốn... "

Anh ngược mặt lên cười thỏa mãn ôm cô dậy cho cô ngồi lên vật nam tính của mình, cô tê tái cảm nhận được lấp đầy rên rì:

"A! U... U... "

"Bảo bối em thật ngọt! Ngực cũng thật to... "

Anh sẽ không thể biết là phụ nữ mang thai ngực sẽ lớn thêm, sẽ bội phần quyến rũ. Ai bảo phụ nữ có thai sẽ xấu chứ, chỉ cần được yêu thương quan tâm sẽ rất xinh đẹp.

"U... U... Nữa... Mạnh nữa... U... Uím muốn.... Em muốn... "

Anh ôm mộng cô vận động môi lưỡi quấn lấy cô hôn hít, thỉnh thoảng lại cắn môi cô rồi cắn tai cô. Cô dán bầu ngực vào ngực trần của anh, hai thân thể trần trụi một trắng một đen bao lấy nhau thật hài hòa.

"Anh ơi... Em thích... E.... U... "

"Thoải mái không bảo bối? "

"...ư..... ư ư.... Oooooo thoải mái... Thoải mái ạ... "

Cứ như vậy họ làm cho tới tận chiều tối, cô cứ ở trên người anh chơi đùa "cười ngựa ".

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Sau khi làm tình xong thì anh đi đâu cô cũng không biết, cô mệt mỏi bước xuống giường, lúc này cũng đã hơn 12 giờ trưa rồi.

"Ủa mẹ... " _ cô nhẹ nhàng chào mẹ anh khi thấy bà ngồi ăn.

"Nào Uyên Đình con nhanh ngồi xuống ăn đi, mẹ cũng định bảo người lên gọi con dậy. " _ bà đỡ cô đi lại kéo ghế cho cô ngồi.

"Sao mẹ ăn trễ vậy ạ, Ngụy Tôn đâu rồi ạ? "

Mẹ anh rất hài lòng với cô con dâu tương lai này, lúc nào cũng nhẹ nhàng lễ phép, dạ dạ thưa thưa. Bà gấp cá cho cô nói:

"Mẹ cũng chẳng biết nữa con à, khi nãy nó vội vàng đi đâu đó. "

Cô nhủ mày lo lắng, anh có thể đi đâu được chứ? Chuyện công ty làm gì khiến anh vội vàng như vậy.

Thấy cô lo lắng thì bà an ủi, bà biết phụ nữ mang bầu rất nhạy cảm."Cô đừng nghĩ nhiều không có gì đâu con à, con ăn đi."

"Dạ! " _ cô cầm muỗng lên ăn mà trong lòng bồi hồi lo lắng.

Đợi anh tới chiều tối cũng chưa thấy anh về, cô ngồi trước sân đóng đưa xích đu:

"6 giờ rồi sao còn chưa về nữa?"

Cô cứ ngồi nhìn ra cổng lo âu, trời trở lạnh mà cô vẫn ngồi đó đợi anh, người hầu lo lắng mang áo lông cho cô đứng bên cạnh coi sóc cô.

"Cô chủ cô vào nhà đi cô! " _ dù chưa làm vợ anh nhưng mẹ anh bắt người hầu gọi cô như vậy.

"Phải đó cô, sẽ ảnh hưởng em bé đó cô à... Nhan cô! "

"Tiểu Kỳ mấy giờ rồi? " _ cô mệt mỏi chờ xoa bụng mình nhận biết thời gian đang trôi qua.

"Dạ gần 7 giờ rồi! "

Cô cầm điện thoại gọi cho anh nhưng máy bận, gọi mấy chục cuộc cũng vô ích, rốt cuộc là chuyện gì, đang yên đang lành mà. Anh có xảy ra chuyện gì không chứ?

"Uyên Đình vào nhà đi con! " _ mẹ anh đi ra khuyến bảo.

"Nhưng Ngụy Tôn anh ấy chưa về!"

"Chắc công việc thôi con vào nhà đi nào! " _ bà lại đỡ cô vào nhà, cô không thể không nghe.

Vừa bước tới bậc thang thì đèn xe ô tô chiếu vào lưng cô, nghe tiếng xe cô xoay lại, anh đã về rồi. Anh đỗ xe xong bước xuống đi lại ôm cô:

"Sao em lại ra gió? "

"Em đâu có đâu ạ! " _ sợ bị trách cô nói dối.

"Còn không, con đi đâu để vợ con lo lắng, con bé đợi con hơn ba tiếng ngoài trời này rồi đó. " _ mẹ anh bán đứng cô.

Anh đau lòng ôm lấy cô vào ngực sưởi ấm cô, cô tựa đầu vào người anh an tĩnh nhắm mắt biết anh không có gì.

"Anh xin lỗi đã để em lo lắng, anh đi có việc công ty một chút thôi. "

"Em biết rồi ạ! " _ anh có nói dối cô không vậy, cô lo lắng không yên.

Anh đưa tay cô lên tai mình, tay cô lạnh ngắt:

"Em khờ quá lo cho anh làm gì? Phải lo cho con chứ? "

"Em gọi anh không nhắc máy em lo lắm! "

"Ngốc quá anh hớp không bắt máy em được! Vào nhà thôi! "

Anh cùng cô bước vào nhà, đêm đó đang nằm bên cô ngủ thì anh thấy cô cứ trằn trọc lăn qua lăn lại, sờ vào người cô anh giật mình, cảm lạnh, cô sốt cao đột ngột làm anh thấy lo lắng, thương xót hối hận vô cùng.

Anh gọi bác sĩ gia đình đến khám cho cô, nhìn cô mê man tay chân lạnh vô cùng anh đau lòng hôn lên trán cô:

"Uyên Đình anh xin lỗi em! "

"Ngụy Tôn ôm em... Em lạnh... Ơ ơ..."

"Anh đây! Anh xin lỗi đã bỏ em ở nhà không nói em biết làm em lo, anh xin lỗi." _anh trèo lên giường ôm lấy cô vào ngực đắp mền vào, ôm thật chặt cô.

"Con bé có thai rất nhạy cảm hay suy nghĩ vớ vẩn con đừng làm nó buồn nữa."

"Con không nghĩ cô ấy nhạy cảm như vậy."

"Chắc là chuyện lúc sáng nay!"

Mẹ cô thở dài, sao con bé lại gặp đủ chuyện vậy nè. Rồi bà cùng bác sĩ gia đình rời đi để anh và cô nằm trên giường ngủ.

Sắp có b _i _é _n

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy, nhìn thấy mình nằm trong ngực anh thì hạnh phúc mỉm cười. Cô cựa mình một cái đụng trúng ngực anh. Anh mở mắt dậy nhìn cô lo lắng:

"Đình nhi em sao rồi? Còn mệt không?"

Cô mỉm cười nhẹ nhàng giọng khàn:"Dạ không em đỡ hơn rồi ạ!"

Anh nhẹ nhàng hôn lên tóc cô ôm chặt cô vào lòng:"Anh xin lỗi đã để em lo!"

"Không sao mà!"

Anh leo xuống giường, mang dép lông vào đi vào nhà tắm, cô ngạc nhiên ngờ ngác nhìn anh, anh mang chậu nước nóng cùng khăn lau mặt đến bên giường.

"Anh làm gì thế?"

"Tắm cho em! Nào đánh răng đi!"_anh lấy bàn chải đánh răng đưa cho cô.

Cô vui vẻ cầm lấy súc miệng, nhẹ nhàng anh cởi áo cô ra, lau qua lau lại người cô.

"Có lạnh không?"

Cô vừa súc miệng vừa lắc đầu:"H... Ơ... Ng..."

Sau khi cô làm vệ sinh xong thì ngồi đợi anh thay quần áo cùng xuống ăn sáng. Mẹ anh đã sai người chuẩn bị bữa sáng cho cô, cô vừa xuống, mẹ anh đã nắm tay cô đặt cô ngồi xuống ghế:

"Nào Uyên Đình cháo của con đây, con nhanh ăn cho khỏe."

Cô cảm muỗng lên, múc từng muỗng cháo đưa vào miệng:"Ừm... Ngon quá! Cảm ơn mẹ!"

"Ừm! Nào ăn thêm đi con!"

[...]

Mấy ngày sau...

Cô đã đỡ hơn, cuộc sống của cô và anh rất tốt. Anh rất quan tâm cô, mẹ anh thường dắt cô đi mua sắm, đi dạo lúc anh đi làm.

Chỉ còn một tuần nữa là đám cưới của anh và cô rồi. Cô rất mong chờ ngày này, bụng cô mỗi ngày một lớn hơn rồi.

Anh chuẩn bị đi làm cầm áo vest đi ra, cô xoa bụng đi lại cầm áo vest mặc cho anh:

"Anh đi làm vui nha!"

"Em ở nhà có buồn thì gọi cho anh, đừng suy nghĩ nhiều nha bà xã nhỏ." _anh véo má cô trêu chọc.

"Em biết rồi mà! "

Anh quỳ xuống chân cô ôm eo cô, áp mặt vào bụng:"Cục cưng con phải ngoan nhé! Đừng làm hại bảo bối của ba nghe chưa? Hừm... "

Cô xoa đầu anh mỉm cười hạnh phúc:"Con em chớ có phải là con anh đâu mà hư như anh. "

Anh đứng phách dậy ôm cô vào lòng:"Thế không có anh ai làm em có thai hả? "

"Xì! Một tình trùng mà làm nhiều quá! Em mang chín tháng mười ngày chưa thấy gì. Thôi anh đi làm đi! "

"Ừ! Anh đi đây! Sẽ nhớ em lắm đó!" _một nụ hôn nhẹ lên tóc cô chào tạm biệt.

[...]

Ngồi ở nhà đợi anh, cô xem hết chương trình này đến chương trình khác, chán nản thờ dài. Mẹ anh hôm nay không có ở nhà, bà bạn đi hẹn với mấy bà bạn. Cô nhìn đồng hồ:

"Bảo bảo ơi đã gần 8 giờ rồi, mẹ lo cho ba quá. Không biết ba con đã ăn uống gì chưa. "

Cô đứng dậy đi vào trong nhà bếp, mở tủ lạnh lấy ra vài thứ nấu ăn cho anh. Người hầu chuẩn bị nghỉ làm, thấy cô thì hỏi:

"Cô chủ, cô làm gì vậy? "

"À mọi người nghỉ đi, tôi nấu cho Ngụy Tôn ít món để anh ấy ăn. "

"Vậy chúng tôi không làm phiền cô!"

Rồi mọi người lui ra, cô nấu ăn xong thì cũng không phiền tài xế, lấy xe đạp điện lúc mình đi chợ ra đi tới công ty anh. Trời se lạnh, cô cố gắng chạy hơn 30 phút mới tới chỗ anh. Bảo vệ thấy cô thì ra hỏi:"Cô tìm ai?"

"À tôi tìm Ngụy Tôn! "

Bảo vệ nhủ thầm, cô gái này là ai mà dám gọi thẳng tên chủ tịch. Huống hồ chủ tịch đang ở cùng..

Cô thấy ánh mắt ông ta kì quá, chắc ông ta không biết cô,cô bèn liếm môi sửa lại:"À tôi xin lỗi là Ngụy Tổng! "

"À ngài ấy ở trên phòng còn bận việc thì phải. "

"Vậy tôi xin phép! "

Cô theo những gì mình biết đi lên tầng cao nhất, thấy bàn thư ký không có ai định lờ đi nhưng khi đập vào mắt cô bản tên trên bàn thư ký.

"Lưu Tịch Văn! "

Cô như không tin vào mắt mình, cô ấy là thư ký của anh sao chứ? Anh giấu cô sao? Tại sao anh làm như vậy? Anh lừa cô hay sao?...

Trong đầu cô hàng trăm câu hỏi mà cô không biết phải tìm câu trả lời từ đâu cả. Cô giữ bình tĩnh tiến đến cánh cửa, đặt tay trên nắm cửa, thật lạnh, nó lạnh như lòng cô bây giờ.

Cạch.

Nhẹ thôi... Cô mở cửa...

"Tôn anh mệt không để em mát xa cho anh nha?"

Giọng nói quen thuộc vang bên tai cô, ừ ừ làm cô hoang mang, lòng cô tê tái nhìn ả ta đang đứng phía sau anh đưa đôi tay day huyết thái dương cho anh. Còn anh ngồi dựa ra ghế nhìn nét mặt mệt mỏi, nhưng càng nhìn thấy anh càng thư thái hơn, là do ả mát xa cho anh sao?

Cô khó thở vô cùng, bụng cô rất đau, tại sao lại như vậy?Anh rất yêu cô mà, những gì anh làm cho cô, cô đều cảm nhận được nó xuất phát từ trái tim ấm áp của anh.

Nhưng giờ nhìn xem là hình ảnh gì chứ? Thì ra cô đã hiểu. Những người đàn ông từng trải họ luôn khiến những người phụ nữ bên họ cảm giác ấm áp. Cũng như anh cho cô cảm giác ấy vậy. Thật ngọt mà cũng đắng, thật ấm mà cũng lạnh, thật thích mà lại đau.

À không yêu anh mà, bây giờ có phải hai người rất tốt không? Sáng nay anh còn yêu thương hôn tóc cô rồi đi, họ rất tốt mà. Lại là vì kẻ thứ ba phải

không?

Là quả báo sao? Cô từng cướp hạnh phúc của ả ta, từng là kẻ thứ ba chen vào cuộc hôn nhân của ả và anh, có phải bây giờ ông Trời muốn cô nhận lại cảm giác có kẻ thứ ba xuất hiện nó như thế nào trong tình yêu của mình không? Sao lại đến sớm vậy?

Anh đưa tay ra sau vỗ nhẹ tay ả:"Được rồi cảm ơn em! "

Cô lặng lẽ xoay gót rời đi. Nén cảm xúc vào trong cô chạy xuống sảnh, bác bảo vệ thấy cô không ổn giữ cô lại:"Cô gái con có sao không? "

"Bác đưa cái này cho Ngụy tổng hộ cháu, nói anh ấy nhớ ăn vào kéo dỗi, cháu cảm ơn! " _rồi cô lên xe lái đi khỏi tầm mắt của người bảo vệ già nua hòa vào dòng người trên đường. Cô chẳng biết mình đi đâu nữa. Cũng chính lúc này tại căn phòng cao ánh đèn đã tắt, nước mắt cô bắt chợt rơi nó làm mờ hình ảnh trước mặt cô.

Ting ting...

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Cô lặng lẽ xoay gót rời đi. Nén cảm xúc vào trong cô chạy xuống sảnh, bác bảo vệ thấy cô không ổn giữ cô lại:"Cô gái con có sao không? "

"Bác đưa cái này cho Ngụy tổng hộ cháu, nói anh ấy nhớ ăn vào kéo dỗi, cháu cảm ơn! " _rồi cô lên xe lái đi khỏi tầm mắt của người bảo vệ già nua hòa vào dòng người trên đường. Cô chẳng biết mình đi đâu nữa. Cũng chính lúc này tại căn phòng cao ánh đèn đã tắt, nước mắt cô bắt chợt rơi nó làm mờ hình ảnh trước mặt cô.

Hòa mình vào dòng xe cộ tấp nập trên đường cô chẳng biết về đâu, tâm trạng cô rối bời cô chẳng quan tâm điều gì phía trước cả.

Ting... Ting...

Cô giật mình không giữ chắc tay lái xe chuyển động nghiêng queo không theo ý cô. Cô thắng gấp ngã vào bên đường:

"A! " _cô bị xe đạp điện đè lên chân, đau đớn truyền khắp cơ thể cô, cô lo lắng ôm bụng hơi thở dồn dập như muốn ngất đi.

"Ồ... Ồ... "

Lúc này người vừa va chạm cô vội mở cửa bước xuống xe đi lại chỗ cô. Một giọng nói thân thuộc ầm ập vang bên tai cô:

"Đình nhi con sao vậy? Sao lại ra đường giờ này hả? " _là mẹ anh, bà đỡ lấy cô lên phui bụi trên người cô, lo lắng nhìn xung quanh kiểm tra cô.

"Trời ạ! Mẹ không nghĩ là con, con có sao không mẹ đưa con đến bệnh viện nha? "

Cô mệt mỏi dựa vào vai bà tay bầu vú vào tay bà:"Ồ... Mẹ... Con mệt... Đưa... Đưa con về nhà... "

"Nhưng mà con có ổn không? Ta đi bác sĩ nha? "

"Không con muốn về... Về nhà... " _cô không còn chút sức lực nào nữa nói.

Bà vội đỡ cô lên xe ngồi vào băng ghế sau thắt dây an toàn cho cô, đưa tay ân cần lau mồ hôi trên trán cô:

"Được ta về nhà thôi! "

[...]

Lúc này cũng tại một nơi sang trọng mà cô vừa bước ra, một đôi nam nữ cùng nhau ra về. Bác bảo vệ thấy anh ra thì chạy lại:

"Chủ tịch! "

Anh và ả ta nán lại nhìn ông ta, ánh mắt anh nhìn ông rất nhẹ nhàng tôn trọng:"Có gì không chú? "

Bác bảo vệ chìa ra trước mặt anh hộp com mà nãy cô nhờ đưa hộ:

"Dạ đây là của ngài! Khi nãy có một cô gái đi xe đạp điện tới đây trong rất xinh xắn cô ấy đã có bầu rồi. Cô ấy hỏi tôi về ngài tôi chỉ cô ấy lên phòng.

"_ bác dừng lại e dè nhìn anh.

Anh tròn mắt khi nghe người bảo vệ nói, người con gái ấy mà bác tả chẳng lẽ là... Uyên Đình.

Anh giữ vai bảo vệ sắc mặt thay đổi hỏi: "Cô ấy... Cô ấy có thấy gì không? "

Bác bảo vệ hơi đau nhìn anh nén sự sợ hãi giọng run rẩy: "Dạ tôi không biết. Cô ấy lên được 5 phút rồi chạy xuống rồi đi, cô ấy có khóc tôi hỏi cô không nói. "

"Chết tiệt! "_anh vội vã buông ông ra hấp tấp rồi đi thật nhanh.

À ta biết rằng người đó là cô chẳng thể sai được, à trong lòng rất hả hê. Như vậy sẽ có hiểu lầm cho anh và cô, à sẽ có cơ hội.

"Nguy Tôn... Nguy Tôn... "_à đuổi theo anh gọi tên anh nhưng không kịp.

Anh lái xe rời khỏi công ty trong đầu hoảng loạn âu phiền, anh sợ chính mình lại làm tổn thương cô nữa, anh không muốn cô hiểu lầm anh. Không muốn cô đau khổ, nhưng cô đã thấy gì chứ? Là hình ảnh anh làm việc cùng à sao? Cô có nghi ngờ lung tung không? Đầu anh như muốn nổ tung, anh sợ mất cô. Nhìn hộp cơm cô làm cho anh, không còn cảm giác ấm áp nữa mà là cảm giác tội lỗi.

Anh nhìn trước mắt mình đường phố đèn điện lấp lánh nhưng một vật làm lòng anh nặng nề hơn là chiếc xe đạp nằm bên đường. Là của cô. Tâm anh càng nóng như lửa đốt, Uyên Đình của anh có làm sao không chứ? Anh đạp hết ga chạy thật nhanh về nhà trong lòng cầu nguyện cho cô:

"Uyên Đình em đừng có gì nhé! Chúa ơi xin ngài bảo vệ cô ấy! "

Kít...

Về đến nhà trong tích tắc anh chạy nhanh vào nhà tìm cô rồi khựng lại nhìn cô mệt mỏi ngồi trên sofa chân duỗi thẳng lên bàn, mẹ anh bóp tay cho cô, còn người hầu bóp chân. Nữ bác sĩ kê thuốc xong đứng lên:

"Nguy tông, phu nhân... Thiếu phu nhân chỉ động thai nhẹ thôi. Nhưng cần phải cẩn thận cô ấy rất yếu rất dễ sẽ xảy thai bất cứ lúc nào. Chân cô ấy bị trật khớp vài ngày là khỏi thôi. Đây là thuốc của cô ấy. "

Mẹ anh thờ dài nhìn anh chán ghét: "Ukm! Cô về đi! "

Anh chạy lại ôm lấy cô vào lòng, đau lòng hôn lên tóc cô thì thầm vào tai cô: "Uyên Đình em sao vậy hả? Em đừng làm anh lo mà! Anh sai rồi anh xin lỗi... xin lỗi em... Uyên Đình em nghe anh giải... "

"Suyt! Em hiểu! Anh không sai! Không cần giải thích. "_cô cười nhẹ tựa vào ngực anh đưa tay che miệng anh lại giọng yếu ớt nói.

"Nguy Tôn con làm gì sai với con bé sao? May là nó chẳng sao, lúc nãy xem tí thì mẹ tông con bé, là ông Trời thương con bé, mẹ con vẫn bình an. Con làm gì mà để vợ con buồn vậy hả? "_mẹ anh tức giận trách.

"Con... "

"Mẹ à không phải lỗi anh ấy! Mẹ đừng trách anh mà, là con không tốt, không biết chăm sóc bản thân, đêm rồi còn đi lang thang ngoài đường."_cô biện minh cho anh, nhận hết tội về mình. Điều này càng làm anh thấy thống khổ hơn nữa, tại sao cô không trách anh tại sao lại nhận mọi đau đớn về mình vậy, cô quá ngốc sao?

"Đình nhỉ? "_anh nhắm mắt ôm lấy cô thật chặt như muốn cho cô cảm thấy anh muốn ăn năn, muốn được tha thứ.

"Em mệt, đưa em lên phòng đi! "

Anh bế cô đứng dậy, mẹ anh đưa thuốc cho anh: "Cho vợ con uống! "

"Mẹ à tối rồi mẹ cũng ngủ sớm nhé! Xin lỗi vì con làm phiền mẹ, làm mẹ lo lắng. "

"Con dâu ngốc của tôi! Mẹ chẳng lẽ bỏ mặc con được sao? Sao không quan tâm, thương con được, còn cháu mẹ nữa. Thôi con để Nguy Tôn chăm sóc con đi nhé. "

"Dạ! "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Anh bế cô lên giường, đặt cô nằm xuống rồi định hôn cô nhưng cô lại né tránh anh:

"Anh đi tắm đi! "

"Em chê anh bẩn? "

"Không phải! " _ cô xoay mặt đi chỗ khác không muốn nhìn thấy anh.

Anh hơi hụt hẫng nhưng vì không muốn làm cô giận nên bèn đứng dậy nói lỏng caravat: "Được anh đi tắm! "

Cô nằm trên giường muốn ngủ nhưng tâm trí cứ nhớ lại chuyện vừa rồi làm mình đau lòng không thôi. Anh tắm xong mở cửa bước ra, trèo lên giường ôm eo cô hôn vào tai cô:

"Em có muốn tắm chút không? "

"Mẹ vừa tắm cho em rồi! " _ cô nhỏ giọng nói.

Anh không biết phải giải thích với cô như thế nào cả, anh biết bây giờ cô đang rất buồn anh, anh thở thè vào tai cô:

"Anh xin lỗi! Thật ra... Là Tịch Văn không có việc làm, em biết đó cô ấy ra đi với hai bàn tay trắng, lại bị tên kia lừa lọc giờ chẳng có gì. Anh muốn giúp cô ấy chút thôi. "

Cô nghe được lời anh nói tâm chợt động, anh vẫn còn xót thương cho ả ta. Cô xoay người mình lại nằm trong lòng anh, hơi thở của anh, mùi hương của anh xông vào mũi cô làm nó rất cay, không còn thơm tho dễ chịu nữa.

Cô giọng không thể nói to lên được chỉ uất nghẹn mà nói như hết hơi:

"Ngụy Tôn anh biết không? Em yêu anh, chúng ta ở bên nhau như vậy cũng lâu rồi, nhưng... Em không có cảm giác an toàn dù bây giờ sắp làm vợ anh! "

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt có anh trong đó, hình ảnh của anh rất rõ nhưng nó lại bị mờ nhạt bởi tầng nước mắt, sự lo lắng như hiện lên trong mắt cô làm anh sợ hãi.

Lời nói của cô cứ văng vẳng bên tai anh thật nhói tim thất ruột _ Em không có cảm giác an toàn dù bây giờ sắp làm vợ anh! _ nó cứ ồ ồ tai anh.

"Uyển Đình! Em đừng nghĩ nhiều thật sự anh và cô ấy chẳng có gì cả."

"Anh nói em làm sao có thể tin hả anh? " _ cô mệt mỏi đẩy anh ra, ngồi dậy uất ức nhìn anh nói, từng giọt nước mắt rơi trên mặt cô, ánh đèn ngủ chiếu vào làm nó long lanh như giọt pha lê.

"Anh không có tình cảm với chị ấy nhưng chị ấy có thật như anh không còn? Hay bên nhau thời gian tình cũ lại về? Em rất sợ, em rất sợ anh hiểu không? " _ cô nấc lên từng cơn tê tái, bụng cô đau thắt cô phải nuốt vào trong cổ họng trước anh.

Anh vội vã ôm lấy cô vào lòng trấn an: "Bảo bối... Bảo bối đừng khóc nữa anh sai rồi là anh không tốt, anh làm em buồn rất nhiều. Nếu em không thích anh sẽ cho cô ấy thôi việc nhờ ai tìm cho cô ấy công việc khác. Em đừng như vậy mà! "

Lời nói cầu xin của anh van bên tai cô, đột nhiên cô thấy mình thật quá đáng:

"Em có quá ích kỷ không? Em... Em... Thật sự rất sợ, em sợ anh sẽ bỏ rơi em... Cả con nữa! "

"Không anh sẽ không bỏ em với con đâu! Anh sẽ bên cạnh mẹ con em thôi không ai có thể chen vào hạnh phúc của chúng ta."

Cô gạt đầu an tâm hơi một chút, bàn tay bé nhỏ vuốt ve bụng mình. Anh đau lòng vì cô quá mong manh và nhạy cảm, anh đã làm cô khổ quá rồi. Vì sao cô lại cam chịu uất ức về mình mãi chớ, vì sao chỉ sợ tổn thương mà không cố gắng vui cười. Cô khiến anh muốn cả đời này che chở không muốn tổn thương cô.

Anh vịn bả vai cô dịu cô nằm xuống, cô cũng thuận theo nằm xuống ánh mắt dờ dẩn nhìn anh, anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Bốn cánh môi chạm nhau không làm gì cả chỉ cảm nhận sự mềm mại của nhau thôi, rồi anh ngược mặt lên nhìn cô âu yếm:

"Bây giờ ngủ nhé? Đừng lo được không? Anh chỉ ở bên cạnh em thôi!"

"Ngụy Tôn em xin lỗi là do em quá đa nghi em làm anh khó xử rồi! " _ cô lại cúi lòng nắm tay anh nhận lỗi về mình.

Anh nhìn cô thương xót: "Không phải lỗi của em mà! Ngủ đi nhé! Còn tốt cho bảo bối nữa! "

"Dạ! " _ đợi anh nằm xuống cô rút vào ngực anh, cảm nhận hơi ấm của anh thật an toàn.

Cô nắm tay anh đặt lên bụng mình, anh cười hạnh phúc ôm cô ngủ tay xoa bụng cô yêu thương.

Cô nhắm mắt lại suy nghĩ là lời nói với con của mình: "Bảo bảo, mẹ có thể yếu đuối, ích kỷ không làm gì được ai. Nhưng mẹ sẽ không để ai làm hại hay đe dọa đến cuộc sống sau này của con, mẹ sẽ để cho con có đầy đủ một gia đình trọn vẹn. Con yên tâm nhé con yêu! "

Còn anh lại suy nghĩ: "Từ bây giờ anh sẽ cố gắng cho em sự an toàn hạnh phúc, không để em buồn rầu nữa, anh sẽ không muốn để mình thành gã đàn ông tồi trong mắt em đâu. "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Sáng hôm sau anh thức dậy theo thói quen mò mẫn bên cạnh mình. Nhưng dường như người bên cạnh không còn, anh giật mình thức dậy không thấy cô trong phòng, cửa nhà tắm mở.

Anh hốt hoảng đi tìm cô, đi ngang qua phòng thay đồ thấy cô đang ủi áo vest cho mình thì anh cảm thấy ấm lòng, đi vào ôm lấy cô từ phía sau:

"Bảo bối sao em dậy sớm vậy hả? "

"Em muốn ủi áo cho anh đi làm, lâu rồi em không làm việc này. "

Anh liếc mắt nhìn xuống chân cô còn bị băng bó thì cúi xuống xoa bóp chân cô:

"Uyên Đình còn đau không? "

"Một chút thôi ạ! " _ cô xoa đầu anh cười nói.

Anh ngược lên nhìn cô bất chợt ôm lấy eo cô áp mặt vào bụng cô:

"Anh thương mẹ con em nhất! Anh không muốn mất em đâu nên em đừng rời xa anh. Anh biết em ở bên anh chịu rất nhiều cực khổ anh rất sợ em vì thế mà bỏ rơi anh, anh không muốn. Anh sẽ không cho em có cơ hội rời xa anh đâu. "

Cô nghe anh nói những lời đó mà tâm tư bồi hồi, chỉ muốn ở bên cạnh anh không rời:

"Em biết rồi mà! "

Cô kéo anh đứng dậy, nhào vào lòng anh nũng nịu: "Anh này... Hôm nay cho em đến công ty chung với được không? "

Anh hơi khựng lại, bàn tay vuốt ve lưng cô chợt dừng. Cô cảm giác có chút mất mát và tổn thương. Anh hơi đắn đo suy nghĩ, ôm chặt cô hơn:

"Em không tin tưởng anh sao? "

"Không phải! Em chỉ là... " _ thật tình mà nói đúng là cô vẫn chẳng thể nào thấy an toàn được. Cô muốn nhìn thấy tất cả, nhìn cách anh cư xử cô mới cam lòng.

Anh hơi đẩy cô ra một chút nhìn gương mặt bầu bĩnh do có thai mà tăng cân của cô cắn nhẹ một cái:

"Cho em đi là được chứ gì? Hừm? "

Cô vui vẻ ôm lấy anh hạnh phúc: "Dạ! Em hứa sẽ ngoan mà! "

"Được rồi đi ăn sáng thôi! "

"Anh đi tắm trước đi nào! " _ cô đẩy đẩy anh đi về phòng của hai người lấy quần áo cho anh thay, rồi hai người xuống dưới nhà ăn sáng cùng mẹ anh.

Bà ngồi vào bàn ân cần chăm sóc cô rất tỉ mỉ chu đáo: "Uyên Đình ăn cháo cá đi con! Canh yến mẹ cho người làm cho con nè! "

"Dạ! "

"Nguy Tôn còn hai tuần nữa là đám cưới của tụi con rồi, mẹ mong là sẽ không có chuyện gì bất trắc xảy ra. Con hiểu chưa? " _ bà vừa gấp thức ăn cho cô vừa nói.

Anh nhìn cô gật đầu: "Dạ con biết rồi! "

"À mà cũng còn vài ngày nữa là Tết rồi, mai mẹ dắt con đi mua đồ Tết nha Uyên Đình?"

Cô nhìn mẹ anh cảm kích, mấy người được như vậy chứ? Ai cũng bảo cưới chồng là khổ phải sống cảnh mẹ chồng nàng dâu. Nhưng cô thấy không biết tương lai ra sao, hiện tại anh và mẹ anh thật thương cô, như vậy thôi cũng đủ vui rồi. Không bị cô đon lại lòng nơi nhà chồng, hưởng hờ cô không còn cha mẹ đẻ mà khóc, mà tâm sự.

"Con cảm ơn mẹ ạ! "

"Chời ạ! Cùng phận làm dâu với nhau mẹ phải nên thông cảm cho con chứ, ai lại đi bắt ép con đâu. Mẹ con đã cực khổ nuôi nấng con ra sao biết bao nhiêu năm, con còn phải gặt nước mắt khi mẹ con qua đời. Về đây sống với chúng ta, có mẹ và Ngự Tôn tất nhiên phải yêu thương con hơn, cho con cảm thấy đây là một gia đình chứ không có ngột ngạt như bao cô gái khác cứ sợ cảnh mẹ chồng nàng dâu. Hưởng hờ sắp tới con có thêm bảo bảo, con cứ vui vẻ thoải mái mà sống, đừng có gò bó khuôn phép quá. Mẹ dễ mà! "

"Dạ! " _ cô thiếu chút nữa rơi nước mắt cảm động. Đời này được gả vào nhà này có chồng và mẹ chồng yêu thương thật là không còn gì quý bằng.

Anh cũng rất vui vì mẹ anh và cô được hòa thuận với nhau. Nhìn mẹ anh quan tâm cô còn hơn anh nữa, còn hơn lúc mà Tịch Văn còn ở đây.

"Mẹ thương con dâu quá nhỉ? "

"Thằng này... Không thương nó thì thương mày chắc? Chỉ giới làm khô con gái người ta! " _ mẹ anh bực bội nhìn anh nói.

Anh chữa cháy lấy lòng bà, gấp miếng thịt bỏ vào chén bà:

"Được rồi phu nhân! Tạ tội! Tạ tội! "

"Thế là ăn Tết xong hai đứa mới cưới, để mẹ đi mời thiệp cho."

"Tùy mẹ! " _ anh nói.

Cô do dự nhìn mẹ anh nhỏ nhẹ: "Mẹ ạ... Lát nữa mẹ cho con đi làm với chồng con nha? "

"Ừ con đi đi! Miễn là con vui với an toàn là được. Ngự Tôn con bé mà có chuyện gì là coi chừng cái ghế chủ tịch của con đó! " _ mẹ anh đe dọa nói.

Anh phì cười với bà, cái ghế chủ tịch đó vốn dĩ là của anh. Ba anh đã chuyển nhượng lại nó cho anh, anh gây dựng bao nhiêu năm đâu để bị đe dọa như vậy chứ?

"Ngự Tôn con nhớ sắp xếp đặt nhà hàng, khách sạn đi nhá? Mẹ để tụi con quyết định!"

"Hay là... Mà tổ chức ở biển được không ạ? "

Cô vừa nói ra ý kiến của mình thì cả anh và mẹ anh đều nhìn cô. Cô sợ, ái ngại rụt rè cúi đầu:

"Con xin lỗi nếu mọi người không thích thì thôi ạ! "

"Thích! Con dâu thích là được! Ý kiến này không phải rất hay sao, tổ chức ở biển cho thơ mộng, tươi tắn, mát mẻ. Ngự Tôn đặt ở đó đi!" _ quả đúng là bà mẹ chồng của năm mà.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Sau khi ăn sáng cùng mẹ anh xong, anh đưa cô đến công ty. Khi xuống xe, cô khoác tay anh đi vào.

Tất cả nhân viên khi nhìn thấy cô đi cùng anh thì rất ngạc nhiên muốn biết cô là ai mà nhìn đáng vẻ anh rất ân cần chăm sóc cho cô. Nhưng hình như họ nhận thấy sự khác thường ở cái bụng cô.

Hai người vào thang máy khuất tầm mắt của nhân viên, cô nắm chặt tay anh hỏi:

"Hôm nay chị ấy... Có đi làm không anh? "

Anh cúi đầu nhìn cô ánh mắt sùng nịnh cung chiều:"Có! "

Cô hơi hồi hộp không biết lát nữa gặp cô ta cô có thể làm được gì. Cô luôn yếu thế trước cô ta, nếu không phải có anh và mẹ anh che chở thì cô hẳn chẳng phải đối thủ của cô ta.

Ting...

Thang máy mở ra, anh từ từ đợi cô cùng bước ra, bàn tay cô xoa xoa cái bụng bầu của mình. Hai người bước ra, nhưng do anh to lớn che chắn cô. Lúc này cô ta đã đến công ty ngồi vào bàn đợi anh, thấy anh thì vui vẻ chạy lại khoác tay anh:

"Ngụy Tôn anh đến rồi à?"

Nụ cười trên gương mặt cô ta chợt tắt khi đụng phải ánh mắt mỉm cười của cô. Lòng cô có chút khó chịu khi cô ta thân thiết với anh, nhưng cô phải làm ra vẻ bình thường:

"Em chào chị... Tịch Văn! "

Cô ta đứng đờ người nhìn cô, có vẻ có thai vẫn không làm cô xấu đi mà ngược lại rất mặn mà quyến rũ, ả càng thêm không hài lòng khi lời chào của cô có nhấn mạnh tên mình.

Cô ta cười gượng nhìn cô:"Chào... Chào em! "

"Chị à chị khỏe không? Dạo này chị sống thế nào? " _ cô rất khéo hất cánh tay cô ta ra khỏi tay anh cầm lấy ý muốn bắt tay.

Anh nhìn hai người phụ nữ đang chẳng ưa gì đối thoại nhau thì nhúc nhủ. Khi bắt gặp hành động kia của cô thì càng lo lắng nhanh chóng cắt đứt mới được.

"Chị khỏe? Còn em? "

"Em khỏe ạ! Con của em và Ngụy Tôn cũng rất khỏe!" _ cô nhìn cô ta mỉm cười rất cẩn thận nhắc khéo về đứa bé trong bụng. Thành công làm cho ả ta một phen cứng họng.

Anh vội cách cô ra khỏi cô ta chính mình cũng đứng về bên cô:

"Được rồi! Tịch Văn cô về bàn làm việc đi! "

Anh nói với cô ta xong thì nhìn sang cô âu yếm hơn hẳn:"Còn em... Vào phòng với anh được không? "

"Dạ! "

Rồi anh ôm eo cô lướt qua ả, ả nắm chặt tay khi nhìn thấy nụ cười tươi rói của cô sánh bước bên anh.

"Uyển Đình cô đừng vội đắc ý! Chờ xem! "

Vào phòng làm việc của anh, anh định để cô ngồi ở ghế sofa thì cô nũng nịu:

"Anh à... Con nói muốn ngồi trên đùi baba! " _ cô không muốn nhắc tới ả lúc này.

"Con muốn hay em muốn? " _ anh buồn cười cung chiều véo má cô.

"Ừm... Cả hai mẹ con! " _ cô đỏ mặt đánh lên ngực anh một cái. Anh còn biết làm gì ngoài việc là chiều theo.

Anh sai bước đi lại ghế của mình ngồi, vẫy tay kêu cô qua. Đợi cô đi qua thì ôm cô lên đùi mình:

"Ây da! Uyển Đình hình như em mập lên thì phải? Nặng chết được! "

Anh chỉ nói đùa thôi vậy mà cô lại cúi đầu xuống nghịch ngón tay mình, gương mặt cô buồn bã. Anh thấy không ổn thì bèn ôm eo cô vỗ về:

"Sao vậy? Anh nói đùa thôi mà! Em đừng giận mà? Em đừng tưởng thật mà! "

"Anh có phải chê em có bầu... Vừa mập... Vừa xấu không? "

"Không có mà! Anh nói đùa!" _ anh thấy thật ngu ngốc, chọc cô làm gì? Bèn nóng lòng xin lỗi.

"Phải là do em xấu... Bản thân em đã xấu rồi. Nhưng em mang thai con anh mà... Huhu... Là con anh đó... Huhu... " _ cô đột nhiên khóc lớn.

Anh xoay người cô lại, nghiêm mặt nhìn cô:"Uyển Đình em không nghe lời anh phải không? Sao em lại không hiểu chuyện như vậy hả? "

Cô nín khóc nhìn anh, anh đang trách cô sao? Anh lại trách cô, chẳng lẽ anh không cần cô nữa?

Cô sợ hãi ôm lấy cổ anh: "Em sẽ ngoan! Em không khóc nữa! Không làm anh tức giận nữa mà! Anh đừng bỏ em! "

Anh đau lòng ôm lấy cô, vuốt ve lưng cô: "Anh làm sao bỏ rơi em được chứ? "

Anh chỉ muốn dọa cô một chút cho cô nín thôi, bầu bì khóc nhiều sẽ không tốt cho thai nhi. Ai bảo bình thường cô đã mẫn cảm mít ướt giờ lại có thai càng dễ khóc hơn. Anh phải thông cảm cho cô, thật đáng thương.

"Anh hứa chứ? " _ cô vẫn rúc trong lòng anh không chịu ra.

"Phải! " _ Anh vỗ đầu cô an ủi.

Cô ngước mắt lên nhìn anh: "Có phải em và con quá phiền không anh? Em luôn làm anh khó chịu? "

"Ngốc quá! Không có mà! Anh rất thương hai mẹ con em. Nhưng em phải biết kiềm chế cảm xúc đừng khóc ảnh hưởng em và con biết không? "

"Dạ! Em sẽ nghe lời anh mà! " _ cô yên tâm hơn, thở đều lại, ôm cổ anh nhưng lại chặt hơn.

#Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện "Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ " trong năm qua. Mình dừng truyện ở đây... Ăn Tết xong không biết khi nào mới ra lại... nhưng... sẽ ra... Và... Chắc chắn là sẽ có biến lớn. *Ngược nữ chính *...

Lần nữa: "Xin chúc các bạn có một mùa Tết an vui bên gia đình và bạn bè, thật hạnh phúc và vui vẻ. "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Cô ở trong phòng làm việc với anh, chỉ nhìn anh làm việc thật buồn chán, cô ngồi trên sofa nhìn anh:

"Anh ơi em đói! "

Anh liền dừng lại công việc làm dở của mình nhìn cô: "Em thèm ăn gì? "

"Hí hí... " _ cô vui vẻ chống tay đứng dậy chạy nhẹ nhàng tới chỗ anh.

Anh lo lắng vội ôm lấy cô: "Ấy ấy... Em cẩn thận nào! "

Cô đứng bên cạnh anh ôm tay anh nũng nịu lắc lắc: "Em thèm ăn xoài, me, thịt gà, bánh, sôcôla, xôi thịt với kem tươi nữa. "

"Những cái kia đều được còn kem thì không! "

"Sao vậy? " _ cô nhăn mặt biểu cảm khó chịu.

"Không tốt! Lạnh lắm! "

"Đi mà! Đi mà! Rồi tối em cho anh ăn lại em nha? " _ cô bèn cho anh một thỏa thuận rất chính đáng.

Anh bèn cười nham hiểm vỗ mông cô thành toản: "Được nhưng một cây thôi nhé! "

"Dạ vâng! " _ rồi cô ôm mặt anh hôn lên má anh một cái.

Anh nhắc máy gọi tài xế đi mua cho cô. lát sau cầm vào phòng anh rất nhiều món ngon. Cô mừng rỡ đi lại bàn ngồi ăn chẳng để ý tứ. Anh lại tiếp tục an tâm làm việc.

Cốc cốc.

Anh nhíu mày: "Vào đi! "

À ta đẩy cửa ôm tài liệu bước vào, nhìn thấy cô ngồi ăn như vậy thì có chút ghen tỵ. Còn cô lại cảm thấy thật mất mặt trước ả.

"Ồ.... Chị... "

"Có thai thì phụ nữ thêm ăn như vậy sao? " _ ả ta cười nhìn cô hỏi.

"Dạ! " _ cô nhìn anh một cái, anh cũng đang quan sát cô bèn đi lại cầm tay cô đang dính mỡ:"Đơ hết rồi. "

"Nhưng không có khăn! Chị Văn chị lấy hộ em hộp khăn giấy được không? " _ cô nhìn ả nhỏ nhẹ nói.

Bị cô sai khiến như vậy ả đương nhiên khó chịu, chẳng muốn làm vãn đứng đó:"À chị có việc cần bàn với Ngụy Tôn một chút rồi! "

"Ngụy Tôn? Chị phải gọi là chủ tịch chứ? " _ cô nhìn ả ta bất bẽ.

Ả hơi ngượng ngừng nhìn anh, muốn anh bên vực mình nhưng anh lại lạnh lùng khước từ:"Cô ấy nói đúng rồi! "

"Anh... Hai người... " _ ả ta không thể làm gì hơn là nhìn cô bức bối chẳng ưa.

Anh rút trong túi áo vest ra khăn tay của mình dùng nó lau tay cho cô, ân cần hỏi:"Còn đói không hả? Có thêm gì nữa không? "

Cô lắc đầu tựa vào ngực anh:"Không ạ! À chị Văn chị ngồi đi! "

Anh cũng liếc cho ả ánh mắt ý bảo mời ngồi. ả ta chuyên nghiệp ôm tài liệu ngồi xuống để chân chéo, đẩy tài liệu qua cho anh vì trên bàn toàn là đồ ăn của cô. Anh đưa tay đón lấy xem thử:

"Thế nào rồi? "

"Dạ đây là bản sơ khảo về dự án Lưu Đông B2 anh xem có gì cần sửa?"

"Ừ! " _ anh lật xem tập tài liệu ả đưa.

Cô nằm trong lòng anh kéo bàn tay anh vuốt ve bụng mình làm ả thấy chướng mắt:"Uyển Đình em thật hạnh phúc nha! Giá mà ngày đó chị cũng như em có con với Ngụy Tôn, thì chắc anh ấy cũng sẽ cưng chị như em vậy. "

Anh dừng lại động tác ngược mắt lên nhìn ả nhủ mảy khó chịu:"Tịch Văn... Hôm nay em hơn quá rồi đó! "

Ả không như mọi ngày làm việc trước biết kiềm nén cảm xúc của mình, không để tình cảm lẫn vào công việc nhưng hôm nay có cô ả lại làm anh khó xử, cách cư xử cũng kém đi hơn.

"Em chỉ là em... " _ ả biết anh đang trách mình, đang thất vọng về ả thì muốn giải thích.

Nhưng cô lại nhanh chóng lên tiếng:"Hạnh phúc không tự nhiên mà đến chị ả, nó chỉ đến với những ai biết trân trọng và xứng đáng với nó. "

Lời mỉa mai của cô làm ả ta càng thêm không để vào tai được, cô càng ngày càng đánh đá hơn thì phải,còn dám chống lại ả ta.

Còn cô thì vẫn đối mặt trực diện với ả, nhìn ả cô lại càng quyết tâm chẳng thể thua được vì cô còn có đứa con trong bụng cần được chào đời.

"Bảo bảo mẹ sẽ không để bất cứ ai đe dọa đến sự xuất hiện của con và cuộc sống mẹ con ta sau này. Khó khăn lắm mẹ mới có được baba của con, mẹ sẽ không cho người phụ nữ đó cướp đi đâu. Dù mẹ yếu đuối đi nữa thì sẽ vì con mà mạnh mẽ. " _ cô nghĩ.

"À vậy sao? " _ ả cười gượng đưa tay vén tóc.

Anh văng tài liệu xuống ghế nhìn ả ta tức giận:"Cô ra ngồi đi! Lát tôi sẽ giao người khác làm việc này. "

Ả bất ngờ nhìn anh:"Ồ nhưng mà..."

"Cút! " _ anh không thể để ả và cô đấu khẩu nữa bèn đuổi người.

Ả phụng phịu đứng dậy rồi đi:"Xin phép! "

Cô hài lòng mỉm cười đắc ý, nhưng khi chạm phải ánh mắt tức giận của anh thì lo lắng:

"Anh... "

"Em bao giờ lại đánh đá vậy hả? Luôn chọc tức cô ấy? "

Cô bèn ôm lấy cổ anh nũng nịu:"Em không có... Không có mà... "

Anh bế cô ngồi lại ra ghế:"Ăn đi đừng có lộn xộn đó! "

"Dạ! Anh đừng giận em nha? " _ cô ôm lấy hông anh bày ra vẻ mặt vô tội.

Anh cưng chiều véo má cô:"Chỉ cần em ngoan thôi! "

Hai người cứ tình tứ như vậy mà không biết ả vẫn mở hé cửa nhìn xem. Lòng căm thù của ả càng lớn hơn khi thấy anh cưng chiều dung túng cô đến vô pháp vô thiên như vậy:

"Uyển Đình cô dám chọc tôi tức giận. Luôn lấy đứa trẻ làm bìa đỡ cho mình, để tôi xem không có nó cô còn làm được gì. "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Anh lái xe đưa cô về nhà sau ngày làm việc hôm ấy. Mẹ anh đã đợi sẵn hai người ở phòng ăn:

"Về rồi à! Nhanh lên thay quần áo rồi xuống ăn cơm. "

"Dạ! " _ anh và cô cùng trả lời mẹ anh. Cả hai cùng khoác tay nhau lên lầu.

Lát sau đi xuống, anh kéo ghế cho cô ngồi, cô nhìn mẹ anh mỉm cười:"Mẹ... "

"Ừ hôm nay ăn canh tổ yến mẹ hầm nè. Ngon lắm! " _ mẹ anh vui vẻ đẩy bát canh sang cho cô, cẩn thận đặt thêm một ly nước cam ép.

Cô hạnh phúc đón lấy gậy đầu cảm ơn:"Con cảm ơn mẹ! Mẹ cũng ăn đi ạ! "

"Ừ! À mai nay con ở nhà nhé. Mai là 29 Tết rồi mẹ đưa con đi mua đồ kéo muộn. " _ mẹ anh vén tóc cô lên yêu thương như con gái ruột nói.

"Dạ vâng! "

Lát sau ăn cơm xong anh và cô lên phòng, như lời đã hứa khi sáng cô sẽ cho anh ăn mình. Nên khi anh vào thư phòng xử lý tí việc, cô đã mang rượu lên phòng để sẵn.

Lấy trong tủ quần áo ra một bộ đầm rất sexy, dù cô có bầu như bụng không to lắm, thân hình cực kỳ mảnh mà quyến rũ.

Cạch.

"Uyển Đình! " _ anh làm xong việc lúc 9 giờ tối trở lại phòng thấy tối om thì khẽ gọi cô. Đưa tay bật đèn lên.

Đập vào mắt anh là bộ dạng mê người của cô, cô ngồi trên giường trong bộ đồ ngủ màu da kia, đôi chân duỗi thẳng thon dài đầy mê hoặc.

"Chồng à! "

"Ừc...Ừc... " _ anh nuốt nước bọt nhìn cô, yết hầu hơi khô.

Cô đứng dậy thong thả đi lại chỗ anh ôm lấy tay anh nũng nịu, đi lùi lại ngồi lên giường, chính mình ngồi bên cạnh đưa tay lên vai anh vuốt ve:

"Hâm nóng tình cảm anh nhé! Nào em là giữ lời hứa với anh còn gì? "

Cô nghiêng người đưa tay rót rượu ra ly cho anh, chất lỏng màu đỏ chảy trong không khí rồi xuống đáy ly. Anh vui vẻ ôm eo cô, gục đầu lên hõm cổ của cô hít lấy mùi hương bách hợp thơm tho. Mùi hương xông vào mũi anh cực kỳ dịu nhẹ. Anh như bị dẫn dắt khẽ cắn lên cổ cô.

"Ừm... Ahhh... Anh đừng mà... "

Cô ngại ngùng đẩy anh ra đưa vào tay anh ly rượu:"Anh uống trước đã!"

"Em thật biết dụ dỗ đàn ông đấy Uyển Đình à! " _ anh cầm ly rượu uống một húp thật nhanh rồi nhìn cô như muốn nhai nuốt.

Nhưng cô lại kéo dài thời gian rót cho anh thêm ly nữa, anh cũng uống.

"Ừc... " _ chất lỏng kia chảy xuống bụng anh, nó làm nóng cháy lên cơn lửa trong người anh.

Cô hải lòng nhìn anh âu yếm, anh đưa ly rượu cho cô. Cô lại nâng chai rượu lên rót vào ly mời anh:

"Một ly nữa nhé! "

Anh cũng không từ chối mà nâng ly uống hết, nhìn cô:"Không uống nữa nhé! Anh còn đại sự phải làm! "

Anh đặt ly xuống bàn đầy ngã cô ra giường nằm nghiêng người bên cạnh cô:"Bảo bối!!

Anh cúi đầu muốn hôn môi với cô nhưng cô lại đưa tay lên che lại:"Ừ.. Anh vừa uống rượu đó! Không tốt cho em và con đâu! "

Anh nhú mày nhìn cô:"Uyển Đình? Em dụ anh sao? "

Cô né tránh ánh mắt dò xét của anh, miệng cười đắc ý nhưng lại bị anh xoay mặt lại:"Em không thoát được anh! "

Rồi hôn xuống môi cô, đưa đầu lưỡi của mình vào thăm dò bên trong miệng cô. Mùi rượu còn nồng nặc trong miệng anh, hòa vào với nước bọt, cô nuốt xuống khiến cô muốn say.

Cô ôm lấy cổ anh thuận thực đáp lại nụ hôn của anh như muốn nuốt hết vị cay ngọt của rượu xốt lại.

"Ừm... "

Bàn tay anh mò mẫn vào bên trong áo ngủ của cô, từ từ nụ hôn trên môi chuyển dần xuống cổ. Anh mút mát, hôn lên đó tạo thành một viên đỏ vết hôn chi chít. Anh hôn xuống xương vai xanh rồi dùng lưỡi liếm một đường thẳng xuống ngực không hề che đậy kia.

Cô run rẩy nhắm mắt để cảm nhận sâu hơn, anh kéo dây áo cô xuống nhìn bầu ngực cô to hơn mấy phần qua ánh đèn ngủ mờ nhạt. Anh dùng tay mình ngất nhẹ nụ hoa làm cô ườn người lên bầu ngực chạm thẳng vào môi anh.

"Bảo bối em khiêu chiến với anh à?"

"Là anh chọc em! " _ cô nhìn anh chống đối.

Anh buồn cười hôn nhẹ lên môi cô rồi ngóc đầu dậy nhìn bầu ngực thềm thường há mồm cắn lấy.

"Ừm... Ahhh.... "

Cô luồn tay vào tóc anh bấu lấy thoải mái rên rỉ, bàn tay anh xoa nắn bên còn lại thành đủ hình dạng khác nhau, bầu ngực cô to bằng lòng bàn tay của anh, cảm giác nó thật mềm mại, làm anh yêu thích.

Anh dần đưa tay xuống phía dưới, âm đạo cô được che bởi lớp quần lót đen, anh nhú mày miệng vẫn mút ngực cô. Từ từ đẩy quần lót cô ra một bên mép, không cởi ra. Bàn tay mò mẫn nơi thần bí ấy.

Cô bị phía trên, phía dưới kích thích chỉ biến uốn éo cắn môi rên. Anh không ngừng đụng chạm vào nơi đó, tách hai cách hoa của cô phía sau khu rùng đen ra, đi vào bên trong vuốt ve từng lớp thịt.

"Ó... Ahhh.... Uhhh... Tôn anh đừng.... "

Cô đè nén kẹp hai chân lại không cho anh nghịch ngợm hơn nhưng anh lại khiến cô tiết ra một dịch, anh nhả ngực cô ta nắm bàn tag đang bấu vào drap giường ra xoa nắn cự long của mình:

"Bảo bối xoa nắn nó cho anh! "

Cô mở mắt long lanh nhìn anh, cô thành thạo cầm vật ấy trong tay vuốt ve lên xuống, cô đã quen với cảm giác cầm nó trong tay và nó rong chơi trong cơ thể cô. Phần thân này của anh thật to và dài luôn làm cô điên dại.

Nó ngóc đầu cao hơn, càng lúc càng trướng, cô nhìn anh mê đắm:

"Ừm... Tôn.... Ừ... Thích quá!... "

"Bảo bối em thật mê người!" _ anh đè lên nụ hoa màu hồng bên trong của cô làm cô tê tái, sung sướng lên tận từng tế bào trên não. Cô mê dại cong người lên thở hổn hển không đều.

"Cho em đi anh! "

Cô cầm cự long anh mỗi lúc một chặt hơn, động tác tay mình cũng nhanh hơn cho anh mau ra.

Anh thấy cô thật thông minh dám nắm thóp anh:"Chết tiết! Bảo bối em gan lắm! "

Anh nằm xuống ôm cô dậy tách chân cô ra cho cô ngồi lên vật nam tính của mình, nơi đó của hai người khít lại làm một. Các cơ thịt của cô co bóp, bao chặt lấy cự vật của anh đang căng phồng, làm anh và cô cùng vui sướng rên rỉ.

"Ừm... Ahhhh...oooo thích quá! "

"Bảo bối lắc mông em đi! " _anh ôm eo cô nâng lên hạ xuống nhẹ nhàng chính mình cũng kiềm nén đến năm phần sợ ảnh hưởng đến đứa bé.

Cô đan tay vào tay anh mở mắt ra nhìn anh đầy dục vọng, nhếch mông chuyển động lên xuống theo ý anh, cơn thịnh anh đâm vào cô rất sâu làm cô cơ giật, âm đạo tiết ra rất nhiều mật:

"A!.... Ahhhh.... Ngụy Tôn muốn nữa... Muốn nữa..."

"Ngoan! Ngoan! Bảo bối nhanh lên chút nào! " _anh nắm lấy bầu ngực cô giữ cô trên người thật chắc cho cô thoải mái chuyển động.

Cô bắt đầu một mọi cơ thể thấm mệt nhưng chưa thể ra lúc này.

"Ahhh.... Uhhh.... "

Anh cưng chiều cô nhấp mạnh một cái làm cô ra, cô bất ngờ được sướng tột độ thì nằm sấp trên người anh ôm chặt anh. Nơi hai người giao hợp, âm đạo cô co giật liên tục hút chặt anh siết nữa là anh bắn.

Anh cho cô nằm nghiêng lại ôm cô từ phía sau, chuyển đổi tư thế cho cô gác chân lên hông mình tiếp tục đi vào.

Cảm giác tê tái vẫn còn giờ cảm nhận thêm nữa cô thật chịu không nổi.

"Ahhh.... Chậm anh... Chậm thôi... Ân... Ồ ơ... Ừ.... "

Anh sợ tổn thương đến đứa bé nên ôm cô thả lỏng hơn, nơi hai người hòa là một vuốt ve cô, lại một tay ôm ngực cô xoa nắn. Anh xoay mặt cô lại hôn môi với cô, cô lẻ lười ra quẩn quít lấy lười anh. Anh đánh lạc hướng cô bắt đầu chuyển động nhanh để lên đỉnh...

"Ừ ư.... Ừ.... Ummmm"

"Bảo bối em chặt quá! Anh ra! "

"Ừ.... Ừ... Em cũng ra..."

Anh bắt đầu chạy nước rút chịu không nổi cần lên vai cô thêm kích thích, cô nhăn mặt bấu chặt drap giường rên to hơn. Anh nhấp vài cái nữa rồi ấn mạnh một cái nhanh chóng rút ra, bắn tinh dịch màu trắng sữa lên mông cô không dám bắn vào trong:

"O! Ah! " _anh gầm nhẹ một tiếng rồi nằm gục xuống ôm lấy cô còn mê mẩn trong tình dục. Vuốt ve cô anh cảm nhận cô đã mềm nhũn rồi.

"Bảo bối! Cảm ơn em! Anh hạnh phúc lắm! " _anh yêu thương hôn lên trán cô một cái thật lâu.

Cô ôm hông anh thờ ơ lại mỉm cười:"Em cũng vậy!"

"Anh đưa em đi tắm! "

"Vâng! "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Kích tình tối hôm qua làm cô và anh đều mệt mỏi, cô rúc đầu vào ngực anh ngủ mê man. Anh thì ôm lấy cô tránh dùng sức ảnh hưởng tới em bé. Hai người chẳng biết trời đã sáng rồi, cứ ôm nhau ngủ.

Mặt trời chiếu qua khe cửa, ánh nắng của trời xuân cũng dịu đi. Hoa trong vườn nhà thi nhau khoe sắc, chim muôn vỗ cánh tung bay, ca hát.

Mẹ anh từ dưới lầu nhìn đồng hồ thờ dài bước lên lầu xem, làm sao mà nay anh và cô chưa dậy.

Đứng trước cửa phòng cô và anh bà gõ cửa nhẹ nhàng:

"Ngụy Tôn? Uyển Đình? Hai đứa nhanh dậy đi nào! "

Cô dụi mắt mơ màng tỉnh dậy trong lòng ngực rắn chắc của anh, giọng nhỏ nhẹ gọi anh:

"Ngụy Tôn dậy đi anh! Mẹ gọi!"

Anh cũng nghiêng người một cái cùng thức dậy tựa đầu lên vai cô: "Mới sớm! "

"Trời ạ! 10 giờ trưa rồi! Anh không đi làm sao? " _ cô nhìn đồng hồ giật mình hét lên.

"Không cần! Gần Tết rồi nên nghỉ! Nay anh đưa em và mẹ đi mua sắm!"

"Vậy à? Vậy nhanh dậy thay đồ nào! "

Mẹ anh nôn nóng gõ cửa thêm gần nửa: "Nè hai đứa làm gì ở trống vậy hả? "

Anh thức dậy mở cửa ra nhìn mẹ mình hài hước chào: "Chào mẹ! Con trai cưng của mẹ dậy rồi nè! "

Bà chẳng quan tâm hừ lạnh một tiếng: "Chưa súc miệng mồm thôi chết được! Nhanh xuống ăn cơm! "

Bị bà cho một vố rõ què, anh đóng cửa lại đi vào thấy cô mới chỉ xếp chăn lại bước xuống giường đã nhào tới ôm cô hôn nhẹ nhàng, chào buổi sáng.

Cô bất ngờ đứng đơ để mặc anh hôn, hơi thở trở nên gấp rút hơn, lưỡi anh khuấy đảo trong miệng cô, cô e dè né tránh. Anh chỉ muốn hôn cô một chút chẳng nghĩ bị mê hoặc, miệng cô thật thơm ngọt dù là mới dậy.

"Ummmm..." _ cô không thở được đánh lên ngực anh liên tục. Anh vội nhả môi cô ra nhìn cô:

"Vợ... có thôi không? "

"Không...Không thôi! Miệng ông xã rất thơm! Nhanh đi tắm nào! " _ cô vỗ vai anh dỗ ngọt.

Anh hài lòng với câu trả lời của cô leo đèo cùng cô vào nhà tắm:

"Vẫn là Uyển Đình tốt nhất! "

[...]

"Mẹ cái này có đẹp không ạ? " _ cô thử một bộ đầm bầu màu cam nhẹ nhàng có hoa văn phía dưới rất đẹp, nữ tính đi ra hỏi mẹ.

Sau khi ăn sáng xong tắt nghỉ ngơi một chút cũng là 13 giờ họ mới đi shopping. Dù đã 29 Tết nhưng là nhà có điều kiện họ đi những shop nổi tiếng chẳng lo chọn đồ thừa.

"Đẹp! Uyển Đình mặc gì cũng đẹp!" _ mẹ anh tấm tắc khen cô con dâu tương lai của mình.

"Hi... Tiểu Tôn đẹp không anh? "

Anh ngồi vẫn luôn quan sát cô, khi cô gọi anh là Tiểu Tôn lòng anh dần lên cảm xúc ấm áp lạ thường, cô rất ít khi gọi anh như vậy mỗi lần cô gọi anh như thế đều làm tê tái từng tế bào anh. Chỉ muốn ôm cô vào lòng vỗ về.

"Đẹp! "

"Con thử tiếp đi Uyển Đình! " _ mẹ anh đi lựa một vòng cửa hiệu cho cô rất nhiều váy đầm. Nhân viên trong cửa tiệm đều ngưỡng mộ cô, đã có bầu rồi mà nhìn cô rất mặn mà có sức quyến rũ đặc biệt, khiến ai cũng muốn nhìn ngắm cầm trong tay nâng niu. Họ là phụ nữ mà còn thích thì đừng nói là đàn ông. Huống hồ lại có mẹ chồng và chồng thương yêu thật làm người ta ghen tỵ.

Lại đến một shop giày dép, cô không thể mang giày cao rồi nên là nhân viên lựa những đôi giày đế thấp cho cô.

"Phu nhân cô thử xem nào! " _ một cô nhân viên hạ mình ngồi dưới chân cô, thử giày cho cô.

Cô nhẹ nhàng túm váy lại rồi đưa chân cho họ mang giày vào. Đôi giày đi vừa chân cô rất xinh:

"Tôi thích đôi này! Nhưng có màu khác nữa không? "

"Có ạ! Để chúng tôi lấy màu vàng nhạt cho cô nha! "

"Tiểu Tôn anh cho em xem đôi anh đang cầm đi! " _ thấy anh đang ngắm ngía một đôi giày thì cô liền muốn xem nó. Nếu được, cô cũng muốn mang nó để những gì anh thích đều ở trên người mình.

Anh hài lòng khoan thai đi lại ngồi cạnh cô cho cô xem: "Nhìn xem rất đẹp! Chẳng phải rất hợp với bộ đầm khi nãy em mua sao? "

"Phải nha! Anh thật tình ý đó! Vậy lấy nó được không?" - cô ôm anh nũng nịu xin.

Anh ôm cô hôn lên trán cô trước mặt bao nhiêu nhân viên làm họ đỏ mặt:

"Chỉ cần em thích! "

[...]

Lát sau đi về, cô ngồi ghế sau cùng mẹ anh, bà rất cẩn thận chăm sóc cô. Mang theo sữa bầu đóng hộp cho cô uống sợ cô đói:

"Uyển Đình con uống sữa đi! "

"Ồi! Cảm ơn mẹ nhiều ạ! " _ cô vui vẻ đón lấy bằng hai tay lễ phép trước mẹ anh.

"Khi này mua tổng cộng là bao nhiêu vậy mẹ?" _ cô nhẹ nhàng hỏi.

"Con không cần lo hình như là chỉ có gần 200 triệu thôi thì phải! " _ bà rất thản nhiên trả lời con số chẳng chút lo lắng hay tiếc nuối đúng là nhà giàu, con số này hẳn chẳng là gì với bà.

"Dá? 200 á?" _ cô tròn mắt ngạc nhiên hỏi. Làm sao lại đắt vậy khi này cô chẳng nhìn giá nữa, đó còn hơn tiền một năm cô làm người hầu.

Anh phì cười nhìn cô: "Em không cần ngạc nhiên, làm vợ anh sau này em còn cầm nhiều tiền hơn thế nữa nên tập làm quen đi. "

"Nhưng mà em..." _ làm sao mà cô cầm cho được đây?

"Nó có hơn cả tỷ tỷ trong tài khoản con tha hồ tiêu cho hết. Yên tâm mẹ sẵn sàng dạy con. " _ mẹ anh bá đạo nói.

Cô vô cùng khó xử, họ xem tiền là gì vậy chứ? Sao lại bình thường như thế, cô và nhiều người khác phải kiếm cả đời sợ không đủ.

"Mẹ à... Mẹ sẽ dạy hư vợ con mất..."

"Ặc... Ặc..." _ cô đột nhiên muốn nôn khi uống hết hộp sữa, đưa tay che miệng.

Mẹ anh cùng anh tất nụ cười thay bộ mặt lo lắng nhìn cô, mẹ anh vuốt ve lưng cô:

"Có sao không con? Ốm nghén rồi! "

"Mẹ ơi có sao không? Uyển Đình có cần đi bác sĩ không? Em ổn chứ?" _ anh bối rối trước tình huống này lần đầu tiên anh gặp phải.

"Dừng xe cho em đi! Ặc..." _ cô vội nói. Anh lập tức ghé vào lề đường, cô mở cửa xe chạy lại thùng rác nôn vào. Sau khi nôn xong thì cũng đỡ hơn sắc mặt có hơi tái đi. Anh đỡ cô lên xe.

Cô lại ngửi thấy mùi thơm của xôi thịt bên đường, bụng cô kêu gào, nước bọt tiết ra, ôm lấy tay anh nũng nịu: "Anh ơi mua cho em đi! Em thèm! "

Anh còn sợ chuyện lúc này nên không muốn cho cô ăn: "Không được lỡ em lại nôn ra. "

"Ồ! Không chịu không chịu! " _ cô dùng đấng đi lại mẹ anh nhõng nhẽo: "Mẹ con thèm xôi thịt! Bảo bảo cũng thèm! "

"Thằng này sao lại không mua cho con bé hả?" _ mẹ anh can ngăn.

"Nhưng mà lỡ cô ấy như khi này..."

"Có bầu ai cũng thất thường như vậy, nôn ra lại đói ngay thôi. Nhanh mua đi! " _ mẹ anh dắt cô lên xe ra lệnh cho anh, ân cần dịu dàng với cô: "Con lên xe đi kéo nắn! "

"Dạ! Anh nhớ mua nhiều thịt nhé! " _ cô vội dặn anh trước khi anh đi.

Lát sau anh trở lại với hộp xôi thịt trên tay đưa cho cô: "Em ăn đi! Kéo đói! "

Cô hớn hờ cầm lấy: "Vâng! Yêu anh nhiều! "

"Quên bà già này rồi! "

"Đâu có ạ! Con cũng yêu mẹ mà!"

Tự nhiên không muốn ngược nử chính nữa! Muốn sủng! Nhưng thôi... Tui phải ngược.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Hôm nay là ngày mùng 1 Tết rồi, những ngày bộn bề cuối năm đã qua đi, tất cả mọi người đều chuẩn bị cho năm mới.

Cô dậy từ sớm thay đồ đẹp ngồi trước gương trang điểm, anh từ nhà tắm đi ra ôm cô từ phía sau:

"Em làm gì mà nôn nóng quá hả? "

"Ừ... Em rất lo! Lát nữa đi về gặp ông bà nội, dòng họ anh, sẽ phải thế nào đây? "

"Em làm gì mà cứ như làm dâu không bằng? Cứ thông thả đi, gia đình nội anh rất dễ. " _anh cứng chiều xoa đầu cô.

Mẹ anh ngồi dưới nhà chính chu trong bộ áo dài truyền thống đợi hai người, cô khoác tay anh đi xuống lễ phép cúi đầu:

"Chào mẹ! Chúc mẹ năm mới bình an và hạnh phúc! " _anh mỉm cười lên tiếng trước.

Cô tiếp lời anh:"Nguyện Chúa trên Trời sẽ ban phước cho mẹ, một năm mạnh khỏe tươi vui. "

"Cảm ơn hai con! Lì xì nè! " _mẹ anh vui vẻ chia bao lì xì ra trước mặt cho hai người.

Cô và anh như trẻ con mở ra xem thử, anh thì chẳng lạ gì, còn cô thì ngạc nhiên nhìn anh và mẹ anh. Chẳng phải là tiền mà là thẻ tín dụng đúng là người giàu có khác nhỉ?

Người làm đã được cho nghỉ từ hôm qua, nay nhà chỉ còn ba mẹ con. Anh ra trước lấy xe chuẩn bị chở cô và mẹ mình về nhà nội, ở ngoại ô thành phố.

Đến nơi, anh mở cửa đìu cô bước ra mẹ anh cũng bước xuống theo sau. Mọi người trong dòng họ đã tập trung đông đủ trước sân, mẹ anh lên tiếng chào mọi người.

"Chào các cô chú năm mới bình an!"

Mọi người xúm xính lại gần nhau chào hỏi, mừng tuổi con cháu. Cô được anh ôm trong lòng rất vui vẻ:

"Cháu chào các bác! "

"Ủa Ngụ Tôn? Đây là ai? Vợ cháu đang ở trong nhà mà? "

Cả ba người giật bắn mình nhìn nhau, vợ? Cô lo lắng không biết hành xử thế nào. Từ trong biệt thự chính ả ta đìu bà nội của anh bước ra trước sân, bà đã già và hình như rất thương ả.

"Ngụ Tôn về rồi à? Sao con về muộn vậy, để vợ con về trước? Cũng may con bé về thăm bà, bà nhớ nó chết mất. Cả con nữa!"

Việc anh và ả ly hôn chưa từng được công khai, bởi vì chưa có giấy mời của tòa án, nên họ vẫn như vợ chồng. Anh chưa muốn làm kinh báo chí, có lẽ vì thế mà gia đình nhà anh cũng không biết.

"Bà à con và cô ấy đã... " _anh không muốn để cô thiệt thòi bèn lên tiếng nhưng mà chậm rồi.

Ả chen vào cắt ngang lời anh:"Anh à... Minh khoan nói chuyện đó được không, hôm nay là Tết mà? Hừm? "

"Cô... " _anh khó chịu nghiêng răng nhìn ả ta đang cười rất tươi.

"Hai con có chuyện gì sao? " _bà anh lo lắng hỏi.

"Dạ không có gì ạ! " _ả ta nịnh nọt làm ra vẻ hiểu chuyện trả lời.

Bà anh liếc mắt nhìn qua cô đang núp sau lưng anh, cô cũng ý thức mà giữ khoảng cách với anh một bước.

Nhìn cô xinh đẹp yêu kiều như vậy bà anh đột nhiên có cảm tình hỏi:

"Con bé này là ai vậy? "

"Là con gái của một người bạn con đây mẹ ạ! " _mẹ anh lên tiếng đi lại nắm tay cô trấn an, bà biết chuyện anh và cô ngay lúc này vẫn chưa thể nói ra.

Cô cúi đầu buồn một chút, nhưng cũng không ương bướng khó chịu, lễ phép chào bà và mọi người:

"Cháu chào bà! Chào mọi người ạ! Cháu là Uyên Đình! "

"Hỗn xược! Làm gì có chuyện chào ngang bằng như vậy chứ? " _ một người đàn ông khó chịu lên tiếng.

Cô giật mình sợ hãi nhìn mọi người, lại nhìn nụ cười đắc ý của ả ta:

"Bác hai bác đừng trách em ấy, dù gì em cũng là người ngoài mà. "

"Hừ! Vẫn là Tịch Văn con dâu nhà ta hiểu chuyện nhất. " _ mọi người khen ả ta, làm ả càng đắc ý hơn.

"Phải đó! Con bé là lần đầu tới nhà mình chỉ là người ngoài thôi mà! Con đừng buồn nhá? " _ bà anh mỉm cười nhân hậu nhìn cô.

Lòng cô đau đớn, xấu hổ vô cùng, cô chỉ là người ngoài thôi sao? Hai từ ấy phát ra từ miệng ả như muốn công kích cô vậy. Cô đưa tay xoa bụng mình, nghĩ tưởng hành động nhỏ nào ngờ:

"Ủa cháu còn trẻ vậy đã có thai rồi à? Sao cưới sớm thế? " _ một bà cô lớn tuổi lên tiếng, có vẻ rất bảo thủ lạc hậu.

"Em ấy chưa chồng ạ! " _ ả ta như muốn vạch trần cô, tạo ấn tượng xấu về cô cho mọi người.

Quả nhiên ánh mắt kỳ thị của mọi người lập tức dành cho cô, tiếng bàn tán to nhỏ, họ ghé vào tai nhau nói gì đó. Có người thì đứng yên thể hiện sự chán ghét. Cô như bị đá kích nặng không biết làm sao chỉ nắm chặt váy muốn khóc.

Bà anh nhủ mảy nhìn bàn tay anh đang vuốt ve lưng cô như nghi ngờ điều gì đó, lại thấy con dâu bà hình như rất thương cô, ngay cả bộ đồ hôm nay mặc, anh và cô dường như mặc đôi.

"Thôi! Ngồi vào bàn đi! Chúng ta cùng chúc mừng năm mới! Ông nội chúng con nói không khỏe, nên ông không ra. Lát hãy lên thăm ông! " _ bà dặt tay ả ta đi lại ngồi vào bàn cạnh mình, nhưng ả ta lại từ tốn nói bà ngồi trước, còn mình đợi mọi người ngồi vào mới dám ngồi.

"Dạ! " _ mọi người đồng thanh.

Ả ta đi lại sau lưng cô khẽ nói nhẹ mĩa mai vào tai cô:

"Nhìn thấy không? Tất cả mọi người đều thương tôi cô chỉ là người ngoài, mãi mãi không thay thế được vị trí Ngụy phu nhân của tôi. Một người ngoài dễ tiện cướp chồng kẻ khác."

Cô thở gấp không thể nuốt nổi những lời đó, chân run rẩy đứng không vững lại bị ả ta cố tình đẩy một cái nhẹ lao đao.

"A! "

Anh vội xoay lại đỡ lấy cô:"Uyên Đình! "

*Tức không? *

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Anh vội xoay người tiến lên một bước đưa tay ra đỡ lấy cô:"Uyên Đình! "

Cô choáng váng đầu óc vội ôm lấy cổ anh:"A! "

Anh đứng cho vững khi xác định rằng cô đã an phận nằm trong ngực mình thì mới thở dài, nhưng nhịp tim vẫn đập rất nhanh. Mẹ anh cũng tái mặt đi lại ân cần quan tâm cô:

"Uyên Đình em có sao không? "

"Con có sao không Uyên Đình? "

"Con mệt quá! "

Bà anh cũng nhìn thấy như vậy, sắc mặt cô tái đi rất nhiều."Đưa con bé lên phòng nghỉ đi! "

"Chúng con xin phép ạ! " _ cả anh, cô và mẹ anh cùng cúi đầu xin phép họ hàng đi vào nhà chính.

Anh dìu cô vào trong, bế cô đi lên lầu. Cô vẫn còn đang sợ chẳng biết từ đâu đột nhiên vang lên một âm thanh lạnh ngắt:

"Bé con bé qua đây! "

Lúc này anh và mẹ anh mới để ý tới sự hiện diện của ông anh đang ngồi ở sofa, mẹ anh e dè lên tiếng:

"Ba? "

Ông anh nhú mồm nhìn anh, hai bàn tay đặt trên cây gậy đập mạnh xuống sàn."Ta bảo bé con bé tới đây! "

"Nhưng mà ông ơi... Cô ấy mệt! "

"Tới đây ta trị cho! "

Mẹ anh khều khều áo anh, anh bèn miễn cưỡng ôm cô tới ghế sofa, cho cô ngồi xuống. Cô hơi run chào ông anh:"Con chào ông! "

Ông nhìn chằm chằm vào mắt cô, như thôi miên cô vậy, ánh mắt cô quay vòng vòng rồi đột nhiên giạt mình nhìn thẳng vào ông. Ông giọng tuy đã già nhưng có phần cứng rắn:"Đờ chưa? "

"Dạ rồi ạ! " _ cô nắm lấy tay anh nhìn ông trả lời.

"Cô là tình nhân của Ngụy Tôn, cái thai cô đang mang là của Ngụy Tôn phải không? " _ ông đột nhiên hỏi như vậy làm cô và anh cả mẹ anh đều cứng đờ nhìn.

Cô muốn chối bèn lắc đầu nhìn ông trả lời:"Không phải ạ! "

Anh đưa tay ôm lấy eo cô, trấn an cô bình tĩnh. Ông anh khẽ nhếch môi cười:"Đừng chối nữa! Nãy giờ ở trong nhà ta đã thấy hết sự việc bên ngoài, cách thẳng cháu ta chăm sóc cô, cả Lưu Ly Nga nữa(mẹ anh). Bộ đồ mà hai đứa mặc hôm nay chỉ cần chịu khó nhìn kỹ sẽ biết nó là đồ đôi, như bây giờ cô còn cầm chặt tay nó không buông kia. Ông già này không dễ bị lừa đâu. "

"Cháu..."

"Ông à Uyển Đình không có lỗi! Lỗi là ở cháu! " _ anh sợ ông mình hiểu lầm cô bèn lên tiếng bênh vực.

Ông ung dung đưa tay lấy ly trà đưa lên miệng từ từ uống một hớp, rồi để xuống:"Ta đã trách nó đâu mà con lại lên tiếng nhanh vậy? "

Anh im lặng quan sát cử chỉ của ông, cả ánh mắt như có như không nhìn cô. Ông là đang muốn làm gì đây chứ? Đột nhiên ông hỏi qua mẹ anh:

"Ly Nga con rất hài lòng con bé này? "

Mẹ anh bị chia mũi tên bất ngờ giạt mình một cái, nhanh chóng bình tĩnh gạt đầu:"Dạ! Uyển Đình rất tốt, lại biết nghe lời. "

"Ừm..." _ ông thờ dãi ngâm chặt môi một chút đăm chiêu suy nghĩ:"Uyển Đình cô thiệt thòi khi làm người phụ nữ của Ngụy Tôn phải không? "

Cô nhìn anh trong ánh mắt anh chứa đầy sự yêu thương cho cô nhưng quả thật cô rất buồn. Cô luyến tiếc rời xa ánh mắt ấy nhìn qua ông:"Dạ phải! "

"Nhìn trong ánh mắt cô luôn chứa đầy sự lo lắng và muộn phiền thì ta đã hiểu rồi, Ngụy Tôn con rất làm ta hài lòng về mọi mặt. Nhưng khi nãy ngay cả người con gái mình yêu cũng không bảo vệ được thật làm ta thất vọng. " _ ông anh lắc đầu trách anh.

Anh xấu hổ đưa tay vuốt tóc cô đau lòng nói:"Con xin lỗi! Chỉ là lúc đó con thấy chưa phải lúc! "

Cạch.

Cô giạt mình nhìn ông, ông lại vừa đập mạnh cây gậy xuống đất nữa:"Cái gì mà chưa phải lúc? Chỉ cần con thật lòng dành hết tình cảm cho con bé cùng đứa con trong bụng nó thì bất cứ là ai ngăn cản, bất cứ lúc nào cũng đều phải. Chỉ tại cái tính nhu nhược của con thôi. "

"Ông à... Cháu..." _ anh lo lắng nhìn ông mình lại nhìn qua cô:"Uyển Đình anh không phải như vậy, em biết anh yêu em mà phải không? Chỉ là lúc đó anh không muốn làm bà quá bất ngờ không chịu được. "

"Em hiểu mà! Ông ơi... Ông đừng trách anh ấy! " _ cô đưa tay đặt lên tay anh vuốt ve tin tưởng nói.

"Hừ... Con chẳng có chút gì dứt khoát như Ngụy Sở cha con ngày đó, nếu ngày đó ba con cũng như con nhu nhược thì làm sao cưới được mẹ con hả? "

"Cha... Cha cũng không nên trách Ngụy Tôn nữa mà! " _ mẹ anh cũng lên tiếng bảo vệ con trai, quả thật lúc đó không thích hợp để nói chuyện anh và cô.

"Hừ! Thôi được rồi, chuyện của các con tự mà giải quyết lấy. Ta không cần biết con và Tịch Văn ra sao, nhưng chỉ cần mang con nhà họ Ngụy phẩm chất trong sạch, đức hạnh thì sẽ được làm bà Ngụy. " _ ông ra lời khẳng định dứt khoát, điều đó làm cô vô cùng an tâm vui vẻ. Ánh mắt ấy lại lần nữa nhìn cô:

"Con biết chơi đàn không? "

"Dá? " _ cô nhìn ông ánh mắt kính nể hỏi lại cho chắc chắn.

"Piano đó! "

"Dạ biết! "

"Chơi một bản ngày xuân đi! "

Cô vui vẻ nhìn anh, vịn lấy vai anh đứng dậy. Anh đỡ cô đi qua chiếc đàn piano lớn màu trắng đặt giữa nhà. Cô ngồi vào chiếc ghế, anh đứng một bên. Nhìn những phím đàn quen thuộc mà đã lâu mình không nhìn tới cô mỉm cười bất chợt. Bàn tay vì có thai mà hơi mủm mủm, cô đặt tay lên bắt đầu thử đàn rồi chạy trên mặt nốt.

Âm thanh êm ả nhẹ nhàng lướt qua trong không khí, cả gian nhà hòa quyện với sắc xuân, hoa trưng bày nhiều loại cũng thi nhau nhảy nhót với tiếng đàn. Cô nghiêng mình nhịp chân theo điệu nhạc, ông anh hài lòng mỉm cười.

Cô chơi tận hai bản rất say sưa, lúc qua bản thứ ba mọi người cùng bước vào mừng thọ ông. Ngạc nhiên khi thấy cô chơi đàn, đó là chiếc đàn cầm ai ngồi vào hay đụng chạm tới, chỉ có người hầu lau chùi hằng ngày, vì đó là chiếc đàn của người con gái đã khuất của ông anh tức em gái ba anh. Nay cô sao lại cả gan ngồi vào chơi nhạc, nhưng cũng chẳng ai bận tâm nhiều bị mẹ muội cuốn vào âm nhạc điều luyện từ bàn tay cô kết hợp với phím đàn... Đến khi...

Tặng...

Cô đánh xong bản nhạc thứ ba, quay lại nhìn mọi người có phần ngạc nhiên. À ta đứng cạnh bà anh cảm phần nhìn cô, cô kéo tay áo anh. Anh đỡ cô đi lại ghế ngồi, cô nhìn ông mỉm cười:

"Cháu đã lâu không chơi! Có phải rất tệ không ạ? "

"Là ai dạy cháu chơi vậy? Hay! Rất hay! " _ ông anh tấm tắc khen.

"Dạ khi nhỏ lúc mẹ còn bà đã dạy cháu! "

"Giỏi lắm! "

Mọi người đi vào tiến lại gần ông, bà anh mỉm cười nhân hậu nhìn cô, chính mình ngồi cạnh ông.

"Cháu giỏi quá! Chơi đàn thật giống Linh nhi nhà ta! "

"Dạ bà quá khen! "

"Được rồi! Các con mừng tuổi ta phải không? Lại đây đi! " _ ông anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí còn đọng chút âm nhạc mùa xuân, con cháu lại gần chúc thọ ông, ông được mừng tuổi lại mừng tuổi lại cho mọi người. Xong xuôi hết ông cầm bao lì xì khác biệt nhất giành cho cô:

"Mọi năm thiệp này dành cho Ngụy Tôn vì nó là cháu đích tôn. Nhưng nay sẽ cho cháu... Cháu hiểu ý ta chứ? " _ ý ông nói bây giờ cô đang mang thai con anh, dù trai hay gái cũng là bầu vật nhà này.

Cô đón lấy trước con mắt kính ngạc của mọi người, và con mắt ghen tị của ả:"Dạ cảm ơn ông! Chúc ông năm mới đầy sức khỏe và niềm vui! "

"Haha... Giỏi lắm! "

Bà anh cũng tặng cho cô một phong bì:"Cái này mừng tuổi cháu! "

"Cảm ơn bà! Chúc bà sức khỏe và hạnh phúc! "

"Ay da... Ta quên phong bì cho Tịch Văn rồi! Hình như là thiếu thì phải! " _ ông anh vỗ đầu chán nản, dường như là cố tình quên, thật ra trong túi ông vẫn còn một cái.

Ả ta xấu hổ đứng đờ ra nhìn ông, bà anh vội an ủi ả:"Không sao! Đây bà lì xì cho con! "

"Dạ cảm ơn bà! " _ ả ra miễn cưỡng cầm lấy tức giận nhìn cô, vậy là ả cũng chẳng đắc ý được lâu.

(Ôi thật xin lỗi vì sơ xuất hôm bữa thông báo, thật ra một tuần chỉ có 2 chap vào thứ 3-5, mà hôm bữa mình ghi có thêm thứ 7, chắc tại thấy thuận quá....thật xin lỗi)

Xin lỗi hôm qua watt bị lỗi ạ!

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Hết những ngày Tết trôi qua, cô và anh đang chuẩn bị cho hôn lễ của họ. Anh dìu cô ngồi vào bàn ăn với mẹ mình, anh thấy mọi thứ cũng xong rồi thì bất chợt:

"Ngày mai con với Tịch Văn sẽ ra tòa, sau đó con sẽ đưa tin con và cô ấy ly hôn từ năm ngoái. Tuần sau sẽ là tin đám cưới của con và Uyên Đình. "

"Ủ! Vậy thì tốt, nhanh một chút hôn lễ này đã bị đình rất nhiều thời gian rồi. " _ mẹ anh gấp đồ ăn cho cô, nói với về có hải lòng, có một môi vì chờ đợi.

Cô hơi lo một chút, đáng lẽ phải vui mới đúng nhưng cô sợ mọi người sẽ không chấp nhận được:

"Anh à... Hay là khoan đi anh! "

Anh và mẹ anh ngạc nhiên nhìn cô ánh mắt bất ngờ như cô là tội phạm không bằng.

Cô bị nhìn như vậy rất là ngại hơi cúi đầu, lúc lâu vẫn không nói được gì, không khí trở nên nặng nề. Anh cảm thấy có gì đó không phải với cô nhẹ nhàng hỏi:

"Em lo lắng gì sao? Có anh ở đây em không cần lo gì cả. Hừm, bụng em cũng sắp to hơn rồi chúng ta phải nhanh cưới nhau thôi. "

"Nhưng mà anh à... Có nhanh quá không? " _ cô thật mâu thuẫn, ngay cả cô cũng thấy mình thật khó hiểu, đâu phải do phụ nữ ở giai đoạn mang thai đâu chứ? Tại sao cô lại như vậy?:"Gia đình anh cũng không biết em là ai, ngày đó về thăm rõ ràng mọi người đã chán ghét em rồi.. Em... "

Anh đau lòng vỗ vai cô an ủi:"Em đừng nghĩ nhiều, anh là yêu em, thật lòng muốn cưới em làm vợ, cho em danh phận cả con chúng ta nữa. "

Mẹ anh cũng lên tiếng dỗ ngọt cô:"Phải đó Uyên Đình con đừng lo, về sau cưới về con sống với mẹ và Ngụy Tôn chứ có sống với họ đâu mà con lo miệng đời nói gì? Dù họ là người nhà họ cũng chỉ là họ hàng, con cứ thoải mái có mẹ và Ngụy Tôn thương con là được rồi. "

"Nhưng mà con... " _ cô ngược gương mặt đượm buồn lên nhìn mẹ anh.

Anh nắm chặt tay cô cho cô chút hơi ấm an ủi, giọng trầm ổn:

"Uyên Đình nhìn anh! "

Cô do dự xoay gương mặt bầu bĩnh lại nhìn anh, sâu trong ánh mắt của anh cô có thể thấy được sự kiên định chắc chắn.

"Em nghe! "

"Anh không biết trước kia anh và Tịch Văn thế nào, anh có mù quáng yêu cô ta ra sao anh cũng chẳng bận tâm nữa. Giờ anh yêu em cần em, với anh ngoài mẹ ra thì em là người quan trọng nhất hơn tất cả mọi thứ, không ai quan trọng hơn em. Anh biết bên anh em đã chịu rất nhiều thiệt thòi, cũng vì anh mang nhiều tiếng xấu. Anh xin lỗi vì không bảo vệ được em, vì anh nhu nhược. Bây giờ không cần thế nữa, em không cần buồn rầu lo lắng nữa, ổn thôi, em sẽ là vợ anh danh chính ngôn thuận làm Ngụy phu nhân được không hả? "

Nghe anh tâm tình mà lòng cô nao núng, đáng ra cô nên tin anh mới phải chứ? Nhưng cô không muốn vì cô mà anh gặp phiền phức.

"Uyên Đình đừng lo nữa, có lẽ vì mọi người trong họ hàng anh không biết sự tình nên họ mới vậy. Chờ ngày anh nói họ sẽ hiểu cho em thôi, há? " _ anh nhẹ nhàng nâng niu gương mặt cô lên hôn lên trán cô.

"Dạ! " _ cô ôm chặt lấy hông anh, quyết giao sự tin tưởng mình cho người đàn ông này.

Mẹ anh thấy cô đã nhu thuận thì mỉm cười nhắc nhở:

"Được rồi! Mau ăn đi nào! "

[...]

Buổi tối anh nằm trong phòng lướt web xem tập chí. Cô tắm rửa sau anh, bước ra từ căn phòng tắm. E nhìn anh cất tiếng gọi:

"Nguy Tồn! "

Anh liền lập tức mềm nhũn bởi tiếng gọi ấy ngược mắt lên còn khiến anh gât mình. Cô mặc đầm bầu vô cùng gợi cảm, vì là tháng thứ ba nên bụng cô chưa to lắm. Đầm ngắn hết sức ngắn chỉ cần xoay người là đảm bảo lộ cả phần trong. Phần trên lại quá gợi tình dây áo mỏng tanh, lộ phần ngực quá lớn bầu ngực cô lại căng tròn như vậy dù chẳng mặc áo ngực.

"Em.. Em đừng gọi dục anh, anh sẽ không kiên nhẫn đâu đó."

Cô nhẹ nhàng đi lại lấy iPad trong tay anh để sang một bên, cô ngồi lên đùi anh ôm cổ anh nũng nịu:

"Em muốn! "

Anh nhú mày nhìn cô, dường như có thai làm cô ham muốn hơn thì phải. Anh cười gian ác nheo má cô:

"Em thật dâm quá! "

"Ừ... Anh dám nói anh không muốn đi! "

"Ừ anh muốn! " _anh nhanh chóng ôm mặt cô hôn lên từng tất trên mặt cô, nẻo trán, mắt, mũi rồi tới môi. Dừng lại trên nơi mềm mại ấy, anh liếm một vòng quanh cái môi cô rồi cắn nhẹ làm cô kêu A một cái há miệng ra.

Cái lưỡi linh hoạt của anh nhanh chóng đưa vào khoang miệng cô tìm kiếm, cô duỗi cái lưỡi thom tho ra quấn lấy lưỡi anh mút mát, vị ngọt trong miệng cô vừa súc miệng xong có thêm hương bạc hà cay cay kích thích anh.

Bàn tay anh không an phận mà xoa nắn cơ thể mịn màng của cô đủ chỗ, nó dừng lại ở cái mông cô, anh nâng mông cô lên bóp nắn đủ hình dạng. Tay luôn vào váy ngủ cô chạm lên hai lớp thịt mềm mại đến mê người.

"Ừm... " _lưỡi anh vẫn quấn lấy cô, cô hơi dùng lưỡi đẩy lưỡi anh ra mình sắp không thở được rồi. Anh hợp tác rút lưỡi về, lại vì thế mà cô mệt mỏi tựa vào ngực anh thở hổn hển.

"Bảo bối bao năm nay em cũng chẳng có tiền đồ gì cả. " _anh cười trêu chọc cô. Ôm cô ngã lên giường anh gục đầu vào ngực cô dùng miệng mút lấy bầu ngực cô qua lớp áo.

Cô run rẩy bàn tay nhỏ nhắn luôn vào tóc anh ôm lấy đầu anh, khẽ ngậm nga:

"Ừm... Ừ... "

Anh chẳng chịu thỏa mãn bàn tay lại kéo áo cô ra, tuột xuống hết lộ ra cơ thể trần truồng trắng trẻo của cô. Cô nhìn anh kháng nghị:

"Ừm... Không chịu! "

Anh hôn lên mũi cô khó hiểu hỏi:"Làm sao vậy hả? "

"Mọi lần anh đều coi hết đồ em ra trong khi anh vẫn cứ chỉnh tề như vậy. Không công bằng với em " _cô níu kéo áo anh muốn anh cũng trần truồng như mình.

Anh buồn cười với mong muốn của cô:"Bảo bối em là muốn thấy cơ thể hoàn hảo của anh sao? "

Cô nhìn anh đắm đuối gât đầu. Anh coi bỏ hết trở ngại trên người mình, cũng trần truồng như cô nằm sang bên cạnh cô:

"Anh bắt đầu nhé? "

"Vâng! "

Bị gián đoạn như vậy thật làm người ta khó chịu, anh cúi đầu hôn lên môi cô lần nữa, bàn tay thăm dò nơi u cổ kia của cô, cô nhắm mắt rên rỉ:

"A... Tồn... "

Bàn tay anh vuốt nhẹ bên ngoài cánh hoa vài lần lại nhanh chóng đâm vào bên trong cô, các lớp thịt nhanh chóng hút lấy ngón tay anh:

"A... Bảo bối em vẫn chặt như vậy sao?"

"Ahhh... Chậm thôi... Đau em..."

Mật dịch bắt đầu bị khiêu khích mà tiết ra ngoài lại bị tay anh chặn lại, trượt ra theo bàn tay anh, âm thanh phạch phạch vang lên. Sự chuyển động tay

anh nhanh hơn làm cô dễ mê, anh gặm cắn bầu ngực cô như đứa trẻ. Suy nghĩ vu vơ nếu như sau này hút ra sữa chắc tuyệt vời lắm.

"Bảo bối sau này có con anh sẽ không nhường đâu nhá? Em là của anh. "

"Uhhh... Anh ơi vào đi... Uhhh... Oooo..." _ cô nào còn tâm trí để nuốt lời anh vào trong đầu mình, lí trí hoàn toàn bị anh điều khiển.

Cự long của anh nãy giờ cũng đã được cô vuốt ve mà ngốc đầu dậy, âm thanh mời gọi của cô khiến anh muốn nổ tung.

"Được! Anh vào đây! " _ anh không chịu được nữa chống tay sợ ảnh hưởng cô và cái thai, đặt cự long nơi cửa huyết trơn tru đâm mạnh vào trong.

"Ahhh... Thoải mái quá..."

"Uyển Đình thả lỏng cho anh vào! "

Anh hôn nhẹ lên trán cô, thấy được sự run rẩy của cô, cô găt gao ôm chặt anh thả lỏng cơ thể một chút nhưng dường như các lớp thịt nơi âm đạo vẫn ấm nóng bao vây chặt lấy cự long thô cứng kia không rời.

"Uhhh Ô ô oooo... Tôn... Nữa đi..."

Anh nắm lấy cái eo của cô động tác bắt đầu chậm chậm đến hơi nhanh sợ kinh động đến đứa bé, nhưng cảm giác có được mà không ăn được nhiều lại kích thích hơn.

Anh gầm một tiếng:"A! Thật khó chịu nha bảo bối, anh không thể động mạnh. "

"Ấn... Ummm... Thích quá! " _ sự thoải mái mà anh mang lại cho cô thật tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Hôm nay anh phải đến dự phiên tòa ly hôn với Tịch Văn. Cô đứng đối diện anh lòng có chút lo lắng, đưa tay thắt caravat cho anh:

"Nguy Tôn..."

Tiếng gọi của cô mềm mại kéo dài, anh biết cô đang nghĩ gì:"Làm sao vậy? "

"Em... Em có thể đi cùng không anh? "

"Em ngốc quá! Không cần đâu, anh nhất định sẽ ly hôn mà. " _ anh cười đáp xoa đầu cô, về mặt sùng nịnh vô cùng.

"Dạ! "

Anh rời đi, cô đứng nhìn theo bóng xe của anh thở dài. Mẹ anh đi ra vỗ vai cô:

"Uyển Đình? Vào nhà thôi con! "

"Dạ vâng! " _ sau đó cô xoay người nắm tay mẹ anh dìu bà vào nhà.

Cả buổi sáng hôm ấy, cô ngồi đợi anh ở ghế sofa mãi tay cầm cao dao gọt trái cây.

"Bảo bối không biết baba con đã xong chưa? Mẹ lo quá! " _ cái bụng bầu của cô đang đeo một cái phone tai nghe nhạc dù chỉ mới 3 tháng, nhưng dường như cô có cảm giác em bé của cô có thể nhận thức được.

[...]

Tại phiên tòa...

Chủ tòa cùng tất cả đứng dậy, ông ta đồng đặc tuyên bố:

"Tôi tuyên bố anh Nguy Tôn và cô Tịch Văn từ đây chính thức ly hôn. Phiên tòa kết thúc! "

Tất cả đứng nghiêm lại một chút, rồi từ từ rời đi. Nếu là đối với những cặp đôi bình thường có lẽ nó sẽ là cảnh tượng buồn bã đau lòng, thời gian như

chậm lại không khí nặng nề khó chịu. Nhưng với anh và ả ta thì khi phiên tòa chấm dứt, bước ra cánh cửa lớn là hàng trăm chiếc máy ảnh chụp liên tục, cùng với mấy chục, mấy trăm tên nhà báo vây kín.

"Nguy Tổng ngài có thể cho biết vì sao lại ly hôn với Tịch tiểu thư? "

"Nguy Tổng hai người có xích mích gì sao? Hay là đã hết yêu nhau? "

"Xin trả lời câu hỏi của chúng tôi! "

"..."

Vệ sĩ sắp xếp cho anh và ả ta đường ra xe, nơi đây đã được cách riêng dù là nơi đỗ xe nhưng phóng viên cũng không vào được.

Ả ta nắm lấy tay anh bộ dáng yếu đuối, muốn níu kéo thêm chút gì đó.

"Nguy Tôn em... Em vẫn còn yêu anh... Em vẫn muốn bên anh, anh còn yêu em mà phải không? "

Anh quay lại lạnh lùng hất tay ả ta ra cười nhạt:"Nếu còn yêu sẽ không đi đến bước đường này. Yêu sao? Nếu yêu đã không nắm tay nhau đi tới tòa ly hôn rồi. "

"Không! Không phải đâu Nguy Tôn à... "

Ả ta tiến gần anh lại bị anh né tránh:"Xin lỗi! Tịch Văn có lẽ cô hiểu nhầm rồi, bấy lâu nay tôi chỉ thương hại cô. Nhưng hình cô đã quá phận rồi, từ mai không cần đến công ty làm việc nữa. Tạm biệt! "

Nghe anh nói dứt câu mà ả vẫn chưa thể tiếp thu nổi, tại sao lại như vậy chứ?

"Nguy Tôn anh nói gì vậy? Anh đùa em sao? "

Anh bước vào xe đóng cửa lại, sau đó hạ kính xuống cũng không nhìn ả ta nói:

"Là thật! Tôi không muốn Uyển Đình hiểu lầm nữa... Đi thôi! " _sau đó anh nói cùng tài xế riêng.

Ả ta đứng đó chỉ biết đờ người ra mà không làm gì được cả, ả ta thậm bực bội dậm chân mạnh một cái tức giận rồi đi.

[...]

"Uyển Đình! " _vừa về anh đã vội gọi tên cô, ngó nghiêng tìm kiếm.

Cô từ trong bếp đi ra nhìn anh, đi nhanh lại ôm lấy anh:

"Tôn sao rồi? "

Anh làm vẻ mặt buồn bã nhìn cô, cô cảm thấy anh có gì lạ, cô đã nhào vào ôm anh rồi mà anh vẫn chẳng ôm cô tay cứ để ở sau.

"Nguy Tôn sao vậy? Anh?... " _cô nhìn anh, ánh mắt anh nhìn cô là tội lỗi, không có sự cung chiều ảm áp.

"Nguy Tôn anh nói gì đi! Đừng như vậy! " _cô lay lay người anh sợ hãi.

Anh phì cười dùng một tay ôm lấy cô hôn lên trán cô:"Anh xin lỗi! "

"Anh nói gì vậy hả? "

"Xin lỗi vì đã để em khổ nhiều, để em phải hiểu lầm lo lắng đủ điều. Từ đây em không cần như vậy nữa!"

"Anh...anh định bỏ em? " _bất giác nước mắt cô không kiềm được mà rơi xuống.

Anh đưa tay nhẹ nhàng lau:"Không! Làm sao anh bỏ em được, anh ly hôn với Tịch Văn thành công rồi, cũng đã cho cô ấy thôi việc em yên tâm. "

"Thật không? " _cô vui vẻ nín khóc, này giờ anh chỉ đùa... Chỉ đùa thôi. Cô trấn an mình.

Nhưng có phải cô thật ích kỷ không, là cô đã đẩy Tịch Văn vào bước đường cùng sao?

"Nguy Tôn em... Em thấy mình thật đáng ghét, em luôn thấy dễ phòng chị Tịch Văn, ép anh cho chị ấy thôi việc, chị ấy và anh còn ly hôn. Chị ấy phải sống bằng cái gì bây giờ? Chị ấy đã giúp đỡ em... Vậy mà em lại... "

"Em không có lỗi, là anh và cô ấy có lỗi, trong chuyện tình cảm của bọn anh đã sai từ lâu. Em là lối thoát cho cả anh và cô ấy. " _anh xoa đầu cô nói.

Anh đưa tay mà nãy giờ mình giấu ở sau lưng ra trước mặt cô, trong tay anh cầm một bó hoa hồng cực to rất đẹp, cùng với đó ở giữa bó hoa còn có một hộp quà nhỏ:

"Uyển Đình 8/3 vui về! Anh yêu em!"

Cô đưa tay run rẩy che miệng lại, hồi lâu mới đưa bàn tay ra đón lấy:

"Cảm ơn anh! "

"Em mở ra xem đi! "

Cô mở chiếc hộp ra là một chiếc nhẫn kim cương màu xanh rất đẹp, viên xung quanh còn đính vài viên kim cương nhỏ màu trắng, cô há mồm kinh ngạc:

"Ồi em không nhận đâu! Nó đắt lắm! "

"Ngốc quá với anh chẳng là gì cả, anh có thể cho em hơn thế. " _ anh cầm lấy đeo vào tay cô. Sau đó ôm lấy cô cưng chiều hôn lên môi cô.

"Ừm.. " _ cô và anh cùng nhau quần lấy day dưa, người hầu qua lại cũng chỉ biết đỏ mặt mà bỏ chạy.

"Hứa với anh đừng tháo ra nhé! "

"Dạ! " _ cô mỉm cười tươi rất hạnh phúc, dường như mọi lo phiền bấy lâu đã tan biến hết rồi:

"Nguyệt Tôn đây là lần đầu em nhận quà 8/3 cảm ơn anh đã cho em làm người phụ nữ của anh. Em rất hạnh! "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

"Nguyệt Tôn xem nè... Anh xem thử bộ vest này có hợp với anh không? "

Cô cầm bộ sưu tập đi vào phòng làm việc của anh hỏi. Cũng sát ngày cưới rồi, mọi việc luôn phải ưu tiên, tất bật.

Anh nhún mày ngược mặt lên nhìn cô:"Sao em không chọn váy cưới cho mình? "

"Em mặc gì cũng được, chỉ cần váy trắng hoa văn một tí là được thôi, mà mẹ và anh cũng đã lựa và nhờ người thiết kế cho em rất nhiều còn gì? Với lại em còn đang mang cục cưng nên cũng khó chọn đồ. Anh cứ xem thử này, em không muốn cái gì cũng lo cho em mà anh lại không được để ý. " _ cô lo lắng suy nghĩ cho anh nói.

Anh thật thấy thương cho cô, như bất cứ người phụ nữ khác sắp được làm cô dâu, họ sẽ luôn chọn cho mình bộ váy cưới cô dâu trước, lung linh lộng lẫy nhất thậm chí còn chẳng lựa cho chồng mình bộ vest. Nhưng cô lại khác, cô lại ưu tiên chọn cho anh, thật làm người ta yêu mến không thôi.

"Được rồi! Nào cho anh xem đi! " _ anh đẩy ghế ra mỉm cười nhìn cô, đưa tay ôm cô ngồi lên đùi mình.

Cô lật cuốn album mà người ta mang tới đưa trước mặt anh, đôi tay mím mím chỉ vào bộ vest màu xanh đậm rất lịch lãm."Đây nè... Em thấy người đàn ông này mặc rất phong độ, rất đẹp trai, với lại anh cũng ít khi mặc màu này."

Đột nhiên cô cảm giác khi mình vừa nói xong, bao quanh cô là một luồng khí nóng, cô xoay mặt nhìn anh, sắc mặt anh tối om đen lại, cô nuốt nước bọt lắp bắp nói:

"Em.. Em nói sai gì sao? "

"Uyển Đình có phải em ở bên anh lâu như vậy nên chán anh không? Ngày nào cũng nhìn mặt anh liền ghét phải không? " _ anh cực kỳ khó chịu hỏi cô.

Cô vội xua tay trước mặt anh:"Không có... Không có. Em làm sao lại chán ghét anh được? "

"Vậy sao em lại chọc tức anh? "

"Em không có! " _ cô sợ hãi run rẩy trả lời.

Anh đập mạnh vài cái vào cuốn album:"Em dám mang ảnh người đàn ông khác vào trước mặt anh khen đẹp trai. Còn không phải chán ghét anh? Em thích hẳn sao? Hắn có gì mà đẹp chứ? Nhìn lại đi, em có thai liền hóa mù à? Xấu chết được! "

Cái lý lẽ gì vậy nè? Cô phì cười với anh, không nghĩ đường đường là tổng tài một tập đoàn lớn, trên vạn người, có thể lay chuyển cả thương trường. Vậy mà anh lại đi ghen với một bức ảnh.

Nhưng phải công nhận, nhờ biểu hiện này của anh mà cô thấy rất vui, cảm giác chân thật an toàn làm lòng người an tĩnh. Dường như đã lâu rồi cô không vì anh mà cười trong bụng, hay vui ngoài mặt.

"Ồ! Ngụy Tôn mùi giấm thật chua! "

"Giấm? Giấm ở đâu? " _anh ngáy thơ ngừ trên người mình xem có mùi không. Dường như giận quá mắt khôn hay sao, não bộ tạm thời trong giai đoạn "đỉnh công".

Cô tiến lại gần anh, áp gương mặt lên môi anh hôn thật sâu. Bất ngờ bị cô hôn như vậy anh không kịp phản ứng, nhưng tới khi trong miệng mình cảm giác có thêm vật mềm mại anh mới đưa tay ôm lấy cô. Đáp lại nụ hôn nhẹ của cô.

"Ừm... Giấm ở đây! "

"Em.. " _anh giống như hiểu ra một chân lý vậy, mắt rực sáng:"Ừ... Anh là thùng giấm đầy được chưa? "

"Thôi mà! Chỉ là em thấy hán ta cao ráo, đẹp trai như anh nên liền nghĩ anh mặc lên sẽ đẹp, đẹp hơn hẳn." _cô ôm cổ anh nịnh nọt.

Anh hừ lạnh:"Tất nhiên anh mặc sẽ đẹp hơn hẳn gấp trăm lần. Mặt mũi chẳng làm sao, tướng tá thì gớm chết đi, da lại ngăm đen chẳng tí gì ưa nhìn. "

Cô hết cách nói với anh, không nghĩ anh lại ghen mù quáng như thế cơ đấy, lại thêm cái tự cao tự đại. Chiều anh thật là mệt chết cô.

"Đúng đúng! Anh là chân lý! "

"Phải! Từ giờ anh là đẹp trai nhất! Anh là chân lý em nhớ chưa hả bà xã thân yêu? " _anh ôm chặt cô vào lòng hỏi lại, câu hỏi cứ như ra lệnh trả lời "phải" vậy.

"Dạ! Em chỉ biết gật đầu tuân lệnh!" _cô đưa tay lên trán kiểu chào cò.

Anh đưa một tay cầm cuốn album kia quăng vào sọt rác dưới chân mình:"Lần sau không cho em xem ảnh người đàn ông khác nữa. Còn có... nếu có lựa đồ cho anh thì không cần người mẫu mặc đâu, để không là được. "

Cô buồn cười tựa vào ngực anh gạt đầu, cảm giác như này thật hạnh phúc. Có ghen tức vụ vợ lại khiến người ta ấm lòng không thôi, giá như mỗi ngày đều như vậy thì tốt quá.

*Chết rồi chap sau Uyên Đình lại chọc cho Ngụy Tôn ghen đến sôi máu đây. Ai đoán ra là chiêu gì của mấy bà bầu không hà?

Nói ngược nhưng không thể ngược, chỉ có thể sùng hài tiếp theo... *(với tiện thể xin lỗi vì đạo này mình bận sắp kiểm tra, thi cử. Nên ra truyện hơi ngắn và không đúng lịch như trước nhưng sẽ cố mỗi tuần 2 chap, mọi người thông cảm cho Cầm nha.)

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

"Uyên Đình đi ngủ thôi! " _anh ôm cô đứng dậy cùng đi về phòng.

Cô bước lên giường rúc đầu vào ngực anh:"Anh này... Mai anh đi công tác bao ngày? "

Anh hôn lên trán cô nhẹ nhàng đáp lại:"Ba ngày thôi cục cưng! "

"Hừm! Tận ba ngày cơ à? " _cô chu môi lên nói, không ngờ lại đụng vào môi anh.

Anh nhanh như chớp chớp lấy môi cô quần quýt, cô bất ngờ bị nuốt môi vào miệng ai kia thì ai oán vô cùng, vội dùng đôi tay đánh liên tục lên ngực anh.

"Ừm..."

Cái lưỡi tinh nghịch của anh truy tìm cái lưỡi của cô, cô cuốn lưỡi lại không muốn quần quýt với anh. Anh nhứ mảy đưa tay bóp ngực cô một cái, cái chiều nguyên thủy này vậy mà lại hiệu quả vô cùng. Cô ngậm nga trong miệng duỗi đầu lưỡi ra, anh hài lòng ôm chặt cô. Nước bọt của hai người cuốn lấy nhau hòa làm một.

Anh lần xuống cặp mông căn tròn của cô xoa nắn đều hình dạng, nâng chân cô lên kẹp qua hông mình. Dời khỏi môi cô anh liếm cái tai nhạy cảm của cô mút mát:

"Ừ... Uyển Đình anh đi sẽ nhớ em lắm đó. Tối nay cho anh nha? "

Lời thủ thỉ của anh làm cô mê muội mềm lòng:"Ừm... Vâng... "

Anh nhận được sự đồng ý của cô bèn hưng phấn cởi áo ngủ của cô ra bắt đầu kích thích.

Lại một đêm không ngủ của cặp tình nhân chưa cưới này.

[...]

Cô đứng chỉnh lại áo vest cho anh, bàn tay rất thuần thục thắt caravat cho anh:

"Anh đi nhanh về nhé! Mẹ con em sẽ nhớ anh lắm đó! "

Anh cưng chiều ôm eo cô hôn lên mái tóc mềm mại của cô:"Anh biết rồi, anh sẽ tranh thủ về, còn cùng em chuẩn bị cho hôn lễ nữa chứ. Hửm? "

"Vâng! " _ cô hơi buồn tựa vào vai anh. Giây phút ly biệt cũng nhanh chóng qua đi.

Anh cầm lấy cặp từ tay cô xoa đầu cô cực sủng nịnh, ánh mắt anh dịu dàng chỉ có bóng dáng cô:

"Anh đi đây!"

"Dạ! "

Cô đứng trên bậc thềm, bàn tay vuốt ve cái bụng nhỏ của mình, tay còn lại vẫy chào anh. Xe anh dần khuất xa trong ánh mắt xinh đẹp của cô.

[...]

Thời gian trôi qua cực nhanh, mới đó mà đã đến ngày anh về rồi. Mấy hôm xa anh rất ngắn vậy mà cô cảm thấy như là mấy năm vậy, hằng ngày chỉ ở nhà buồn thật.

"Uyển Đình con ăn trái cây đi nè! " _ mẹ anh lo lắng nhìn cô, ân cần đưa đĩa trái cây đến trước mặt cô:"Hôm nay Ngự Tôn về rồi con cần gì phải buồn hả? "

"Dạ! " _ cô nhẹ nhàng lấy một miếng lê để vào miệng cắn.

"Ngự Tôn cũng sắp về rồi chắc còn 1 tiếng nữa. Khi nãy đã gọi cho mẹ! "

"Vậy ạ? Vậy thôi con xin phép lên lầu nha mẹ! " _ cô đứng dậy nhanh bước lên lầu.

Mẹ anh chỉ gật đầu nhẹ nhìn theo dáng cô, không biết cô định chuẩn bị cái gì cho anh hay sao mà lại nôn nóng như vậy.

Nửa tiếng sau tiếng xe của anh đã vang lên trong sân nhà. Anh đi vào đầy mệt mỏi, phía sau là người hầu cầm vali và quà vào hộ anh.

"Mẹ! " _ anh cúi đầu chào mẹ mình rất kính trọng.

Mẹ anh nhìn anh vui vẻ gật đầu:"Tạ Chúa con về bình an! Uyển Đình nhớ con lắm đó! "

"Vậy ạ? " _ anh hạnh phúc hỏi.

"Ừ! Nó đợi con này giờ! "

"Vâng! À... Con có mua quà cho mẹ nè! Người xem có thích không! Con xin phép lên phòng! " _ anh nháy mắt ý bảo người hầu đưa quà cho mẹ mình, còn bản thân thì sải bước lên lầu.

Chân vừa đặt đến trước cửa, vừa nắm chốt cửa mở ra đã nghe âm thanh rên rỉ của phụ nữ vô cùng dâm dăng:

"Ừm... Anh ơi nhanh lên đi... Uhuhh sướng quá... "

"..." _ đầu anh hiện lên rất nhiều gân xanh, máu nóng bắt đầu nổi dậy.

Âm thanh kia lại không biết xấu hổ vang lên nữa, không có ý định dừng:

"Ahhh... Ừm... Sướng... Ahhh mạnh nữa đi anh... "

Anh xông vào tức giận hét:"Uyển Đình em dám xem phim A?"

Cô giật mình ngồi trên giường ôm đầu gối sợ hãi nhìn anh:"Em.. Em.. Anh về rồi à... Anh.. "

Anh bức tức đi lại ánh mắt rực lửa nhìn vào màn hình đang chiếu cảnh nóng cực nhức mắt, đôi nam nữ kia đang làm tình rất hăng say. Anh vội cầm chuột bấm nút xóa, lục lại trong lịch sử cả đóng phim A hiện ra làm cho anh càng tức thêm. Cô như vậy lại dám xem thân thể người đàn ông khác.

"Uyển Đình em to gan lắm! Dám đi xem loại phim này em lại trở nên hư hỏng như vậy, đi xem thân thể tên đàn ông khác. Xem anh trị em ra sao!"

"Em.. Em.. " _ cô không biết nói gì cứ long lanh ánh mắt nhìn anh.

Anh kiểm không được né tránh ánh mắt của cô sợ mình mềm lòng mất:

"Chết tiệt! Cát cái ánh mắt kia của em nhanh. Anh nhất định phải dạy dỗ em. "

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

"Em.. Em.. " _ cô không biết nói gì cứ long lanh ánh mắt nhìn anh.

Anh kiểm không được né tránh ánh mắt của cô sợ mình mềm lòng mất:

"Chết tiệt! Cát cái ánh mắt kia của em nhanh. Anh nhất định phải dạy dỗ em. "

Cô ngồi ôm gối nhìn anh rất bức bối nói lỏng caravat, vứt bỏ áo vest sang một bên. Anh tiến lại gần cô, cô lẩn tránh ánh mắt anh. Anh đưa tay bóp cằm cô gần lên từng chữ:

"Uyển Đình nói anh biết em xem bao lâu rồi? "

Cô lắc đầu nhanh chóng chối tội:"Không có... Không có... "

"Nói nhanh! " _ bàn tay anh giữ chặt cằm cô tăng thêm tí lực:"Không nói phải không? Quân gia mang gia pháp lên đây! "

Cô sợ hãi nhìn anh nhang chóng giải thích:"Không phải! Không phải! Em thật sự không có coi anh à... Em chỉ... Em chỉ là mở lên như thế cho anh ghen chơi thôi. "

Anh nhú mày, đầu càng đen hơn:"Còn dám lừa anh! Ghen chơi hả? Hay lắm! Nên dạy dỗ rồi kéo sau này em lại trèo lên đầu anh ngồi. Quân gia mang gia pháp lên đây! "

Cô đưa tay ôm lấy eo anh lắc đầu la toán lên:

"Không mà... Đừng... Huhu em chỉ giận... Huhu giận thôi... "

Anh buồn cười khi mà kịch bản cô dựng lên dễ dàng bị đánh đổ như vậy:"Haha... Bảo bối em xem cửa có mở không? "

Cô lập tức mở mắt nhìn ra cửa, cửa đã khép chặt rồi, phòng cách âm căn bản mọi người sẽ không nghe thấy. Vậy là... Cô bị lừa sao hả?

Bây giờ ngược lại tới lượt cô không vui đánh lên ngực anh:

"Cái tên đáng ghét anh anh sao lại làm vậy chứ? "

"Ai bảo em dám lừa anh? " _ anh nhớ nhung hôn lên môi cô một cái.

Cô vừa xấu hổ vừa khó chịu đẩy đầu anh ra:"Em giận rồi! Tối nay anh ra sofa ngủ đi! "

"Giận rồi sao? " _ anh tà ác ôm eo cô gục mặt lên vai cô dùng cái lưỡi dính hương liếm quanh cổ cô.

Cô nhột quá lăn ra cười:"Haha... Cái anh này... Haha... "

Anh nằm theo thuận thế đè lên người cô:"Em có xem hay không cũng chết với anh. "

"Ummm... Tôn... Đừng mà... "

[...]

Trưa hôm sau cô mang cơm đến công ty cho anh, khắp các đài truyền hình đã lan truyền tin tức cô và anh sắp đính hôn. Nhiều luồng quan tâm trái chiều cho rằng cô là kẻ đáng ghét phá hoại hạnh phúc kẻ khác.

"Ê xem kia có phải là cô gái sắp làm vợ của Ngụy tổng không? " _một cô gái liếc xéo liếc dọc nhìn cô, nói cùng cô gái bên cạnh.

Cô kia bấu môi khinh thường trả lời:"Phải! Nhìn xem bụng cũng có rồi kia... Chắc là đã dụ dỗ lâu rồi. "

Lúc này cô đang ở gần công ty anh nên cô đi bộ cho khỏe. Không ngờ lại nghe những lời mỉa mai này, cô buồn bã né tránh, nhưng lại có những bà thím chẳng biết từ đâu mà ném trứng gà và cà chua vào người cô:

"Ôi kia! Là cái con mặt dày đi cướp chồng người ta đây mà không phải sao? "

"Hồ ly tinh ném chết nó đi! "

"Còn cầm cơm tới công ty à... Chắc cho bùa mê vào rồi! "

Họ vừa đi chợ về, chẳng thù chẳng oán lại quăng những thứ ấy vào người cô. Cô cố gắng che lại gương mặt mình, cà chua và trứng gà cứ liên tục bay vào người cô.

"A... Làm ơn dừng lại... "

"Dừng nè... " _họ càng trọi vào cô nhiều hơn.

À ta từ xa xa nhìn thấy kịch vui, vừa dịp qua công ty dọn đồ không ngờ thấy cảnh này, lòng hả hê vô cùng.

"Các cô ơi... Các cô giúp cháu với... Cô ấy đã cướp chồng cháu. Giờ anh ấy còn đuổi cháu ra công ty nữa..." _à ta không chớp mắt mà nói xấu cô, giả vờ như mình tội nghiệp lắm.

Những bà cô, bà thím kia càng sôi máu hơn, ủng hộ à ta:"À thì ra là vậy... Trọi thêm đi... Cho chết con điếm này... "

Những lời nặng nề phi bán, cùng hành động như khủng bố làm cô hoảng loạn đầu óc:

"Tịch Văn sao chị lại làm vậy hả? "

À ta chỉ đứng khoanh tay cười khẩy nhìn cô bị hại đáng thương như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Thư ký của anh đứng trên lầu nhìn xuống thấy một mớ hỗn độn như vậy, nheo mắt nhìn gần thì hốt hoảng:

"Chủ tịch... Chủ tịch... "

Anh đang dự họp, cậu ta thì đứng kéo rèm lại âm ỉ như vậy:"Gi? "

"Tiểu... Tiểu thư Uyên Đình xảy ra chuyện rồi ạ! Phía dưới công ty... "

Anh tròn mắt lên làm cả phòng họp hoảng sợ, đứng bật dậy khỏi ghế anh nhanh chân đi lại cửa nhìn xem. Nhìn cô gái bé nhỏ bị bùa vây chịu trận như thế, thật làm người ta đau lòng.

"Chết tiệt! "

Anh vội vã rời khỏi phòng họp đi nhanh nhất có thể xuống dưới. Đi như chạy tới đó đẩy đám người ra ôm cô vào lòng, mặc kệ bây giờ cô dơ như nào:

"Các người dám đụng tới cô ấy! " _anh hét lên.

Những người kia không sợ ném vào người anh luôn."Ném hần ta luôn đi! Đồi gian phu dâm phụ. "

Anh nhú mày lại tức giận đến cực độ hét lên lần nữa:

"Dừng lại ngay! "

Anh nhìn đám đàn bà đó, nói với thư ký vừa mới đến:"Cậu lập tức nhớ mặt những người này điều tra chồng bọn họ làm ở đâu. Liên hệ với công ty đó cho nghỉ việc đi. "

Ai nấy đều xanh mặt nhìn anh,họ run rẩy đương nhiên biết ý lực của anh, anh thì chán ghét chẳng bận tâm. Ánh mắt dịu dàng nhìn cô:

"Em ổn không? "

"Dạ ổn! " _ cô mệt mỏi gật đầu.

"Minh đi thôi! " _ anh ôm cô xoay người rời đi. Ánh mắt liếc xéo Tịch Văn:"Cô nên cẩn thận! Đừng để tôi tuyệt tình hơn, nên biết thân biết phận đi! "

"Em.. Ngụy Tôn anh nghe em giải thích! " _ ả ta vội chạy theo anh lại, đột nhiên cảm thấy hối hận vô cùng.

Không may đang mang giày cao gót, lại va vào trứng gà làm ả trật chân ngã xuống:

"A! "

Cảm giác đau ở bụng làm ả ta nhăn mặt đưa tay đặt lên bụng kêu tên anh:

"Ngụy Tôn... Ừ... Giúp... Giúp em với... "

Anh chẳng thèm ngẩng lại, đi luôn cô thấy vậy bèn níu tay anh:"Anh... Hay kêu thư ký Úc giúp cô ấy đi. "

"Úc Hi cậu lo cho cô ta đi! " _ anh cảm thấy cô thật ngốc, đến giờ mà vẫn còn thương ả ta.

Úc thư ký liền gật đầu bẻ ả ta dậy, ả ta đau đớn cảm chặt áo cậu ta. Cậu ta đưa ả trở về công ty lái xe đi đến bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra cho ả ta xong thì khó chịu nhìn cậu hiểu lầm nói:

"Cậu là chồng cô ấy? "

Cậu ta ngớ người:"À tôi không... "

"Sao cậu vô tâm vậy hả? Vợ cậu đã có thai hơn 4 tháng rồi, vậy mà còn để cô ấy mang giày cao gót và thắt lưng lau như vậy. Có biết sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa bé không? " _ bác sĩ giận dữ quát lên với cậu.

"Cái gì? Có thai? " _ cả ả ta và cậu đều hét lên bất ngờ.

Ả ta ngốc đầu dậy không thể ngờ được thông tin này:

"Bác sĩ ông có nói đùa không?... Tôi có thai.. Làm sao có thể? "

Bác sĩ như hiểu ra điều gì đó:"Cô cũng không biết mình có thai sao? "

"Không! " _ ả lắc đầu.

"Cô không thấy bản thân thay đổi à? Cô không ngủ nhiều sao? Không cảm thấy kinh nguyệt có vấn đề à? "

Ả ta suy nghĩ một chút:"Phải rồi, lâu nay kinh nguyệt tôi không có. Ngủ nhiều... Thỉnh thoảng.. Chẳng lẽ đây là... "

"Phải là dấu hiệu của phụ nữ mang thai! " _ bác sĩ dịu hơn trả lời.

"Nhưng cô nên cẩn thận đi, cô mang thai lâu rồi, lại thắt lưng bụng lâu quá nên không cảm thấy sự thay đổi đó. Em bé cũng sẽ kém phát triển, cô nên chú trọng chăm sóc thai nhi hơn. "

Bác sĩ rời đi, cậu ta lạnh lùng hỏi ả ta:"Là của chủ tịch sao? "

"Không.. Anh ấy đến giờ vẫn nhất quyết không phản bội Uyển Đình! Cái thai này là của Phong Hạo. " _ ả ta đau khổ nhớ tới anh và cô cùng hạnh phúc. Lại đau lòng khi nhắc tới người đàn ông bội bạc kia.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Reng reng...

Anh đang ở ngoài phòng đợi cô thay quần áo, nhú mảy thấy số của Úc Hi gọi đến, bèn nhắc máy:

"Alo? "

Úc Hi nhanh chóng trả lời tường thuật mọi việc: "Chủ tịch Tịch Văn có thai rồi ạ! Của Minh Phong Hạo! "

"Vậy sao? Được rồi cậu có thể về! " _anh nhàn nhã trả lời, chẳng bận tâm lắm.

Cô từ phòng tắm của anh đi ra, lại ngồi cạnh anh: "Nguy Tôn! "

Anh mỉm cười sùng nịnh quay lại xoa đầu cô: "Anh đây! "

Hai chữ ngắn gọn thế thôi lại làm cho cô rất ấm lòng, cảm giác được an toàn: "Cô ấy sao rồi? "

"Tịch Văn sao? " _anh lấy khăn trên tay cô, lau đầu cho cô nhẹ nhàng hỏi.

Cô gật đầu, anh ung dung trả lời: "Cô ấy có thai rồi! "

Cô cả kinh giật mình nhìn anh: "Cái gì? "

"Là của Minh Phong Hạo không phải của anh! " _anh sợ cô hiểu lầm bèn nhanh chóng giải thích.

Cô ngược lại không phải là hiểu lầm mà là lo lắng cho Tịch Văn, cô ấy bây giờ một thân một mình phải làm sao đây chứ?. Cùng là phận nữ nhi nhưng có lẽ những gì cô chịu, sẽ không bằng sự cô đơn của một người mẹ đang mang thai của cô ấy đâu. Cô may mắn hơn cô ấy nhiều.

"Tội cô ấy quá! Anh có thể giúp cô ấy không? "

Anh nhú mảy nhìn cô: "Giúp? "

"Phải! " _cô kiên định nói.

[...]

Ở viện một ngày, ả ta cũng phải ra về rồi. ả một mình mặc chiếc váy rộng cùng đi giày búp bê ra khỏi bệnh viện. Nhìn thôi cũng thấy được ả rất chú trọng đến đứa bé rồi, ả đã nhanh thay đổi cách ăn mặc của mình.

Nhưng giờ ả không biết đi đâu cả, tiền viện phí đã trả hết. Giờ trong ví hết tiền rồi: "Haizzz... Con yêu mẹ đi đâu bây giờ? "

Còn bạn than thở thì một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau lưng ả ta:

"Tịch Văn! "

Ả cứng cơ người không dám quay lại, ánh mắt nhìn xa xăm sợ hãi. Hắn đi tới chắn trước mắt ả ta mỉm cười thật tươi, đưa hai cánh tay nắm lấy tay ả:

"Em ở đây sao? Anh đến đón em! "

Ả ta không thể tin được hắn lại xuất hiện lúc này, lại còn dịu dàng như vậy:

"Hạo... Anh sao ở đây! "

"Lên xe trước đi anh nói sau! " _hắn rất ân cần đỡ ả ta lên xe.

Hắn lái xe đưa ả về biệt thự, suốt quãng đường chẳng ai nói năng gì cả. Dìu ả xuống xe đưa vào nhà, còn rất chú tâm dặn người hầu làm gì đó cho ả ăn.

"Anh... Anh sao lại? " _ả rất không hiểu được chuyện gì xảy ra hỏi.

Hắn đau lòng xoa đầu ả: "Anh xin lỗi! Xin lỗi vì đã bạc tình với em như vậy. Thời gian qua anh luôn mơ ác mộng, có đứa bé cứ về ai oán khóc với anh. Anh mất ăn mất ngủ mấy tháng nay, đến khi Nguyệt tổng gọi cho anh báo là em có thai 4 tháng, cũng là thời gian anh bị ám ảnh. Liền vội vã chạy đi tìm em.

Đứa bé đó chắc là cái thai em đang mang, nó luôn về kêu anh cứu nó. "

Nghe hấn kể lại à càng đắm đắm không tin, lại có chuyện như vậy sao?

"Em... Em không biết mình có thai nên đã thất lung ôm eo rất nhiều tháng qua, có lẽ vì vậy mà con... Con..." _ ả ta uất nghẹn tội nghiệp con của mình không thể diễn tả nổi.

Hấn ôm ả vào lòng, như trút hết mọi chuyện đã xảy ra:

"Tha lỗi cho anh nhé! Cho anh cơ hội lần nữa chăm sóc em. Cả con nữa! "

"Thật không? " _ ả vui sướng hỏi.

"Em nhớ không? Ngôi nhà này là em tặng anh, lúc anh chỉ là kẻ trắng tay em đã giúp anh như hôm nay. Anh sai lầm khi tham vọng mà từ bỏ em. Em cho anh cơ hội làm lại nhé? " _ hấn về mặt hối hận nhìn ả mong tìm lại kỉ niệm xưa.

Những lời hấn cứ vang vọng trong đầu ả, ả nhớ lại cuộc tình vụng trộm trước kia của ả và hấn. Những kỉ ức vui buồn ủa về. Lại nhớ bản thân đã trở nên xấu xa như nào khi hãm hại cô và anh. Cảm thấy thật tội tệ:

"Ồ... Hạo..."

"Nín đi! Em khóc sẽ ảnh hưởng con đó! " _ hấn ân cần đưa tay lau nước mắt ả.

"Em còn yêu anh chứ? "

"Còn... Em yêu anh! Yêu anh rất nhiều! " _ ả biết lòng mình cần gì. Quả thật người ả yêu là hấn, với anh _Ngụy Tôn ả chỉ ham hư vinh, chiến thắng thôi.

"Vậy yêu anh lần nữa nhé? Chúng ta cùng nhau kết hôn, làm một gia đình nhỏ thật hạnh phúc. Anh sẽ không để em thua thiệt Uyển Đình đâu. "

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Hào Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Các gì rồi cũng nhanh có kết quả của nó, những sự đau khổ tủi hờn cô chịu lâu nay. Bây giờ đã được đền đáp bằng một chiếc váy cưới trắng tinh cực đẹp.

"Uyển Đình nhanh lên đi con! "

Mẹ anh nôn nóng hỏi cô, cô ngắm nhìn mình trong gương, bản thân quả là được Trời ưu ái vẻ đẹp mặn mà, hết như thiên sứ.

Bàn tay nhẹ nhàng tô son lên môi, nở nụ cười nhẹ. Từ bây giờ cô sẽ có một gia đình nhỏ của chính cô, đích thực của mình cô. Cô sẽ cùng anh, cùng con của họ sống dưới mái nhà. Hằng ngày vui vẻ cùng nhau, sẽ không ai làm phiền nữa.

Cô đứng dậy chỉnh lại váy cưới xoay người nhìn ra cửa:"Con xong rồi mẹ! "

Mẹ anh nhìn cô tự hào bà tiến lại gần, đưa tay chỉnh tóc cho cô:

"Con dâu mẹ đẹp quá! Mẹ chúc con hạnh phúc nhé! "

"Dạ! Cảm ơn mẹ! " _ cô cúi đầu hôn má bà một cái.

Bà dắt tay cô rồi đi khỏi phòng thay đồ:"Đi thôi con! Mọi người đang chờ!"

Lễ cưới được tổ chức trên biển với sự chúc phúc của gia đình anh và bạn bè. Rất nhiều báo chí muốn chụp hình lại đăng tin, nhưng họ lại bị ngăn cản.

Cô xinh đẹp nhẹ nhàng nâng váy bước vào lễ đường đang trải thảm đỏ, anh đang đứng phía trước trong bộ vest đen mím cười hạnh phúc chờ cô. Cô bước vào những cánh hoa hồng rơi xuống trên đầu cô thật đẹp, tiếng nhạc du dương, các chùm bóng bay đủ màu tung bay trong không trung, một hôn lễ như cô hằng mơ ước.

Cô bước đến cạnh anh, anh nắm tay cô tiến tới chính giữa đôi điện với mục sư. Khi người đã chủ hôn làm lễ cho hai người xong thì anh và cô trao nhẫn

cho nhau.

Hai bàn tay, hai chiếc nhẫn, một tình yêu tuyệt vời đã bắt đầu.

Tất cả những gì ngăn trở họ thời gian qua đã chấm hết, họ đã thuộc về nhau... Mãi mãi sao? Thật... Mãi mãi.

[...]

8 năm sau

"Ngụy Tôn nhanh lên đưa con đi học nè..." _ cô hồi thúc anh, bận rộn chuẩn bị cặp sách cho con gái.

Anh cúi thả mặc vội chiếc áo vest vào, không hài lòng nói: "Bà xã em đừng mãi quan tâm con được không? Còn anh nữa... Anh cũng cần chăm sóc! "

Cô nhăn nhó anh: "Anh còn nói? Không phải tới qua anh hành em làm em ngủ quên, thì bây giờ có phải lật đật như vậy không? "

Anh đi lại biết lỗi ôm hôn má cô: "Được rồi anh xin lỗi! Xin lỗi! Chiều về anh bù! "

"Baba nhanh lên đi mà! " _ con gái bé nhỏ đáng yêu hồi thúc.

"Rời rồi cục cưng của ba!" _ anh dắt tay con gái xuống bậc thang đi lên xe, hạ kính vẫy chào cô: "Chào bà xã yêu! "

"Anh còn không nhanh đi! Em nói anh biết, con gái trẻ học tới anh liền ra sofa ngủ! " _ cô hét lên với anh.

Anh sợ hãi vội vã đầu hàng lái xe cực nhanh rồi đi khuất ra tầm mắt cô. Cô thở phào nhẹ nhõm, đúng là làm vợ làm mẹ thật mệt. Cô vào nhà nghỉ ngơi trên sofa một chút điện thoại lại reo...

Reng reng...

"Alo? Tịch Văn? "

"Nè...em đang làm gì đó? " _ Tịch Văn thân thiện hỏi.

"Em mới cho cha con anh ấy đi làm và đi học đây, mệt chết! " _ cô xoa xoa cái cổ nói.

"Đi ăn sáng, cà phê với chị đi, sau đó mình đi shopping nữa. Phong Hạo cũng đưa con đi học rồi. "

"Vâng! Chị qua đón em nhá? " _ cô vui vẻ nói.

"Được! Chị qua liền! Rủ bác gái nữa nha."

Từ sau khi cô và anh kết hôn, ả ta và hấn cũng nên vợ chồng. Hai cặp đôi này đã làm bạn với nhau. Họ trút bỏ hết những ganh ghét, thù hận trước kia và sống thật vui vẻ.

Cuộc sống này ngăn lắm, cứ sống thoải mái hết mình để biết được ta còn có thể yêu thương và tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Hầu Gái Lên Làm Bà Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.